Denton Welch

GENÇLİK HAZLARI

İngilizce aslından çeviren:
EMRE AĞANOĞLU

Odipa

Odipa Yayınları

Odipa Yayınları / 1

Gençlik Hazları
Denton Welch
Özgün Adı: *In Youth is Pleasure*

© Denton Welch
© Odipa Yayınları, 2024

Genel Yayın Yönetmeni: Elif Kolcuoğlu
Yayın Danışmanı: Emre Ağanoğlu
İngilizce Aslından Çeviren: Emre Ağanoğlu
Editör: Zeynep Tür
Son Okuma: Mustafa K. Aydın
Kapak Tasarımı: Esen Karol
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Baskı, Şubat 2024
ISBN: 978-625-98512-0-4

Baskı-Cilt: Sena Ofset - Sertifika No: 45030
Yakuplu Mah. 194. Sok. Blok No: 1 İç Kapı No: 465
Beylikdüzü - İstanbul

Odipa Yayınları

Ferhatpaşa Mah. Değirmen Sk.
Kolcuoğlu İş Hanı No: 10 İç Kapı No: 4
Çatalca/İstanbul
Sertifika No 52862

Denton Welch

Gençlik Hazları

İngilizce Aslından Çeviren: Emre Ağanoğlu

Odipa Yayınları

I

Savaş başlamadan birkaç yıl önce bir yaz, on beş yaşında bir delikanlı, babası ve iki ağabeyiyle birlikte Surrey'de, Thames'e bakan bir otelde kalıyordu. Bina geçmişte kır malikânesi olarak kullanılmıştı, ondan önce de kraliyet sarayı olarak. Sonradan, avlusu koca bir çay bahçesine dönüştürülmek amacıyla camla kaplanmıştı; pırıl pırıl vestiyerler zemin katı boydan boya katediyor, üst katta kutu kutu, küçük odalar sıralanıyordu, yapıya sonradan eklenmiş bir kanat ise olduğu gibi balo salonuydu.

Taraçalı bahçeleriyle, azman gibi böğürtlenlerin neredeyse çepeçevre sardığı küçük, yapay bir göle inen çimenlikleriyle, otelin arazisi çekiciliğini koruyordu. Ne var ki hem göl hem de kıyıları bakımsızdı; arazinin gerisiyse, süs havuzuyla, sunî mağarasıyla, süslü kulübesiyle, özene bezene yapılmış hayvan mezarlığıyla, son derece düzenliydi.

Orvil Pym isimli o delikanlı, oteldeki ilk gecesinde bu bakımlı bahçelerde gezintiye çıkmıştı. Otele babasıyla

birlikte öğleden sonra varmıştı, şüphecilerin oldum olası kiralık olduğunu varsaydığı, şu simsiyah parlayan, Daimler marka büyük bir araçla.

Doğu'dan altı ay önce dönmüştü Bay Pym ve Midlands'e en küçük oğlunu okuldan almaya gitmişti. Sömestrin son birkaç gününü hasta geçirmişti Orvil. Yaşamı düşündükçe huzuru kaçan, kaygılanan bir çocuktu zaten, dolayısıyla, okulda gıda zehirlenmesi belirtilerini gösteren ilk öğrencilerden oldu; sanatoryumdaki koğuşlardan ikisi, çok geçmeden, onunla aynı şikâyetten mustarip çocuklarla dolup taşmıştı. Biraz ateş, belli belirsiz bulantı, hafif ishal – hepsi bu kadar. Şen şakraktı çocuklar, beyaz porselen lazımlıkları yerde yuvarlıyor, gecenin sessizliğinde küfrediyor, birbirlerine hikâyeler anlatıyor, sataşıyorlardı.

Zehirlenme, kurbanlardan ziyade yatılı okul müdürünün karısının keyfini kaçırmıştı. Yemeklerinin güzel olduğunu bilirdi çocuklar, bilmeyen yoktu. Ne pintiydi kadın ne de emekliliğinde kocasının cebinde para kalsın diye idareli harcamaya meraklıydı. Daha geçen pazar günü masada hıyarlı somon ve gerçek kremalı pandispanya vardı yahu!

Mahcup olmuş, durup dururken kıpkırmızı kesilmeye başlamıştı. Diğer müdür eşlerinin neler neler söyleyeceğini düşündükçe illet oluyordu. Pespaye olanları,

onun gibi bol keseden leziz yemek dağıtan biri öğrencilerin yarısını zehirledi diye zevkten dört köşe olacaktı; iyi kalplilerse ona acıyacaktı. Hem bu hayali sevinç hem de hayali merhamet müdürün zavallı eşinin canını fena hâlde yakıyordu.

Neden zehirlenmiş olabilirler, diye sorup duruyordu kendi kendine. Çay saatinde verdiği konserve etten olabilir miydi?

Orvil nihayet bedenen hastalandığını anlayınca mest olmuş, rahatlamıştı. Özel okuldaki ilk senesi o kadar ürkütücü geçmiş, onu o kadar yaralamıştı ki, uykuya dalabileceği sessiz bir odanın hasretini çekerken yakalayıp duruyordu kendini.

Sanatoryum başlarda sakindi, Orvil'in de keyfine diyecek yoktu; fakat öbür çocuklar gelmeye başlayınca içerisi dingonun ahırına döndü.

Bir gece Orvil'in sabrı taştı. Yüzü, kolları maviye çalmaya, bedenini çirkin, kırmızı lekeler sarmaya başlamıştı. Üç nedeni vardı bunun: Zehirlenme, vesvese, hemşirenin ona yüksek dozda verdiği aspirin türevi, ama ondan daha etkili ilaç. Kendinden geçmişçesine kalktı Orvil, elleri ve dizleri üzerine çöküp yatağının etrafında hoplayıp zıplamaya, "Ben kurbağayım, ben kurbağayım, dev gibi, beyaz bir kurbağayım," diye vıraklamaya başladı.

İlkin koğuşta çıt çıkmadı, derken burnundaki siyah kıllar yeni yeni görünmeye başlamış iri yarı bir çocuk korkuya kapılarak, "Hemşire, hemen gelin, Pym'e bir hâller oldu, ben kurbağayım diye sıçrayıp duruyor," diye seslendi.

Hemşire koşa koşa geldi, Orvil'i kucaklayıp kaldırdı. Ufacık bir kadın olmasına rağmen güçlü, sağlam yapılıydı, delikanlıyı taşırken hiç zorlanmadı. Onu gerisingeriye yatağa yatırırken için için gülüyordu.

"Kendini de kurbağa sanırmış!" dedi, delikanlının kalın telli, kıvırcık saçını düzeltmeye çalışıyor, pijamasının hiç iliklemediği üst düğmesini ilikliyordu. Ilık suyla vücudunu ovmak üzere, koşa koşa su ve havlu almaya gitti.

Orvil hâlâ rüyadaymış gibi davranıyordu. Hemşire koğuşa döndüğünde, öbür çocukların, "Pym hezeyan geçiriyor, olmayan şeyler görüyor!" diye fısıldaştığını duydu.

Orvil'in gömleğini çıkardı, ılık suya daldırdığı süngerle göğsünü, kollarını yıkamaya başladı. Beriki gözlerini kapamıştı, hemşireyi göğsüne bakarken görmek istemiyordu. Kadın onun bir elini nazikçe kaldırdı; damla damla akıttığı su kolundan koltukaltına dek süzülerek gıdıkladı Orvil'i. Delikanlı bir parça ürperince hemşire güldü.

"Kendini daha iyi hissedeceksin şimdi," dedi, "ferahlarsın."

Gövdesini kuruladıktan sonra, gömleğini giydirmesiyle pijamasının altını indirmesi bir oldu; becerikli elleriyle Orvil'in üzerini havluyla örttü, havlunun altından apış arasını yıkamaya başladı. O bölgesi sıcak ve terliydi Orvil'in, ılık sünger onu titretiyordu, ama hemşirenin, havlunun altında bir oraya bir buraya giden ellerine aldırmadı. Gömleği sırtındayken kendini güvende hissediyordu.

"Bunları ona Florence Nightingale mi öğretti acaba? Ne kadar da tuhaf!" diye düşündü.

Hemşire, "Sallanıp durma ama!" diyerek Orvil'in kalçasına şakacıktan vurdu; beriki dizlerini bitiştirip bitiştirip açıyordu çünkü, vücudu bir ileri bir geri sarsılıyordu.

Seğirmelerini kontrol etmeye çalışırken dişleri takırdamaya başladı. Takma dişler gibi çarpıp duruyorlardı, bir ara da dilini ısırınca acıyla homurdandı.

"Şimdi de domuz yavrusu mu oldun?" diye, soğuk soğuk sordu hemşire. Ne olduğunu anlamamıştı. Orvil'in bacaklarını kuruladı, pijamasının belindeki örgülü bağcığı sıkıca bağladı, delikanlıyı yatak örtüsüyle sarmaladı.

"Bir şeyin kalmaz şimdi," diyerek, vücudunun kızarmasında payı olan haplardan iki tane daha verdi. Sonra yine saçını parmaklarıyla taramayı denedi, gülüp vazgeçti. "Teriyer tüyleri gibi bunlar, daha doğrusu dam örtmek için kullanılan sazlar gibi, yüz yıl da geçse yağmur

geçirmezler." Yumuşak bir tonla, "İyi geceler yavrum," diye ekleyip Orvil'in yanından ayrıldı.

"Yavrum ne tuhaf hitap," diye düşündü beriki, "cinsellik dolu bir kelime." Kelimeleri, kelimelerin zihninde uyandırdığı duyguları düşüne düşüne uykuya daldı.

***

Orvil babasının sanatoryumun kapısında, o büyük, siyah arabasıyla beklediğini görünce heyecanlanmıştı. Onu görmeyi hiç ummadığı için, dileğinin doğrudan, büyülü bir şekilde gerçekleştiğini hissetti.

"Firar etmem için bu kadar büyük bir arabaya gerek yoktu," diye düşündü, "ama mucizelerin ince eleyip sık dokuduğu görülmemiştir, Austin 7 gelecek değildi ya."

Koşa koşa güneşe çıktı; başı dönmeye başlamıştı, kulağındaki kaşıntı da sinirini bozuyordu.

Babası insin diye arabanın kapısını açtı, "Merhaba baba," diye bağırdı. Onu üç yılda bir görürdü; Orvil için, Bay Pym'in siyah arabalar ve restoranlardaki ilginç yemekler dışında pek bir anlamı yoktu. Konuşacak şeyleri de azdı, zira ikisinin de yoğun olarak ilgilendiği tek konunun açılması yasaktı. Orvil'in annesi üç yıl önce ölmüştü; onun lafını dahi edecek olsa babasının soğuklaşıp duygusuzlaşacağını, kaba bir tonla, merhametsizce ve küçümseyerek konuşmaya başlayacağını biliyordu.

Kadını hatırlamak, adını anmak yasaktı artık; zira hayattayken çok sevilirdi. İnsanın onun gibi birinin var olduğunu bildiğini belli etmesi yakışık almıyordu. Sözünü etmek o kadar akıl almaz bir şeydi ki, geçmişten bahsederken incelikle işlenmiş dolambaçlı kelimeler kullanmak şart oluyordu.

"Merhaba Mikrop," dedi Bay Pym. En küçük oğlu olduğu için Orvil'e hep böyle hitap ederdi. Kurtçuk dediği de olurdu, ama genelde Mikrop'u tercih ederdi.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye devam etti. "Toparlanamamış gibi görünüyorsun hâlâ."

"Yok, iyiyim şimdi. Hemen gitsek mi?" dedi Orvil, gözlerini babasına dikmişti. Koşa koşa çantasını aldı, okul binaları ve köy gözden kaybolana dek de kendini güvende hissedemedi.

Usta şoför arabayı sakin sakin sürüyordu. Bir süreliğine, özgür olduğunu düşünerek dört köşe oldu Orvil; derken içi sıkıldı, zira tatil başlamıştı ve geçen her saniye onu bir sonraki döneme yaklaştırıyordu.

Güneye inerlerken geceyi Oxford'da geçirmeyi teklif etti Bay Pym. Kente uğradıkları takdirde en büyük oğlu Charles'ın hâlâ oradaki evinde kalıp kalmadığını öğrenebileceklerdi. Charles o kadar özgür ruhluydu ki planlarından kimseye bahsetmez, asla mektup yazmazdı. Bay Pym oğlunun neler yaptığını kendi imkânlarıyla öğrenirdi.

Oxford'da değildi Charles. Kaldığı yere gidip soruşturduklarında, ev sahibesi dönem sonunda iki beyle birlikte ayrıldığını söyledi. "Homurdanan mavi arabası var ya hani, onunla gittiler," dedi küçümsercesine. Ağabeyinin mavi Bugatti'sinden Orvil de ev sahibesi kadar nefret ederdi. İçindeki hoşnutsuzluğu en çok da şişkin kaputun bir ucundan diğerine uzanan deri kayışlar ve obur bir elektrik süpürgesine benzeyen o iğrenç egzoz borusu uyandırırdı.

Baba oğul Mitre'a döndüler, cam çatının altına, hasır iskemlelere kuruldular. Bay Pym kendine Fransız vermutlu cin, Orvil'eyse portakal suyu söyledi. Konuşmaksızın masadaki dergilere bakmaya başladı. Orvil'in içini kasvet bürümüştü. Babası başını kaldırıp ona baktı, Orvil'in küçüklüğünde yaptığı gibi, kokteylindeki vişneyi çıkarıp ona uzattı. O ahşap kürdanı ucundan tutmaya devam ederken, beriki pespembe meyveyi dişlerinin arasına aldı. Güzel kokunun, alkolün, koyu şerbetin harika tadı damağına geliyordu; bir anda kendini yine sekiz yaşındaymış da kütüphanedeki şöminenin önüne pijamasıyla oturmuş, sıcak sütünü içiyormuş gibi hissetti; babasıysa kokteylini yudumluyor, saatin yedi buçuğu haber vermek üzere iki kez çalmasını beklerken Orvil'e kitap okuyordu.

"On yaşına kadar kaç tane cinli vişne yedim acaba?" diye düşündü Orvil.

Bay Pym üçüncü kokteylini bitirdikten sonra kalkıp, "Yemeğe inelim," dedi. Yemek salonuna giderlerken oğlunun önden yürümesine izin verdi. Orvil'in hoşuna gitmişti bu.

Salonun ortasında, nasıl davranacağını bilemeden durdu, duvarlardaki renkli şiltlere bakmaya, babasının masa seçmesini beklemeye başladı. Ağabeyinin üniversitesinin şiltini bulduğu sırada babası yaşlı bir hanımın yanındaki masada karar kılmıştı; görünüşe bakılırsa ihtiyar sadece rafadan yumurta yiyordu. Beyaz masa örtüsüne iki yumurtanın kabukları saçılmıştı bile. Karga gagasını andıran dudaklarını şapırdatıyor, ona doğru eğilmiş genç garsona ters ters bir şeyler söylüyordu. Bir ara, elini aniden ağzına götürünce, derisinin kemiklerini yarı saydam bir jelatin tabakasıymışçasına kapladığını gördü Orvil. Bir parmağında yarım tur, iri mi iri elmaslarla süslü bir yüzük vardı; beyaz yatak odası mobilyalarına, gül çelenklerine, hasır gömme panolara, gümüş çekecekler ve düğme kancalarına, pudralıkların paslı kapaklarındaki melek tasvirlerine yakışacak bir yüzük.

Yemeğin hatırı sayılır bir kısmında kadını izledi Orvil, öte yandan, önüne getirilenleri unutmuş değildi. İlkin bol bol peksimetle birlikte domates çorbası içti, sonra

da kızarmış ördeğe, patates püresi ve kremayla servis edilen ıspanaklı portakal salatasına geçti. Bu şekilde hazırlanmış ıspanak Orvil'e oldum olası bir şey hatırlatırdı. Elinde değildi; zihninden ne kadar kovmaya çalışırsa çalışsın, bu yemeği ne zaman görse gözünün önüne aynı görüntü geliyordu. Bir keresinde, düğünçiçeği tarlasındayken, sığır pisliğine basmıştı Orvil. Başını eğmiş, ayağının dışkının sertleşmiş kabuğunu kırdığını görmüştü. Konturları kopkoyu, capcanlı bir yeşille çizilmiş çukurun ortasındaydı ayağı. "Ne kadar da güzel bir renk!" diye düşünmüştü, "Kadifeye benziyor, ya da yeşim taşına, ya da kremalı ıspanağa."

Şimdi, garson yumuşak bulamacı tabağına kaşık kaşık koyarken gözünün önüne yine aynı görüntü geldi. İçinden, "Sığır dışkısı yiyorum, sığır dışkısı yiyorum!" diye geçirerek çatalını yemeğe daldırdı.

"Başka ne yemek istersin?" diye sordu babası. İnsanların yemek yiyişini izlemeyi severdi. Kendisi kızarmış ekmeğe sürülmüş siyah mantar püresiyle yetinmişti. Ezilip yamyassı olmuş solungaçların merkezden çepere doğru yayıldığı mantarlar Doğululara özgü sert saçlarla kaplı, çekmiş kafa derisine benziyordu.

Orvil mönüye baktı.

"Peşmelba istiyorum," dedi.

"Şeftalisi taze olmayacak ama," diye uyardı babası.

Aklından, "Taze şeftaliden yapılmışını hiç yememiş olabilirim," diye geçirdi Orvil, "hep büyük, sarı konserve şeftali kullanırlar."

"Biliyorum, mesele de o zaten. Asla doğru dürüst hazırlamazlar. Hâlbuki taze şeftali kullanmayacaklarsa bu işe hiç kalkışmasınlar daha iyi." Bay Pym öfkelenmişe benziyordu; zaten hiçbir gücün babasına peşmelba yediremeyeceğini bilirdi Orvil.

"Ama İngiltere'de taze şeftalinin tanesi bazen yarım kronu buluyor," diyerek, konserve şeftaliden yapılmış peşmelbayı savunmayı sürdürdü.

Babası yanıt vermeden, viski sodasını azar azar yudumlamaya devam etti.

Kıvamlı, kırmızı Escoffier soslu tatlı masaya geldi. Meyvenin iki dilimini yan yana koydukları için popoya benzeyen şekli belirginleşmişti.

İçinden, "Sentetik bir aşk tanrısı oyuncağının poposuna benziyor," diye geçirdi Orvil. "Oyuncağı kırmışlar, içinden güzelim kar taneleri ve iri kan pıhtıları damlıyor."

Madeni tatlı kırmızı sostan biraz alıp diline götürdü. Babası şeftaliler bitene dek onu sabırla, dikkatle izledi; sonra kalktılar, camlı bölümdeki hasır iskemlelerine geri döndüler.

Kahveyi getirdiklerinde, "Sen koy," dedi babası. Yemek salonuna giderken babasının önünden yürüdüğündeki gibi, bu da tuhaf bir zevk verdi Orvil'e. Kendini önemli hissetti.

Babası küçük fincandaki kahveyi sütsüz ve üç şekerli içip sessiz sedasız uykuya daldı. Orvil onun burnundaki, yanaklarındaki koyu kırmızı kılcal damarları izlemeye koyuldu. Birbirine uzanmış küçük, mor ellere, parmaklara benzetti onları. Yine mi afyon içti acaba diye düşündü. O uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmediğinden, babası ne zaman aniden uykuya dalsa aklına bu gelirdi. Ara sıra afyon içtiğini biliyordu; zira beriki bir keresinde, şen şakrak bir tonla, "Bir gece, Java'dayken, adamın biri denememiz gerektiğini söyledi, ama bana hiçbir şey olmadı, sadece midem bulandı, bir daha elimi sürmedim," demişti.

Bu cümleyi duyduğundan beridir, babasından afyon kokusu gelecek mi diye dikkat kesilirdi Orvil. Kokuyu tanıyordu, çünkü dokuz yaşındayken teyzesi süs eşyasını, oyuncakları seviyor diye ona antika bir Çin afyon kutusu hediye etmişti. Fildişi kutuda, uyuşturucu madde nedeniyle, atkestanesi renginde lekeler oluşmuştu. Orvil kapağını ilk kez açtığında, yabancısı olduğu, kendine has bir koku gelmişti burnuna. Fildişi kutunun dibinde, kenarlarında kahverengi, yapış yapış afyon vardı hâlâ.

Orvil tatillerde, küçük hazinelerini koyduğu dolaba ne zaman uzansa kutuyu açar, o tuhaf kokuyu içine çekerdi.

Babasına tekrar baktı. Gidip uyumak istiyordu, aklından onu uyandırmayı geçirdi. Ona kalsa rahatsız etmezdi babasını, ama otelin cam tavanlı dinlenme odasında bir şekilde kendini küçük düşürmesinden endişeleniyordu. Uyurken geğirebilir, horlayabilir, küfredebilir, uykusunda konuşanlara özgü o ürkütücü tonla, korkunç bir aile sırrını açığa vurabilirdi.

Omzuna hafifçe dokunup, "Yatmaya gidiyorum, baba," dedi Orvil.

Bay Pym gözlerini açıp oğluna boş boş baktı, sonra nihayet gözlerini odaklayabildi; haşlanmış morina gibi bakmıyordu artık, "İyi geceler, Mikrop. Tatlı rüyalar. Mışıl mışıl uyu," dedi.

***

Orvil son derece tuhaf bir gece geçirdi. İçinden defalarca yaramazlık yapmak geçtiyse de bu ayartıya karşı koymuş ve Tanrı'nın kutsadığı insanlar gibi iyi ve güçlü biri olduğunu hissetmişti. Rüyaları da her zamankilerden daha dehşet verici, daha harikuladeydi. Kendini devasa bir yarada boylu boyunca yatarken görmüştü rüyasında. Azar azar köpüren cıvık, açık yara bir hayli rahattı; ama gözkapağını dahi kıpırdatsa, kucağındaki

kıpkırmızı yarada yattığı o devin canını yakacağını biliyordu. Bir başka rüyasında da uzun, altın tellerde, gülünç denecek kadar iri taşların sallandığını gördü. Tarladaki ayçiçekleri gibi tasarlanmışlardı. Rüyasında, Orvil o yapay yaprakların altında kaybolmuş küçük bir çocuktu. Rüzgâr çıkınca elmaslar bir ileri bir geri çılgınca sallanmaya başladı, keskin köşeleri Orvil'in yüzüne çarpıyordu. İri elmaslar pırıl pırıl buzdan yapılmış, tehlikeli futbol topları gibi başına geliyor, etini kese kese gözyuvarlarını kan revan içinde bırakıyordu; uçlarının beyaz kemiklerine battığını da hissedebiliyordu.

Thaïs'in aşk şarkısını söylerken gözlerini açtı. Daha doğrusu, Orvil için o bestenin adı buydu. Okuldaki son dönemde müdürün gramofonunda duymuştu onu. Dudaklarından muzaffer keder ezgileri dökülüyordu. Avaz avaz söylüyordu şu an, ana ezgiye tizden ve pesten eşlik eden enstrümanların da rolünü üstlenmeye çalışıyordu. Üç farklı tonu duymak nasıl mümkünse, onları söylemenin de bir o kadar mümkün olduğunu hissediyordu içten içe.

O Thaïs plağını ilk duyduğunda üzerinde fazla durmamıştı, fakat ürkütücü ve eksantrik biri olan müdür, gözlerinde renkli camlı gözlüğü olduğu hâlde odasında bir aşağı bir yukarı yürürken şarkıyı anlata anlata, dinlete dinlete kaydı Orvil'e belletmişti.

Bu gramofon dinletisi, müdürün Fransızca sınıfı için düzenlediği tuhaf çay daveti vesilesiyle gerçekleşmişti. Adamın kasvetli evinin alçak tavanlı yemek odasını, izci gibi giyinmiş uşağı, domuz yağıyla pırıl pırıl parlayan, şekerli, iri çörekleri, beşik büyüklüğündeki kâseleri, kaba saba çay tabaklarında küçücük kalmış ince, zarif, eski kaşıkları hatırladıkça keyifleniyordu Orvil.

Bilhassa kaşıklar kalmıştı aklında; erken viktoryen döneme aittiler ve deniztarağı şeklindeki oyuk kısımlarıyla, sorguçlu saplarıyla çok güzeldiler. Bir tanesine sahip olmayı ne kadar da istemişti! Ama hemen önündeki çay tabağında duranı çalacak cesareti bulamamıştı içinde...

Yataktan fırladı, gidip aynada kendine baktı. On beş yaşına geldiği için, güzelliği kalmayacak diye endişeleniyordu. "Tanrım, ne sesim kalınlaşsın ne de sakallarım çıksın," diye dua etmişliği bile vardı. Tanrı onu duymamıştı ama, korktuğu başına gelmekteydi. Şarkı söylerken tiz notalarda sesi çatlıyordu artık, şimdi aynaya bakarken de dudağının üstünde boylu boyunca sarı tüyler gördü yine. Bir ay önce, teyzesinin çatı katında bulduğu usturayla onları gizlice tıraş etmişti. Kocası rahipti kadının, insanlar kermes için ona sürekli ıvır zıvır getirirdi. Orvil ne zaman onda kalmaya gitse, satılacakların tutulduğu çatı katına çıkar, gözüne kestirdiklerini

aşırırdı. Teyzesinin haberi yoktu bundan, zira Orvil aldıklarını hep saklardı.

Eve son ziyaretinde o demode usturayı bulmuştu işte; bir de, kriket oyuncularının darbelerden korunmak için giydiği şu koruyuculardan. Birinin neden öyle bir eşya yollamış olabileceğini düşünmüş, sonra gönderenin kadın olduğu, o nesnenin ne işe yaradığını bilmediği sonucuna varmıştı; nihayetinde, kendisi de ortaokuldayken müdürlerden birine sorunca öğrenmişti ne olduğunu.

İkisini de alıp koşa koşa odasına dönmüştü. O koca koruyucuyu vücuduna bağladı. Bacağının iç tarafındaki hassas deriye değdiğinde, terden pırıl pırıl kararmış oğlak derisi sert bir el gibi gelmişti ona. O hâldeyken aynanın karşısına geçmiş, eski usturayla dudağının üstünü tıraş etmeye başlamıştı.

Sonra aşağı inmişti, koruyucu da giysilerinin altındaydı hâlâ. Teyzesiyle ve kuzenleriyle konuşurken heyecandan, memnuniyetten kıpır kıpırdı. Kendini güvende hissediyordu.

Son döneminde usturayı okula da götürmüş, iki defa gizlice kullanmıştı. Kendini üst kattaki tuvalete kilitlemiş (sadece o tuvaletin kapısı vardı), tabureye çıkıp usturayı lavaboya daldırmış, tıkaca vura vura temizlemişti. Usturayı değdirmeden önce nemli dudağını parmağıyla iyice kontrol ede ede, aynaya bakmadan tıraş olmuştu…

Orvil şimdi aynanın karşısında, usturayı yine kullansam mı diye düşünüyordu. Tüyler sürekli tıraş olmaktan koyulaşsın, kalınlaşsın istemiyordu; diğer taraftan, onları kesmeyi de seviyordu. Altın rengi ince tüyleri kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek, bu sabah hiçbir şey yapmamaya karar verdi.

Gözlerinin altındaki halkaları görmeyeceklerine de inandırmaya çalıştı kendini. Aynadan suratına fırlayacak gibiydiler, o halkalar nedeniyle yüzüne bakamıyordu. Okuldaki çocuklar bazen güler, imalı imalı, "Pym, bu sabah pestilin çıkmış gibi. Ne işler karıştırdın acaba?" derdi çünkü.

Ne kastettiklerini bilirdi Orvil ve haklı olarak öfkeden tir tir titremeye başlardı, zira gözlerinin altındaki o halkaların çaresi yoktu. Çoğu gece onu uyutmayan kaygının, heyecanın ürünüydüler, bir de gözlerinin çabucak yorulmasının.

Halkaların neden ortaya çıktığını, onları görebilecek herkes anlasın istiyordu. Anlamayacakları düşüncesi –okuldaki çocuklar gibi bayağılaşacakları, yanlış kanılara varacakları düşüncesi– dehşete düşürüyordu onu.

Havlusunu alıp banyoya gitti. Kapının önünde ilaç olarak aspirin, kinin ve barut ağacı kabuğu veren bir otomat duruyordu. Parası vardı Orvil'in; önceki gün, arabada dip dibe otururlarken babası bütün bozukluklarını

onun cebine koyuvermişti. Arabanın sallantısı uykusunu getirdiği için bu beklenmedik hareketine anlam verememiş, ürküp geri çekilmişti Orvil; sonra yarım kronların, penilerin bacağına battığını hissetmişti.

Üç tane altı peni almaya odasına döndü. Makinenin her bir deliğine birer tanesini attı, çıkan üç küçük paketle birlikte banyoya girdi. İçerisi akan suyla buhara gömüledursun, prospektüsleri satır satır okudu. Küvete uzandı, paketlerden birer tablet alıp yuttu. Kendini çok daha iyi hissediyordu şimdi – huzura kavuşmuş, yatışmıştı.

Kahvaltıdan sonra, odasına dönmeye çalışırken kayboldu. Karanlık, büklüm büklüm koridorlarda dolaşırken bir hizmetçi rastladı ona. Hoş ve zeki bir kızdı, bir hayli de kadınsı görünüyordu. "Yolunuzu mu kaybettiniz efendim?" diye, sıcak bir tonla sordu. "Efendim" dediğini duyunca Orvil'in içini tatlı bir heyecan kapladı. "Evet," dedi, "yanlış yöne saptım galiba."

Kız ona bakarken gözlerinde samimiyetsizliğin esamisi okunmuyordu.

"Bu eski bina tam Çin bilmecesi, değil mi?" diye güldü. Orvil cümleyi son derece neşe dolu ve zekice buldu. "Çin bilmecesi" ifadesini daha önce hiç duymamıştı... Sonra birden oteli gözünde Minotor'un karanlık bir köşede onu beklediği, dehşet verici bir labirent olarak canlandırdı.

***

O gün arabayla Salisbury'ye geçtiler. Bay Pym'in ortanca oğlu Ben, Yedek Subay Eğitim Birliği'nin civardaki kampındaydı.

Bavullarını otelde bıraktıktan sonra Salisbury Ovası'na gittiler. Şoföre bembeyaz çadırları görene dek sürmesini söyledi Bay Pym. O ışıl ışıl konileri ilk Orvil gördü. Şoför direksiyonu o yöne kırdıysa da arabayı biraz uzakta, anayolda bırakmak gerekeceğini anladı; zira kampa uzanan hat çamurdan yumuşayıp kayganlaşmış, bataklığa dönmüştü.

Baba oğul arabadan indiler, çamura bata çıka yürümeye başladılar. Çıt çıkarmıyorlardı. Kamp hayatının ceremesini çekmek zorunda olmadıkları için ikisi de kendini suçlu hissediyordu, öte yandan, o hayata bir nebze de olsa özenmelerine rağmen, hâllerinden memnundular.

Birden Ben'i gördüler; kan ter içindeydi, yakışıklıydı ve suratı mahkeme duvarı gibiydi. Kışla hizmetinde olduğu hemen anlaşılıyordu, zira kirli, yağdan kaskatı kesilmiş bir işçi tulumu giymişti ve her iki elinde de, adım attıkça taşıp duran, ağzına kadar dolu birer tuvalet kovası vardı. Babasıyla kardeşini görünce kovaları yere attı, dehşet içinde donakalmıştı; sonra kahkahayı basarak o nahoş ânı bertaraf etti. Berikiler onunla hasret gidermek için atılınca, "Çok yaklaşmayın, burnunuzun direği kırılır," diyerek, uzak durmalarını işaret etti.

Gerçekten de, gerek görüntü gerekse koku Orvil'in üzerinde şimdiden tuhaf bir etki bırakmıştı. Kovalar ürkütecek kadar cazip gelmiş gibiydi ona. İkisine de çubuk batırıp karıştırmak geliyordu içinden. Yüzen parçalarla oynamak, onları çubuğa takıp havaya fırlatmak istiyordu. Diğer taraftan, kişiliğinin başka bir yönü, o son derece kadınsı, titiz yönü bu fikirlere şiddetle karşı çıkıyor, ona bu yakışıklı, cildi mermer gibi olan ağabeyinin artık gözünde beş paralık değeri kalmadığını, onu sonsuza dek bu mide bulandırıcı pislikle ilişkilendireceğini fısıldıyordu.

Bay Pym kışla hizmeti biter bitmez Salisbury'ye gelmesi konusunda Ben'le anlaştı; o akşam, yemekten sonra, hep birlikte askeri bandonun geçit törenine gideceklerdi.

Pisliğe bulanmış olmasına rağmen son derece çekici ve tertemiz görünen sevgili kardeşine baktı Orvil. Kovaları taşırkenki hâli hafızasından silinsin diye, kendine ağabeyinin yakışıklı olduğunu öfkeyle hatırlatıp duruyordu.

Otele, odasına dönünce yatağa uzanıp uyumaya çalıştı. Barut ağacı kabuğunun iç organlarında çalışmaya başlaması bir yana, ruhsal bakımdan da ıstırap çekiyordu. Keşke ölebilsem, diye düşündü. Ya da keşke özgür olabilseydi, yetişkinlik hakları mahfuz olmak üzere, alabildiğine özgür; az bir parayla, küçük bir odayla, seveceği bir işle birlikte... Keşke büyüleyici, bronz tenli

annesi şık arkadaşının mağazasından aldığı elbisesiyle, o tuhaf, parlak kemerli, kırmızı-yeşil ekoseli çirkin kıyafetiyle mezardan kalkabilseydi. Keşke Orvil yüzüklerini onun parmaklarına yine takabilse, geceleri annesinin kaşlarını küçük, siyah fırçayla, eskiden hep yaptığı gibi, ustalıkla tarayabilseydi.

Uyku mahmuruyken, hepsinin gerçekleştiğini gördü; annesi mezardan kalkmıştı. Üzerinde kırmızı yeşil elbisesi yoktu ama, kayısı rengi, buruşuk bir gecelik vardı; gözleri kapalıydı, kızarmış ekmek rengi saçıysa zemin yüzünden keçeleşmiş, yamyassı olmuştu. Gözyuvarlarından tane tane toprak dökülüyordu; bir parçanın, yuvarlana yuvarlana, göğüslerinin arasında kaybolduğunu gördü Orvil. Annesinin burnu çürüyüp düşmüştü!

Sürekli gördüğü bu rüyanın dehşetiyle nasıl baş edebileceğini bilemez hâlde, "Ah canım, canım!" diye bağırdı. Onu topraktan çıkmaya çalışırken görürdü her defasında, ta ki cesedinin yakıldığını hatırlayana dek; işte o zaman, annesinin fırındaki kısmen yanmış vücudu acı acı çığlık atardı sanki.

Uyanınca aklına, bir keresinde annesinin onu fildişi saplı saç fırçasıyla dövmeye çalıştığı geldi. Işıl ışıl banyoda Orvil'i kovalamış, nihayet oğlunu soluk mavi lavabonun arkasında kıstırmış, bütün gücüyle pataklamaya başlamıştı. Sinirinden, fırçanın neresini kullanacağını

unutmuştu. Körü körüne vuruyor, Orvil fırçadaki kılların tenine battığını hissediyordu. Annesi bir kez daha vurunca ona karşılık vermeye çalışmıştı. Birdenbire banyoda döne döne birbirlerini kovalamaya, yakaladıkça öfkeyle vurmaya başlamışlardı.

İkisi de gülmek istiyordu artık, ama gülmeyeceklerdi. O gece, barıştıktan sonra, annesi onu banyo yaparken görmeye gelince Orvil kıpırdamadan sırtüstü yatmıştı ki, annesi fırçanın sert kıllarının poposunda bıraktığı mosmor yaraları görmesin…

Kapı yavaşça açıldı, Ben içeri girdi. Üzerinde uyku sersemliği olduğundan, bir an için yakışıklı bir yabancının yanlış odaya girdiğini düşündü Orvil; zira Ben'in üzerinde pırıl pırıl düğmeli üniforması vardı, açık renk saçı mika gibi temiz, güzel ve parlaktı.

Yaklaştı, yatağa, Orvil'in yanına uzanıp konuşmaya başladı. Dışarıda, bahçede, tıkanmış bir oluktan taş zemine su damlıyordu. Orvil kardeşinin kamp hikâyelerini dinlerken, bir yandan da flütten çıkmışa benzeyen o şıpırtıları kolluyordu.

Konservelerinin kapağı akşam yemeğinde sunulmadan önce açıldığı için bozulan yüzlerce sardalyeden bahsetti Ben; çadırının altında kalınca öldü sanılan çocuktan; ayakları kokanlardan ve sabaha kadar horlayanlardan; herkesin saatlerce karanlık hendeklerde yan yana

beklediği, heyecan verici gece operasyonlarından bahsetti. Son olarak da zavallı bir genci anlattı; biri kafasına tokmakla o kadar çok vurmuştu ki, sonunda ağzından yeşil balgam fışkırmıştı çocuğun.

Kıkır kıkır gülüyordu Ben, anlattıklarından büyük zevk alıyordu. Temiz kalpliydi, ama ancak şiddetten bahsederken neşelenebiliyordu.

Elini havaya, başının üstüne kadar kaldırdı. Bir tırnağının derisi kesilmişti.

"Nasıl iyileşir?" diye sordu. "Bu parmağımla ne zaman bir şey yapsam gerilip canımı acıtıyor."

Orvil kesik deriye baktı. Önemsiz bir şey olduğunu düşündü.

Baştan savma bir tavırla, "En iyisi babama soralım," dedi. Kalkıp ikindi çayına indiler; çaydan sonra Bay Pym onları eczaneye götürüp, Ben'in parmağına sürmek üzere, kadınların kullandığı tırnak kremlerinden aldı.

Bütün öğleni uyuyarak geçirdiği için başka âlemlerdeydi Orvil, kendini hasta hissediyordu; tezgâhtaki, göz alıcı kozmetik ürünlerin durduğu tabladan bir ruj yuvarlana yuvarlana düşünce eğildi, ne yaptığını bile düşünmeden ruju aldığı gibi cebine attı.

"Ne düştü?" diye sordu babası. Orvil şıp diye yanıtladı:

"Emin değilim, rujdu galiba, ama tezgâhın altına kaçtı."

Kız dizlerinin ve ellerinin üstüne çömelince dükkândan çıktılar.

Otele dönerlerken ince, kemerli burunlu bir adam gazetesinden başını kaldırdı, kalkıp elini uzattı.

"Merhaba, Pym, ne güzel bir sürpriz!" dedi.

Adamı Uzakdoğu'dan hatırladı Bay Pym. Hiç yakın arkadaş olmamışlardı, yıllardır da karşılaşmamışlardı, yine de dostça tokalaştılar.

Adamın Salisbury'ye gelmesinin nedeni de oğlunun Yedek Subay Eğitim Birliği'nin kampında olmasıydı.

Oğluna beslediği sevgiden aklını oynatmış gibiydi. Hakkında heyecanla anekdotlar anlatmadan duramıyordu. Gözleri fıldır fıldırdı, bembeyaz takma dişleri meydandaydı. Oğlunun gözüpekliğinden, ne kadar da fiyakalı göründüğünden bahsediyordu. Sözlerini şakacı ama alttan alta epey ciddi bir Doğu Londralı şivesiyle, "Aslında böyle söylememem lazım, ama Jim harikulade bir delikanlıdır," diyerek bitirdi.

Şahit oldukları Orvil'i şaşırtmıştı. Babaların oğullarına mesafeli bir hoşgörüden ya da kızgınlıktan başka bir şey besleyebileceği aklına gelmezdi hiç. Bu meçhul Jim'i kıskanıverdi; o duygudan kurtulmak için de, aklından,

adamın saplantısının hem onu hem de oğlunu gülünçleştirdiğini geçirdi.

Yemeğe gitmek üzere adamın yanından ayrıldılar, yemek salonunun kapısında Orvil'in beklediği şey gerçekleşti. Adam babasına döndü, alelacele, "Şey, ben haberi duyunca çok üzüldüm..." dedi.

Sözünü bitiremeden, Bay Pym araya girdi.

"Olabilecek en iyi şey oldu," dedi, memnun bir şekilde. "Yaşasaydı yatalak kalacaktı, öyle bir şey ister miydi istemez miydi, tahmin edebilirsiniz!" Sesi bir tuhaftı, kulağa kötü niyetli, iğrenç geliyordu. Beriki büzüşüp kaldı, kıpkırmızı kesilmişti ve kendini tutamadığı, söylemeyi aslında hiç istemediği şeyler söylediği için hayıflanıyordu.

Nuh Nebi'den kalma, koluna yağlı bir peçete asmış bir garson gelip onlara bir masa gösterdi; adam hem düztabandı hem de bir tutam saç hariç keldi. Orvil ilginç bir antika görmüş gibi baktı ona. Garsonun insan olduğunu düşünmek istemiyordu, yoksa yemeğin tadı kaçacaktı. Adamın uçsuz bucaksız mutsuzluğu dalga dalga çarpıyordu ona, dikkatini mönüye vermeye, o darbeleri birer birer bertaraf etmeye çalıştı.

Ben bira içti. Aslında canı viski soda çekmişti, fakat aldığı terbiye, o içkinin on yedi yaşında bir çocuğun elinde aptalca görüneceğini, ona büyümüş de küçülmüş

havası vereceğini söylüyordu; Ben o kaskatı ahlâk duygusuyla asla zıtlaşmazdı.

Yemeği bitirip arabaya bindiklerinde şoförün suratından düşen bin parçaydı. Orvil ön koltuğa, onun yanına oturdu, ara sıra öne geçmeyi severdi.

Adamı rahatlatmak istercesine, "Ama geçit törenini görmek istemiyor muydun?" diye sordu.

Beriki kibirli kibirli, "İyi güzel de, benim başka planlarım vardı," dedi. O güne dek her akşamını serbest geçirmiş, barlarda içmiş, gittikleri her şehirde kız tavlamıştı. Böyle, her çiçekten bal alıp hayatına devam etmeyi seviyordu ve bu gece o özgürlüğü kaybettiği için dertliydi. Salisbury kadınlarını tadamayacaktı; törende bir tane bulamazsa tabii. Belki de bulurdu. Avucuna, yüzüne kireçtaşı tepelerinin sert çimeninin sürtündüğünü hayal etmekteydi.

Orvil ona dikkatlice bakıyordu; aklında kitaplardaki, babalarının şoförüyle kaçan kızlar vardı. Bu fikrin insanlara niçin cazip geldiğini anlayabiliyordu. Nedeni bizzat şoför değildi (domuz gibiydi, teni de pespembeydi); esrarengiz, bilinmeyen bir ordununmuş gibi duran üniforma, hız, iki kişinin birlikte bir yere hapsolması, ısısız adaya düşmesi, kurtulma ihtimalinin yok oluşuydu.

Araba durdu; ahşap tribündeki yerlerini bulana dek karanlıkta, çamurlu yolda yürümek zorunda kaldılar.

Geçit töreni henüz başlamamıştı, fakat bir projektör beyazlar içindeki şişman koro şefini aydınlatıyordu. Kollarını sallayıp duruyordu adam, kan ter içindeydi. Devasa koro ise ona yapmacık bir edayla, güç bela duyulacak şekilde eşlik ediyordu. Şişman adamın kalçaları çılgın daireler çiziyordu. Sırtını arkaya yatırıp da göbeğini iyice dışarı çıkardığında, duvarlardan biri çatlayıp çökecek diye korktu Orvil. (Çökerken adamın vücudunda bir yarık açılacak, oradan iç organları fışkıracak diye düşündü. Beyaz pantolonunda, gömleğinde kırmızı bir lekenin yayıldığını göreceğim diye dehşete düşmüştü.) Şarap tulumunu andıran göbeğin sağa sola sallanıp durması endişelendiriyordu onu. Orvil gözlerini kapadı, açtı. Şişman adamın göğüs kasları yağla o kadar kaplanmış, o kadar gevşemişti ki yeniyetme bir kızın güzel memelerine benziyorlardı. Beyaz pamuklu kumaşın altında zıpladıklarını görebiliyordu Orvil, adamın iliklemediği gömleği açıldığındaysa iyice ortaya çıkıyorlardı.

Orvil'in içinden gülmek geliyordu artık. Adamın göğüsleri o kadar uçarı, o kadar komik görünüyordu ki, canlanmış iki küçük muhallebi gibiydiler.

Davulların tekdüze sesi şarkıyı kesiverdi. Projektörler döne döne ilerledi, dimdik ışıkları arazinin bir köşesinde toplandı.

İlkin bir şey göremedi Orvil, derken karanlıkta beyaz bir keçinin belirdiğini seçti. Projektörlerin ışığında, hayvanın rengi yeşile çalıyordu, küçük gövdesinin arkasından da karman çorman, geniş bir nehir gibi, bando geliyordu.

Orvil o güne dek gördüğü en güzel şeylerden birine şahit olduğunu düşündü. Gözünü ne havaya gümüş baton fırlatan mağrur adamlardan alabiliyordu ne de leopar derisine bürünmüş, gladyatörü andıran ve dev peynir tekeri iriliğinde kırmızı davullar çalanlardan. Sallana sallana ilerleyen o devasa ırmak Orvil'i sarhoş etmişti. Zarif adımlarla yürüyen, pudralanmış güzel tüyleri rüzgârda uçuşan, muzip, küçük keçi vardı bir de; kürklü ve altın rengi kordonlu, azametli kızıl kıyafetler giymiş yüzlerce uysal, itaatkâr insana önderlik ediyordu.

Orvil'in aklına okuldaki çocuklar geldi; sık sık keçilerle ilgili espri yapar, grotesk öykülerinin hemen hemen hepsine keçileri dâhil ederlerdi. Geçit törenini izlerken o espriler aklından çıkmıyordu şimdi. Gözünün önüne, alaydaki bütün erkeklerin keçiyi rezil bir

biçimde kullandığı geliyordu. Hepsi aklını kaçırmıştı, kutsal maskotlarını lekeliyorlardı, keçi de sonunda devrilip can veriyordu.

Orvil dikkatini karşısındaki gerçek manzaraya vermeye çalışarak, kendi kendine, "Düşünme, düşünme, düşünme," dedi.

Bando kümeleri aydınlatılmış bölgeden topluca karanlığa doğru ilerliyordu şimdi. Aniden projektörler yay çizerek başka bir yeri aydınlattı. Karanlıkta çamur rengi bir şehir kapısıyla bir duvar peyda oldu. Arapları andıran, ilgi çekici insanlar kurşun yemişçesine kendini duvardan atıyordu. Sonra başkaları öne atılıyor, onlar da düşüp acıyla kıvranmaya başlıyordu. Viktoryen miğferli Britanya birlikleri sinsice onlara sokuldu sonra. Tüfeklerinden öbek öbek yükselen ufak dumanlar, beyaz toplar gibi, havada asılı kalıyordu. Muzafferlerden savaş çığlıkları, tezahüratlar yükseldi. Bozguna uğrayanlarsa toz toprak içinde sürünüyor, merhamet dileniyordu.

Gösteri sona erip de Ben kampa dönmek üzere ayrılınca, Orvil şoföre döndü.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Çok beğendim, teşekkür ederim," diye kibarca, sakin sakin yanıtladı beriki.

Orvil onun tombul suratının konturlarına baktı. Adamın ifadesi yumuşamıştı şimdi. Dostane bir edayla, "Çok tatlı bir keçiydi, değil mi, Bay Orvil," diye espri yaptı. "Bay" demesi Orvil'i şaşırttı. Adam o kadar özgür, o kadar demokrat ruhluydu ki, suratı asıksa, çoğu kez Bay Pym'e dahi "Efendim" diye hitap etmeye yanaşmazdı.

Orvil onun yanında çıt çıkarmadan oturup ertesi günü düşünmeye başladı; tatilin geri kalanını geçireceği otele varacağı günü.

II

Araba anayoldan ayrıldı, kapının yüksek, taş sütunlarının arasından geçti. Tepesine Roma miğferleriyle, kupalarıyla çerçevelenmiş Gotik kalkanlar oturtulmuş sütunlara baktı Orvil. Kalkanların sağından solundan kâh bir mızrağın kırık ucu kâh kasvetli bir defne çelengi fırlamıştı.

Kapının yanında küçük bir kulübe vardı. Yaşlı ormangüllerinin oluşturduğu dev bir kütle kulübenin duvarlarına kadar sokulmuştu. Bu çalılar yolu da bir uçtan öbür uca kadar örtmüş, karartmıştı.

Elizabeth döneminden kalma o güzel, alçı kulübede iri, siyah rakamlarla 1846 yazıyordu. Onun üstündeki yüksek kabartmadaysa bir dük tacı, iki nişan, bir de arma olduğu dikkat çekiyordu. Belli ki o yıllarda insanlar hiçbir şeyi şansa bırakmaya yanaşmıyordu.

Son doksan yıl boyunca ormangülleri azmanlaşmış, yol da o ölçüde daralmıştı. Bir aşağı bir yukarı gidip

gelen büyük arabalara epey zahmet veriyordu artık. Yeni serilmiş pembe çakıl zevksiz ve pahalı bir görünüm katıyordu yola; güneş ışığı koyu yaprakların arasındaki tünellerden yeşil yeşil süzülüyordu.

Araba geniş çimenliğe nihayet vardığında Orvil'in gözleri parladı, malikâneyi görmüştü. On sekizinci yüzyılın sonlarından kalma, rengi atmış tuğlalardan, devasa bir yapıydı karşısındaki.

Sürme pencereler giriş katında en az dört metre yüksekliğindeydi; çatı katına dek sıra sıra yükseliyor, orada birer şerit hâlini alacak kadar daralıyorlardı.

Erken viktoryen dönemde kulübeyi inşa ettiren dük belli ki arabalara ayrılmış kapının tepesindeki alımlı, iri taşları da yaptırmıştı. Eski binanın bir köşesinden, balo salonu olarak düzenlenen yeni kanadı çıkıntı yapıyordu. İnşasında kullanılan ölgün tuğlaya kırmızı demeye bin şahit isterdi. Pencerelerin küçümen, zarif çerçeveleriyse, aksine, o yüksek kanatları olduğundan daha güzel gösteriyordu.

Binanın önüne güzel sedir ağaçları rasgele serpiştirilmişti; bazılarının çürüyüp kuruduğu hemen anlaşılıyordu.

Araba durmak üzereyken bir kapı görevlisi elinde pusula olduğu hâlde otelin merdiveninden indi.

"Affedersiniz efendim, Bay Pym siz misiniz?" diye sordu.

Beriki pusulayı alıp okudu. Charles'tandı not, otele önceki gün vardığını, ailesini bulamayınca bir arkadaşıyla birlikte uçuş talimi yapmak üzere ayrıldığını yazmıştı; ama akşam yemeğinden önce dönmüş olacaklardı.

Orvil kıvranmaya başladı. İç organları kasılıyor gibiydi. İçinde bir boşluğun yükselip çöktüğünü hissetti, sonra da sallana sallana canını yaktığını. Avuçları terlemişti ve gözkapaklarından biri titreşiyordu. Büyük ağabeyinden çok korkardı Orvil.

Charles ona kendini küçük, genç, kadınsı, aşağılık, ödlek ve rezil hissettirmeyi her zaman başarabiliyordu. Bazen –sabahın erken saatinde, yatak odasında baş başayken ya da geceleri arabadayken– onu tuhaf bir sevgiye boğardı; fakat gündüzleri, başkalarının yanındayken onu maskara eder, hor görürdü. Öfkelendiği zamanlardaysa korkunç biri olur çıkardı. Ortada hiçbir neden yokken, onu utandıracak kelimeleri sağanak gibi üzerine yağdırır, Orvil'in ruhu günler boyu büzüşmüş hâlde kalırdı. Karakterinin en dehşet verici yönü, tavrındaki bu belirsizlikti. Başkalarının uyandırdığı güvensizliğin gerginliğiyle nasıl baş edileceğini henüz bilmiyordu Orvil. Charles yüzünden eli ayağı dolaşıyordu ve bu korkunç duyguya çılgınca isyan ediyordu.

Charles'la hiç uzun süre birlikte yaşamamıştı; aralarındaki altı yaş fark nedeniyle okulları onları birbirinden ayırmıştı hep. Bu yüzden Tanrı'ya müteşekkirdi Orvil, şimdi de Charles akşam yemeğe gelmesin diye dua ediyordu. Uçağın düştüğünü hayal etti, hemen sonra da duası gerçekleşebilir diye büyük bir korkuya kapıldı.

Tanrı'ya içinden, "İptal et dileğimi, iptal et!" diye haykırdı.

Orvil'in aksine, büyük oğlunun otele gelmesi Bay Pym'in hoşuna gitmişti. Özellikle de gösterişli delilikleri ve güvenilmez yapısı dolayısıyla, gizliden gizliye en çok Charles'ı severdi. Onun Oxford'daki, Londra'daki mağazalara, mütehassıslara ödemediği faturalar geldikçe büyük bir heyecana kapılırdı.

Kapıcı onları otelin ortasındaki, camla örtülmüş avluya aldı; burada, siyah saten giymiş, Ciro marka incili kolye takmış genç bir kadın onları karşılayıp odalarını gösterdi. Kızın arkasından yürürken, incilerin ensesine değdiği hattın renginin yağdan, kirden attığını fark etti Orvil.

İlk kattaki geniş odanın kapısını açarken, "Manzarası iyi sayılmaz maalesef," dedi genç kadın. Orvil içeride iki yatak olduğunu görünce, burasının Ben'le birlikte kalacağı oda olduğunu anladı. Gerçi ağabeyinin kamptan dönmesine daha birkaç gün vardı. Pencereye

gitti, avlunun karşısına, binanın öbür kanadına baktı. Hemen altındaysa müştemilatların –çamaşırhane ve trafo olabilirlerdi– çatıları vardı.

Genç kadın ona döndü, işveli işveli, "Ama delikanlılar manzara varmış yokmuş, önemsemez, değil mi?" dedi.

Bay Pym oğlu hesabına gülümsemek, başıyla onaylamak zorunda kaldı. Orvil sırtını dönüp surat asmakla yetinmişti. İnsanların, sırf çocuk olduğu için, aklından geçenleri okuduğunu varsaymasından nefret ederdi. Kızı duyar duymaz pencerenin kasvetli manzarasından iğrenmişti. Küçük düşürücüydü bu manzara.

Babası otelin yeni kanadındaki odalardan birine gitmek üzere genç kadının peşine takılınca Orvil yalnız kaldı. Kendine pencereye yakın yatağı seçti, bavulunu boşalttı. *Pot-de-chambre* dolabının arkasındaki duvar kâğıdını kaldırıp, çaldığı ruju altına sakladı. Lazımlıktan bahsederken bazen bu cafcaflı ismi kullanırdı Orvil. O isim çocukken bir arkadaşıyla birlikte oynadığı büyümüş de küçülmüşlere özgü tuhaf oyunu hatırlatıyordu ona – balodaki soylu hanımlar gibi davrandıkları oyunu. "Bu akşam sürdüğünüz şu enfes parfümün ne olduğunu sorabilir miyim acaba, düşes?" diyerek başlarlardı hep.

Beriki hayali bir yelpazeyle yellenir, pişmiş kelle gibi sırıtarak, "Guerlain'in yeni *Pot-de-Chambre*'ı, kontesçiğim,"

diye yanıtlardı. "Sizdeki bu büyüleyici kokunun ne olduğunu sormama izin var mı peki?"

"Elbette, düşes, beğenmeniz benim için bir onurdur. Chanel'in en son *Vase-de-Nuit*'si bu." Olabildiğince resmi, doğallıktan yoksun, debdebeli bir dil kullanırlardı.

Bitmek bilmez çeşitlemelerle, öğleden akşama kadar bu oyunu oynamaya devam ederlerdi.

Aslında Orvil o iki Fransızca ifadeyi annesine laf olsun diye yöneltmeyi sevdiği sorular sayesinde keşfetmişti. "Anne, Fransa'da gecenin köründe aniden uyanacak olsam ne istemem lazım?" diye sormuştu bir keresinde. Beriki öyle durumlarda ne isteneceğini söyleyince de, duyduklarının annesinin parfümlerinin isimlerine ne kadar da benzediği dikkatini çekmişti. Böylece, arkadaşıyla oynadığı oyun yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Başka başka parfüm isimleri öğrenmek amacıyla, annesinin dolaplarının altını üstüne getirirdi. Hem Veet'in hem de Odorono'nun Doğu'ya özgü, nadir kozmetikler olduğunu varsaymıştı, zaten insanlar bu yüzden onları bilhassa saklıyordu; havlulardan birinin tescilli markasına da Worth and Schiaparelli'yle aynı payeyi vermişti Orvil. Hayali parfüm adı olarak kullanabilecekleri hatalı Fransızca ifadelerden uzun bir listeyi annesinden temin edemeyeceklerini anlayınca, geçmiş akşam yemeği davetlerinin imzalı mönüleriyle idare etmek zorunda kaldılar.

Onlarda "Bisque d'écrevisses", "Baba à l'Impératrice" gibi heyecan verici isimlere rastladılar. Bu sonuncusu o kadar arsız, o kadar kaba geldi ki onlara, bayıldılar; zira Orvil doğru bildiğinden en ufak bir şüphe duymaksızın, "İmparatoriçenin Memişleri" diye çevirdi bunu; memiş, ilk dadısının göğüslere verdiği isimdi.

Orvil yatağın yanındaki dolabı kapatıp odadan çıktı. Koridordan geçti, geniş merdivenin başına geldi. Aşağıda, avluda, koltuklarına gömülmüş insanları gördü. Akşam yemeği için giyinmeden önce yapacak hiçbir şey bulamıyor gibiydiler, mahzun görünüyorlardı.

Orvil onlara bakmadan, aralarından alelacele geçip ön kapıya gitti. Kasvetli, sıkıntılı hâllerini göremeyecekti. Şöyle bir gözüne çarpmaları bile, üzerine koyu bir melankolinin çöreklenmesine yetmişti.

Hikâyenin başında, Orvil'in oteldeki ilk akşamında bahçede gezintiye çıktığını söylemiştim. O noktaya varmış bulunuyoruz.

Pembe, yılankavi bir patikaya saparak yürümeye başladı Orvil, karşısına çalılar çıkana kadar da durmadı. Mevsimlerden yazdı hâlâ, fakat havada geçmişin ihtişamının izi de vardı. Yüzüne vuran güneşin yumuşaklığı manidardı ve hüzün veriyordu ona.

Koyu çalıları geride bıraktığında kendini fıskiyeli, yuvarlak bir havuzla süslenmiş sekide buldu. Havuzda

turuncu, güzel mi güzel sazanlar yüzüyordu. Beyaz köpük sağanağında balıkların kuyruklarının, yüzgeçlerinin parladığını gördü Orvil. Başı sonu olmayan bu hırpalanmaya nasıl katlanabildiklerini düşündü. Altın rengi gövdelerini seçmeye çalışırken suyun sesi serseme çevirmişti onu; sekinin ucundaki korkuluğa gidip sarktı. Gür çiçek yığınları, aşağı damlıyormuşçasına taş duvardan taşmıştı. Bu canlı manzara heyecanlandırdı onu, kaygılandığını, içini sabırsızlık kapladığını hissetti. Gözlerini kısarak vadinin öte yakasını, nehrin semiz ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla aktığı bölgeyi görmeye çalıştı.

Heyecandan gerildikçe geriliyordu; sekinin dar basamaklarını koşa koşa indi, bir köşeyi döndü, kendini yukarıdan hiç görülmeyen bir derecikte buldu. Derenin falezleri andıran yamaçlarından birinin dibinde şirin, küçük bir kulübe vardı; onun arkasında da, kayanın içine açılıyormuş gibi görünen, kalasla kapatılmış esrarengiz bir kapı.

Kulübe on dokuzuncu yüzyılın başlarında inşa edilmişti. Kan kırmızısı, mor, turuncu azizlerle bezeli, narin, kemerli pencereleri; küme küme sütunların katettiği, zarif mi zarif, küçük bir sundurması; alçı yelpaze tonozları vardı, çatısındaysa balık pullarına benzetilmiş kalın, mor mavi arduvazlar. Çatının tam ortasından yükselen

çarpık çurpuk baca, kulübeye bir devin kullandığı, süslü bir mürekkep hokkası havası veriyordu.

Orvil hem kulübeden hem de dereden o kadar büyülenmişti ki, kulübeye asla sahip olamayacağı, ona gözü gibi bakamayacağı düşüncesi canını yaktı. Otelden gelen aylaklar karşısında savunmasız olacaktı hep; işletmenin umursamaz sahipleri onu her an yıkabilirdi.

Girip giremeyeceğini anlamak için kulübeye yaklaştı; kapı kilitli, pencereler sürgülüydü. İçeriyi görmeye çalıştı, fakat camlar hem rengârenkti hem de kalın bir kir tabakasıyla kaplıydı. Kulübeye ancak hırsız gibi sızabileceğinin farkındaydı. Pencereler yuvalarına tam oturmuyorsa, mandallarının bıçağın kör tarafıyla kaldırılabileceğini biliyordu. Ama çakıyla olmazdı. Bir keresinde çakıyla denemişti, alet birdenbire kapanmış, parmaklarını sıkıştırıp kötü kesmişti. Orvil otelden bıçak alıp bir akşam buraya dönmeye karar verdi.

Yabani otların girinti çıkıntılarından harikulade bir şekilde sarktığı minyatür faleze yöneldi. Ağır kalasla kapatılmış kapının da kilitli olduğuna emindi, fakat yuvarlak, demir tokmak gıcırdaya gıcırdaya döndü, kapı açıldı; dışarıya yarasa dışkısı, yeşil balçık ve toprak kokusu hücum etti. Karanlıkta bir yerde su damlıyor, damladıkça çın çın ötüyordu. Orvil bir şey göremediği için o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki sinirli sinirli

karanlığa daldı; derken ileri uzattığı eline kaygan, sivri bir şey değdi. O an korkuya teslim oldu işte; kapıyı arkasından çarpıp kendini dışarı attı. İçini yarasa dehşeti kaplayıvermişti; karanlık mağarada tepesinde uçtuklarını sandı. Korkunç dışkılarının saçına düştüğünü, kafatasını ezdiğini düşündü. Vücutlarının akıl almaz böceklerden geçilmediğini gördü.

Dereciğin diğer yakasına koştu, alçak basamaklardan indi. Karşısında, porsuk ağaçlarının gölgeliğine sıra sıra dizilmiş, süslü mezar taşları buldu. Bebekken ölmüş sayısız çocuğun buraya gömüldüğünü düşündü ilkin. Hepsinin amansız bir hastalığa yakalandığını, kof kafalarının sallanıp durduğunu, yusyuvarlak ağızlarından salya aktığını hayal etti. Fakat mezar taşlarına yaklaşınca, üzerlerindeki tuhaf isimler onu şaşkına çevirdi.

Pat-a-Cake, Tansy, Ricochet, Snigger... Nasıl çocuklardı acaba bunlar? Derken hepsinin evcil hayvan adı olduğunu anlayarak yazıtları bir bir okumaya başladı:

"Canım Pug'ım, Fiddle'ın anısına.
19 Mart 1814"

"Burada tatlı kedim Puce yatıyor.
5 Haziran 1831'de öldürüldü."

Orvil birden başını mezar taşlarından kaldırdı; güneş batıyordu. Akşam yemeğine gecikeceği, üzerini değiştirmeye vakit bulamayacağı belliydi. Hem ilginç keşifleri hem de Charles'la tekrar karşılaşmaktan duyduğu korku nedeniyle arazide bir saatten fazla vakit geçirmişti. Sırtını hayvan mezarlığına döndüğü gibi çayırda koşmaya başladı.

Alt kattaki vestiyerlerden birine varınca, aynanın karşısına geçip saçını düzeltmeye çalıştı. Başını ıslattı, sonra pişman oldu. Sert lüleleri ıslak sıçan kuyruğuna dönmüştü.

Beyaz panellerle kaplı, geniş bir holden geçip yemek salonunun camlı kapılarına vardı. Kulağına birbirine çarpan tabak sesleri, mırıltılar geliyordu. "Bu koca salonda onları bulabilecek miyim?" diye düşündü. Kalın, bombeli camdan bakıyordu, derken babasının pürüzsüz, grileşmiş kafasını gördü. Garsonlardan biri kapıyı yılışık yılışık açınca Orvil masaların arasından ilerledi. Yüzü kıpkırmızı olmuş, elleri terlemeye başlamıştı.

"Tokalaşmayacağım, bir daha hiç kimseyle tokalaşmayacağım," diye, içinden yemin etti.

Masaya oturdu; gülümsemesi kıpkırmızı suratına yayılmıştı, fakat başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Peçeteyle oynamaya koyuldu; onu dizlerine

seriyor, bacaklarının altına sıkıştırıyor, parmağını damaskoda gezdiriyordu.

Gözlerini nihayet kaldırabildiğinde, ağabeyinin arkadaşının yüzünün yara izleriyle kaplı olduğunu gördü. Berikinin suratı çekiciydi, açık yulaf ezmesi rengiydi ve kaşları pırıl pırıl parlıyordu; ama kimi bembeyaz, kimi mavi çizgiler kremsi cildinde tuhaf örüntüler oluşturmuştu. Kibar birine benziyordu, son derece erkeksi ama budala bir havası vardı.

Yemeklerini bitirmek üzereydiler. Bay Pym, "Nerelerdeydin, Mikrop? Neden bu kadar geciktin?" diye sordu. Fakat Orvil doğru dürüst yanıt veremeden, Charles dayanamayıp sözünü kesti, adının Ted Wilkie olduğunu söyleyerek arkadaşını tanıştırdı. Yumuşak bir Amerikan aksanıyla, "Tanıştığımıza memnun oldum, delikanlı," dedi Ted; Charles da, yarım kalan hikâyesine dönüp arkadaşının uçağının altı ay önce nasıl düştüğünü, kokpitten fırlayıp nasıl yüzüstü yere çakıldığını anlattı. Orvil yara izlerinin nedenini anlamıştı şimdi. Uçağın motorlarının teklemeye başladığını, Ted'in dışarı uçup yerde sürüklendiğini, sivri taşların yüzünü parçaladığını gözünde canlandırdı.

Gayri ihtiyari, "Çok sıkıntı çektin mi? Canın çok mu yandı?" diye sordu. Ted mahcubiyetini saklamaya çalışarak gülümsüyordu.

"Yok, zorlanmadım. Önce ne olduğunu anlayamadım zaten; kendime gelince de güzelce tedavi ettiler beni. Hiçbir yerim kırılmamış."

Bir garson ona eğilip, "Tatlı alır mıydınız efendim?" diye sordu.

"Hayır, sadece kahve," diye yanıtladı Ted.

Berikinin yüzünde bir küstahlık, bir şaşkınlık belirdi. "Kahveyi her zamanki gibi dışarıda, lobide almayacak mısınız efendim?" diye sordu.

Garsonun Ted'i aptal yerine koymaya çalışması Orvil'i epey rahatsız etti.

Diğerleri kalkınca yemeğini bitirmek üzere masada tek başına kaldı Orvil. Onlara avluda katıldığında, geniş kadehlerden brendi içiyorlardı. Charles burnunu kadehine gömmüştü. İçkiyi koklarken at gibi burnunu çekiyordu. "Ah, harika!" dedi. Kulaklarının arkasına doğru taranmış tutam tutam siyah saçına yine imrenerek baktı Orvil. Tuğla tozu rengi yanaklarını, küçük, parlak gözlerini, zarif burnunu da severdi ağabeyinin. Ama ayaklarının koktuğunu biliyordu. Charles'ın yanında ne zaman kendini tedirgin hissetse o kokuyu düşünmeye çalışırdı.

Fırsat bulur bulmaz, Salisbury'den dönüş yolu uzun sürdüğü için uykusunun geldiğini söyleyerek odasına çekildi.

***

Ertesi sabah uyandığında hasta gibiydi Orvil, biraz başı ağrıyordu. Getirdikleri çay tepsisine baktı. Ufak çaydanlığın yanında küçük bir sütlük vardı. Sütü içerse kendini daha iyi hissedebileceğini düşündü, sütün sağlıklı olduğunu çok duymuştu. Sütlüğü dudaklarına götürüp ağzına boşalttı, o belli belirsiz hayvansal tattan kurtulmak amacıyla da dudaklarını çepeçevre yaladı. Midesinin aniden isyan bayrağı açması üzerineyse pıhtı pıhtı süt suyu gerisingeriye boğazına geldi. Şaşırmıştı Orvil, ama deneyinin sonucundan telaşa düşmemiş, aksine, hoşnut bile kalmıştı. Düşünebileceği ilginç bir şey bulmuştu böylece, baş ağrısını yavaş yavaş unutmaya başladı.

Kalktı, yıkandı, çabucak giyinip kahvaltıya indi. Babasıyla ağabeyi henüz gelmemişti; tek başına oturup çırpılmış yumurta ve ayçöreği yedi. Farkında değildi ama, diğerlerine rastlamak istemediği için kahvaltının sonunu alelacele getirdi. Otelden çıkmak üzere fırladığında, diğerleri hâlâ aşağı inmemişti. Hiçbir plan yapmamıştı Orvil, keşfe çıkmak için, günün geri kalanını tek başına geçirmek istiyordu sadece.

Sekili bahçeden tarlaya sapıp nehre yöneldi. Patika yoktu burada, çalıların arasından kendine yol açа açа, çitlerin üzerinden atlaya atlaya sonunda yedekçi yoluna vardı. Ağaçlar suya eğilmiş, koyu yeşil bir gölgelik

meydana getirmişti burada. Haki rengi suyun üzerinde sinekler bir o yana bir bu yana, alev almış gibi uçuşuyordu. Güneş ışınları yuvarlak benekler hâlinde yapraklar arasından süzülüyor, denizanası gibi titreşiyordu. Orvil hiçbir şey yapmadan manzarayı izlemek için sırtüstü çimenlere uzandı.

Bir süre sonra, uzaktan, şarkı söyleyen birinin sesi geldi kulağına. Ses ağır ağır yaklaştı, Orvil duyduğunun, denizci şarkısı "Rio Grande" olduğunu anladı. Merakla beklemeye başladı, bir yandan da, şarkıcıların görünüşünü beğenmezse çalılar arasına dönmek için tetikteydi.

Aniden, nehrin dönemecinde kızıl bir kano belirdi. Kürekleri genç bir adamla Orvil'in akranı iki çocuk çekiyordu. Haki şort giymişlerdi, göğüsleri, kolları yanık şeker gibi kahverengiydi. Coşkuyla şakırken, üçünün de âdemelmasının yukarı aşağı dalgalandığını görebiliyordu Orvil. Şarkı söyleme bahanesiyle sırıtıyor, gülüyor, birbirlerine küfrediyorlardı. Çocuklardan biri yaramazlık edip adama su atınca, beriki ıslak küreğiyle ona vurup haddini bildirdi. Çığlıklar, bağırışlar yükseldi hepsinden; çocuk zıplayıverdi, kano da az kalsın alabora oluyordu, ötekiler yalpalar hafifleyene dek öfkeli küfürler savurdu. Çocuk doğrulunca, kalın, deri bir izci kemeri taktığını gördü Orvil, kemerden de sapı yontulmamış boynuzdan, uyduruk bir bıçak sarkıyordu. Orvil diğerlerinin de,

şortları düşmesin diye, aynı hantal kemerden taktığı dikkatini çekti. Birden adamın bacakları ipek gibi parladı; güneş sarı tüylerine çarpmış, o sıradan uzuvlara yabani hayvanlarınki gibi parlak, dinç bir görünüm vermişti.

Üçlü Orvil'i fark etmedi. Bir sonraki dönemeçte ağır ağır gözden yitmelerine dek, çalıların arasından çıkmadan, dikkatle onları izledi Orvil.

Şimdi ne yapsam, diye düşünüyordu. Kanodaki çocukların, adamın hayatına özenmişti. Şahit olduğu, hemen hemen eksiksiz bir mutluluk gibi görünmüştü ona. Hiçbir zaman öyle bir hayat süremeyeceğini, ilelebet ya otellerde ya akrabalarıyla birlikte ya da zindana atılmış bir mahkûm gibi, okula hapsolmuş hâlde yaşayacağını fark edince içini alev alev bir öfke kapladı. Ne kadar da aşağılık bir hayat yaşadığı düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

Derin bir özgürlük özlemiyle kalktı. Kano kiralayabileceği bir yer bulmayı ümit ederek patikada koşmaya başladı. Uzun süre koştu, taş köprüye vardığında nefes nefese kalmıştı; köprünün yanında, su kıyısında boyalı bir çardak ve bir kayıkhane gördü. Kayıkhanenin kapıları açıktı ve içerideki teknelerin burnu dışarı fırlamıştı; köpekbalıklarının, dalgaların arasından görünen küt burunlarını andırıyorlardı.

Orvil çardağa yaklaştı. Tezgâhta vişneli, limonlu içeceklerin renkli şişeleri duruyordu. Tavandaki kancalara ise olta takımları ve parlak kırmızı mayolar asılmıştı. Tezgâhtar çömelmiş, alt raflarda bir şey arıyordu. Adamın gürültülü gürültülü nefes alıp verdiğini duyabiliyordu Orvil, gözü sırtına, terli yeleğinin dikişlerinin sökülmeye başladığı hatta takıldı.

Tekne fiyatlarını sorunca, beriki başını kaldırdı, "Saati bir şilin," diye homurdandı. Bunun üzerine Orvil mayoları işaret ederek, "Şunlar kaça peki?" diye soruverdi. Birdenbire çok istemişti mayoyu. Güçlü bir simge gibi görünmüştü ona; alabildiğine özgür, cüretkâr bir nesne olarak.

"On sekiz peni," dedi adam. Orvil parayı uzattı. Adam kıpkırmızı üçgenlerden birini alıp eline tutuşturdu, Orvil'in heyecanlandığını fark edince de ifadesine bön bir şaşkınlık yerleşti. Orvil teknesine binmek, medeniyeti çağrıştıracak her şeyden olabildiğince uzaklaşmak için can atıyordu.

Adam Orvil'i kanoya götürdü, oturağa kılıfı çok güzel, kiraz pembesi ipekçiçekleriyle bezeli, gülünç bir minder koydu. Orvil minderi itiverip çıplak tahtaya oturdu. Nehrin ortasına doğru açıldı.

"Küreği çatlatayım deme sakın," diye uyardı onu adam; Orvil nehir yukarı ilerlemeye başladı.

Çok geçmeden, çalıların arasından çıktığı yere varmıştı. Gittikçe heyecanlanıyordu. Sırtında ne var ne yoksa çıkarmak geliyordu içinden, elbiselerinin tenine sürtünmesine tahammülü kalmamıştı. Güneşi sırtında, bacaklarında hissetmek için sabırsızlanıyordu.

"Nehir kenarında bir çadırda tek başına yaşasam keşke!" diye düşündü. "Yiyeceklerimi kendim bulsam, vücudum güneşte yansa, irileşip güçlense. Tarlalarda mantarlar, küçük meyveler, sebze kökleri arardım hep. Çimen yemeyi bile denerdim."

Zihninde bu enfes tablo olduğu hâlde kürek çekmeye devam ediyordu, nehrin aniden kavislenip eğimli, sakin bir körfezcik oluşturduğu bölgeye vardı. Tekneyi kıyıya yanaştırıp karaya çıktı. Ağaçların altına gidip ceketini çıkardı, kemerini çözdü, gömleğini sırtından atıp pantolonunu yere bıraktı. Başı, kolları gömleğine sıkışmış hâldeyken, pantolonu da bileklerindeyken biri yakınından geçer mi, vücudunun geri kalanı çıplakken onu görür mü diye düşündü. Başını gömlekten hemen kurtardı. Mayoyu giyip de bağcıklarını bacaklarının arasında hissedince tir tir titremeye başladı, sonra yutkunup kaskatı kesildi. Sevinçten havalara uçacak hâldeydi, ürperiyor, kollarını gövdesine sarıp kendini kucaklamış, ellerini çaprazlamasına, koltukaltına sıkıştırmış hâlde, balçığa dönmüş küçük kumsalda duruyordu.

Karanlık suya doğru yavaşça ilerleyip uzandı. Coşkusu nispeten makul bir keyfe dönüşmüştü. Su onu oldum olası dinlendirirdi. Kendini sakin ve huzurlu hissediyordu. Sırtüstü uzanmıştı ve güneşin yüzünü, göğsüyle kollarının su üstünde kalmış kısımlarını ısıttığını hissediyordu. Bedeninin geri kalanıysa soğuktan ürperiyordu.

"Alaska tatlısı gibiyim," diye düşündü. "O güzel dondurmalı pandispanya pudingleri gibi."

Havlusu olmadığı kafasına ancak sonradan, üzerinden su damlaya damlaya kıyafetlerinin yanına dönünce dank etti. Gömleğinin ucuyla ve mendiliyle, ince tüylerindeki ışıl ışıl damlaları kuruladı, güneşlenmek için uzanıp ıslak gömleğini yanına, yere serdi. Çok geçmeden terlemeye başladı. Vücudundan yükselen güzel koku hoşuna gitmişti. Parmaklarını kasığındaki tüylere dolayıp birkaç dakika boyunca öylece yattı, keyfine diyecek yoktu. Parlak çimenlere, tenine düşen güneş ışınlarının tüylerini soluklaştırdığını gördü.

"Gümüş çimenler
Gümüş ten,"

diye bir terane tutturdu. Şiirler aklına hep böyle zamanlarda gelirdi. İlkin hemen hemen büyüleyici görünseler de, sonradan onları kitaplardakiler kadar yavan ve aptalca bulabileceğini bildiği için, dizeleri yazmaya çekinirdi.

"Yeşil damarlar ve Kırmızı." Vücudunda gezen, tenini ürperten kırmızı kanı, damarlı yapraklardaki yeşil yaşamı düşündü.

Şiir tutuklaşıp sönmeye başladı. İyi değildi, berbattı. Orvil fırladı, hâlâ nemli olan gömleği giydi, gömleğin altından ıslak mayoyu çıkarıp çimenlere attı. Rengi kan kırmızısına dönmüş, buruş buruş katları birbirine yapışmıştı. Kanoya döndü Orvil, kurusun diye, onu ayağının dibine serdi.

Kürek çeke çeke nehir yukarı ilerledikçe ağaçlar da çirkinleşiyordu, buradakilerin dalları suya iyice eğilmişti. Gölgelerin yeşil bir pus hâlini aldığı bir yere vardı, güneş ışınları yaprakların arasından nadiren, ancak çentik çentik geçebiliyordu. Duvarlarından balçık süzülen, kemerinin ortasından iri çamur yığınları sarkmış bir demiryolu köprüsünü geride bıraktı; köprünün altından geçerken, çıkan en ufak sesin bile yankılandığını duydu. Diğer tarafta, kıyının biraz iç tarafında, ağaçların yarı yarıya gizlediği bir yerde küçük bir ahşap kulübe vardı. Koyu tenli iki kişinin vızır vızır çalıştığını zor da olsa görebildi Orvil. İlerideki açıklığa doğru ilerledi, kanoyu kıyıya yanaştırdı, uzamış çimenlerin arkasından gizlice onları izlemeye başladı.

Kızıl kanodaki adam küçük bir ateşin karşısına krallar gibi kurulmuş, alüminyum tavada bir şey karıştırıyordu.

İki çocuksa kulübeye girip çıkıyor, adamın arkasındaki masaya bir şeyler bırakıyor, berikinin verdiği en küçük emirleri dahi yerine getiriyordu.

"Ekmekler çabuk gelsin, kahrolasıcalar," dedi adam, amirane bir tavırla. Orvil'in içinden kanodan atladığı gibi ekmeği adama götürmek geldi. O an hayatta en çok yapmak istediği şey buydu.

Çocuklar kulübeden kamp tabureleri getirip masaya oturdu; adam ateşin başından kalktı, tavadaki pespembe kakaoyu çocukların fincanlarına doldurdu. Mavi küllerde pişen patatesleri, soğumasın diye ateşte beklettiği, kırmızı kahverengi güveci de getirdi. Güveçte sosis, yumurta, domuz pastırması, sardalye, domates ve mantar vardı. Çocuklar mantarları o sabah toplamıştı; adam karışımdan tabaklara kaşık kaşık koyarken, onlar bağıra çağıra mantarlardan bahsediyordu. Tabaklarındaki mantarları hemen göremediler, zira hepsini kavurup lezzetli bir bulamaç hâline getirmişti adam.

Orvil onun bu besleyici yemeği çocuklara yedirmesini aç açına izlerken saatin kaç olduğunu düşünmeye başladı. Otelin öğle yemeği saati muhtemelen çoktan geçmişti. Ama aslında yiyeceklere değil, şu insanların mutluluğuna açtı. Uzun, tüy gibi çimenlerin arasına çömelip gizlenmişken, içini yakıcı, sızım sızım bir özlem ve haset kapladı.

Çocuklar yemekleri ağızlarına atmak için eğildikçe, dümdüz sırtlarının ortasında aniden çentikli, zarif çıkıntılar beliriyordu; gülmek ya da elleriyle dudaklarını silmek için doğrulduklarındaysa, omurgaları ortaya çıktıkları gibi kayboluyor, yerlerini ipeksi, sığ oyuklara bırakıyordu.

Kaba sabaydılar, adamsa hoşgörülü davranıp onlara sık sık pis şeytanlar, iğrenç domuzlar diyordu. Biri sosisini havaya fırlatıp çatalına geçirmeye çalışarak yemeğiyle oynamaya başlayınca, adam ona doğru eğildi, sosisi havada yakaladı, istifini bozmadan hepsini olduğu gibi ağzına tıktı. "Obur domuz! Obur domuz!" diye bağırdı çocuk, yerinden kalkıp adama saldırdı. Boğuşmaya başladılar, adam kalkmaya yeltenmedi bile. Uyuşuk uyuşuk, çocuğa birkaç sağlam yumruk ve tokat indirip güldü, çocuk da gülmeye başladı. Fakat sandalyesine dönerken zorlandığını fark etti Orvil. Yumrukların canını yaktığı ortadaydı ve belli etmek istemese de onu nefesiz bırakmışlardı.

Yemek bitince adam çimenlere uzandı, masayı toplayıp tabakları eski bir leğende yıkama görevini çocuklara vermişti. Bulaşığı son derece muntazam yıkadı çocuklar, vazifelerini uzun ve titiz bir eğitimin sonunda öğrenmişlerdi sanki.

Yakmaya çalıştığı piposundan gözünü ayırmadan, "Bıçakları toprağa sokup çıkarın, sonra da silin," dedi adam.

Çocuklar bulaşıkları kirli havlularıyla kuruladı; havluları kurusunlar diye uzun, yumuşak çimenlere serdikten sonra çalıların arasında gözden kayboldular. Döndüklerinde saçlarını özenle tarıyorlardı. Adamın yanına gelene dek ikisi de çıt çıkarmadı, derken biri, kibarca, "Bize bir şey okur musunuz efendim?" dedi. Diğeri de, "Evet, okuyun efendim, lütfen!" diye yaltaklanmaya başladı.

Orvil şaşırmıştı; genç adama efendim diye hitap ettiklerini daha önce duymamıştı.

Beriki onlara çalımlı çalımlı, küçümseyerek baktı. Piposunu şevkle emip tok duman bulutları saldı.

"Piç herifler, hak etmiyorsunuz ki," dedi, ama kabalığı yapmacıktı.

Çocuklardan biri, şaşkına dönmüş gibi yaparak, "Ama efendim! Gayrimeşru herifler demek istiyorsunuz herhâlde," dedi. Diğeri kıkırdamaya başladı.

"Piç demek istedim ve piç dedim. Okumamı istiyorsanız gidin kitabı getirin. Ne okuyalım, *Jane Eyre*'i mi, yoksa sizin şu uyduruk pornografik kitaplarınızdan birini mi?" Adam kelimelerini süslemeden, cümlelerin arasında duraklamadan diziyordu.

İki çocuk da, "*Jane Eyre*!" diye coşkuyla bağırdı. Bir tanesi kitabı getirmeye gitti, diğeriyse çekine çekine ateşin karşısına oturdu.

Bir iki saniye sonra, "Efendim, pornografik ne demek?" diye sordu.

"Söylemem. Ben onu sadece o ahlâksız merakınızı kabartıp hevesinizi kursağınızda bırakmak için söyledim."

Çocuk adama imrenerek baktı. Bu şeytani, alaycı tavırdan büyük zevk aldığı ortadaydı.

Diğer çocuk kitabı getirince adam boylu boyunca çimenlere uzandı, berikiler de ağır ağır yanına, ta bacaklarına sürtünecek kadar yaklaştı. Ara sıra kulaklarını çekiyor, ayak parmağıyla sağrılarını dürtüyor ya da rahatlarını bozacak başka şeyler yapıyordu; çocuklar bu saldırıları mümkün olduğunca görmezlikten geldi. Okuması onlara muazzam bir zevk veriyordu ve aldıkları hazdan, kavga çıkarmak, dalaşmak için vazgeçmek istemiyorlardı; neredeyse her defasında eşek sudan gelinceye kadar dayak yiyorlardı çünkü.

Adam, Jane'in patikada Rochester'la karşılaştığı kısma geldi. Çocuklardan biri, iyice sıktığı bacaklarının arasına sıkıştırdığı ellerini birbirine sürtmeye çalışıyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki, böyle tuhaf bir hareket yaptığının farkında bile değildi.

Mutlulukları Orvil'i çileden çıkarmıştı, kanoyu aniden iterek kıyıdan açıldı. Onu görüp görmedikleri umurunda değildi. Elinden geldiğince hızlı kürek çekerek uzaklaştı. Göz pınarları sıcak gözyaşlarıyla dolmuştu, kirpikleri onları güç bela zapt ediyordu.

"Gözlerimi kırparsam yanağıma düşerler," diye düşündü. Eliyle silmeye çalıştı, fakat bu sefer de iki gözü iki çeşme ağlamaya başladı. Küreklere asıldı, üzerine durmadan su sıçratıyor, minderdeki ipekçiçeklerini sırılsıklam ediyordu. Ağır ağır kayıkhaneye yaklaşırken neyse ki kendine çekidüzen verebildi.

Adama borcu epey birikmişti, zira ikindinin sonuydu artık. O yarı uykulu hâlde arabayla Oxford'a giderlerken, babasının beklenmedik biçimde cebine koyduğu bir avuç gümüş paraya yine şükretti.

Adam kanoda, küreklerde hasar olup olmadığını dikkatle inceleyedursun, oradan ayrıldı. Yedekçi yolunu takip ederek otel yakınlarına çıkmayı ümit ediyordu. Tarlalardan bir kez daha geçmek, çitlerden bir kez daha atlamak istemiyordu.

Bir ara gözüne nehre inen bir bahçenin sıvası dökülmüş kapıları çarptı. İngiliz Naipliği'nin son döneminden kalmaydılar ve Antik Yunan'a özgü hanımeli ve ayıpençesi desenleriyle bezeliydiler. Dökme demir parmaklıkları çaprazlamasına yerleştirilmiş, püsküllü kordonla

bağlanmış ok şeklindeydi. Birkaçı kırıktı, hatta yerlerine dikenli tel çekilmişti; fakat onlar da koparılmıştı ve insanın kolayca geçebileceği kadar geniş bir açıklık meydana gelmişti.

Metruk mekânları keşfetmeden duramazdı Orvil, bu delikten bahçeye girmeden edemeyecekti. Yapayalnız kalabileceği bir yerde olmayı da arzuluyordu zaten, zira duyduğu hayal kırıklığı da heyecan da dayanılmaz bir hâl almak üzereydi.

Çatlak basamakları çıkıp gür defnelerin arasına saklandı.

Birkaç dakika sonra yedekçi yoluna yeniden çıktığında, belli ki orada bekleyen bir adam mermer süsü verilmiş sütunlardan birinin arkasından çıkıp önünü kesti.

"Özel mülkte ne işin var senin?" deyiverdi, bazı insanların şehvete kapıldığında olduğu gibi, gözbebekleri, gözlüğünün arkasında, önce büyümüş, sonra küçülmüştü sanki. Saygın görünüşlüydü adam, şapkasının şeridi terden koyulaşmış, lekelenmişti.

Orvil çok korkmuştu, fakat bir yandan da adamın küstahlığına öfkelendiği için beylik, kaba bir yanıt yapıştırıverdi.

Bakımsız kalmış o görkemli kapıyı süzdü, şüpheyle, ama nezaketi de elden bırakmadan, "Burası senin demek,"

dedi, adamın yoksulluğuna yönelttiği bu çirkin sataşmaya içindeki bütün horgörüyü de katmaya çalışmıştı.

"Kimin olduğunu boş ver sen, başkasının arazisine ne diye izinsiz giriyorsun? Hem niye benim olmayacakmış burası?" diye ekledi adam, Orvil'in ne ima ettiğini iyice kavrayınca. Rüzgârda dalgalanan şemsiyesini havaya kaldırdı. Öfkeden o kadar deliye dönmüş gibiydi ki, Orvil vuracağını düşünüp geriye doğru sıçradı.

"Yakalandın! İblis! Küçük iblis seni! Aklını kaçır da gör bakalım. Gözlerin yuvalarından fırlasın. Oh olsun sana. Tanrı'yla alay etmek neymiş anlarsın o zaman. Anlarsın!"

Adam şimdi atıp tutan, komik bir rahip ya da Eski Ahit'ten çıkma bir yalvaçmışçasına kollarını açmış, Orvil'e yaklaşıyordu.

Duyduğu dehşet hiddetlendirdikçe hiddetlendirmişti Orvil'i. "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Kes sesini! Bu ne cüret!"

İkisinin de beti benzi atmıştı, kan ter içinde, nefes nefese kalmışlardı, yüz yüzeydiler; derken Orvil dönüp koşmaya başladı; şemsiyeli adamın yanında bir saniye daha durmaya tahammülü yoktu.

Yedekçi yolunda çılgınca koşuyordu. Nehir kıyısı bu bölgede nispeten kalabalıktı; piknikte eğlenen bir grubu ve kurdukları çadırın önünde, pislik içindeki omuzlarını

kirli havlularla silerken, neşelenmek için Mozart'ın 16. sonatını söyleyen bir grup delikanlıyı geride bıraktı. Delikanlılar onu yuhalayıp cırlak cırlak ıslık çaldı, alay edercesine, arkasından, "Merhaba canım! Şu cilveliye de bakın! Nedir bu acelen?" diye bağırdı.

Bu saçmalıklarla uğraşmaya tenezzül etmedi Orvil, koşmaya devam etti; hem öfkelenmiş hem de korkmuştu.

Otele vardığında yüzü terli, tozluydu. Saçı ıslaktı ve ayakkabılarının ucundaki deri parçası çizilmişti. Avluya girmeden önce nefes alıp verişini sakinleştirmeye çalıştı. İkindi çayı vaktiydi. Kalabalık salonda, garsonlar insanların arasından dikkatlice geçerek yürüyordu. Bir kısmı tepsilerini kaldırabildikleri kadar kaldırmıştı, bir kısmıysa cam raflı, çok güzel küçük pastalarla dolu, tekerlekli, krom arabaları iterek ilerliyordu. Öğle saatlerini uyuyarak ya da tembellik ederek geçirdikten sonra özene bezene giyinmiş insanlardan, yüzdükten ya da oyun oynadıktan sonra canı çıkanlardan meydana geliyordu o kalabalık. Bazıları süveterini boynuna sarmıştı, ıslak saçları da alınlarına yapışmıştı. Onları görmek hoşuna gitti Orvil'in, kendisini de sporcu sanacaklarını ümit etti.

O aydınlık manzaraya bir an için hiçbir şey hissetmeden baktı. Kuş cıvıltılarını andıran gevezelikleri, maymunsu kahkahaları, hayvansı homurtuları duyuyor, fakat hiçbirine anlam veremiyordu. Bu seslerin arkasında,

başka bir salondan gelen müzik de vardı; karanlık tonlu kemanlar kan ağlıyordu.

Boş boş bakarken büyük bir açlık duydu Orvil. Avludan alelacele geçerek arka taraftaki küçük kütüphaneden kitap almaya gitti. Elinde ya da dizlerinin üzerinde bir kitap olursa, o kalabalıkta tek başınayken kendine güven duyacağını biliyordu. Yemekten alacağı zevki de çoğaltırdı kitap.

Kütüphanenin tavanı alçaktı, hem duvarların hem de tavanın neoklasik alçı kaplamaları bir hayli zarifti. Fistolar, sarkık yapraklar, okluklar, boynuzları kıvrık koçbaşları incelikle yontulmuştu. Orvil parmağını bir filizin konturlarında gezdirdi. Rölyef o kadar sığ, o kadar inceydi ki, eline tel ya da iplik yumağı gibi geliyordu. Odanın beyazlığını sadece maun kapı bozuyordu, ki o da bir kedinin gözlerindeki pırıl pırıl, harikulade renkler gibi solgundu.

Şöminenin iki yanındaki girintilere gömülü raflara göz gezdirdi Orvil. Edward döneminden kalma bir kültürfizik kitabı seçti. Kapakta kollarını bükmüş güçlü bir adam vardı. Pazıları sert toplar gibi şişik, göbeği ve karnı düzdü; dolayısıyla göğüs kafesi düz bir oyuğun üzerinde çıkıntı yapmıştı.

Orvil kitapla birlikte kalabalık avluya döndü, bir köşede kendine sandalye buldu. Kıpır kıpır gözleriyle

camekânlı arabaları izliyordu. Bir garson yaklaştı, masaya çaydanlığı bıraktı, bir tane de, sadece otellerde bulunan, buzlanmış gibi görünen şu gümüş, sıcak su sürahilerinden. Orvil kendine çay koyup sabırsızlıkla diğer garsonları beklemeye koyuldu. Onlardan biri tekerlekli arabayı ona doğru itmeye başladığında gözleriyle pastaları yemeye başlamıştı bile. Küçük pastalar tabakta uslu uslu bekliyor, ona sesleniyordu. Üzerine hindistancevizi serpilmiş, pırıl pırıl kirazlar kondurulmuş, reçelle kaplanmış kare şeklinde olanlara; içindeki parlak limon kreması görünen, delikli yuvarlak çöreklere; fallusu çağrıştıran kakaolu, kahveli eklerlere; solucanı andıran kıvamlı kremanın sızdığı, dört kat sert çikolata kaplı, şamfıstığından muzip benekleri olanlara göz gezdirdi.

Garsona tabağa hepsinden birer tane koymasını söyledi. Bu kadar fazla istemeyi güç bela becerebilmişti, ki onu da ancak garsona bakmadan. Adam yanından gidene dek gözlerini dosdoğru karşıya saplamıştı; o gidince başını eğdi, kitabını açtı, yemeye başladı.

Hem konuşmalar hem de müzik aniden yükseldi. Ses dalgaları pastaların lezzetinin arasından kulağına geliyor, sonra, unutulmak üzere, geri çekiliyordu. Orvil dikkatini kitaba vermiş değildi, fakat "şınav çekmek", "dizleri bükmek", "gövdeyi sağa sola döndürmek", "derin nefesler almak" gibi ifadeler ilgisini çekmişti. Gözleri

çömelip kalkan, bacaklarını uzatan, çenesini iyice içeri çektiği için alnında sarmaşık gibi çatallanmış, kalın bir damar beliren ufak tefek, kaba saba bir adamın resimlerinde de gezindi.

Bakışlarını sayfadan ayırmamasına rağmen yavaş yavaş kitabın ötesinde bir yere odaklanmaya başlamıştı. Ormanlık vadilerdeki saklı harabeleri; siyah suratlı yavru kedileri; minyatür bir katedralin orta sahınını andıran, neogotik mimari tarzı kızarmış ekmeklikteki dilimleri; emilmiş hünnapları andıran, güzel, ham elmasları; V. George dönemine ait, ölülerin küllerinin saklandığı kaplara benzeyen, ağır bir kahve demliğini; annesinin pul altın kadar küçük, parlak elmaslarla çepeçevre sarılmış saatli yüzüğünü düşündü. Yüzüğün annesinin serçeparmağında olduğu da geldi gözünün önüne, onu hep ne kadar da olağanüstü bulduğunu hatırladı.

Zihni sevdiği şeylerden sevmediklerine geçti. Olsa olsa eski moda komodinlere benzeyen, kaba saba kokteyl dolaplarını düşündü. Birinin kapağını kaldırdığında tepsi değil de, horoz resimleriyle ustaca süslenmiş bardaklar görmek hep şaşırtırdı onu. Eşek şakası kabilinden, anarşistlerin el bombaları şekli verilmiş, Fabergé marka, bronz ve pirinç çakmağı düşündü. Çakmağı babasına Rus mültecinin biri vermişti. Küçük çarkını şaklatınca alev yükseldiğini hatırladı Orvil. Bir keresinde babasına

doğum günü hediyesi olarak aldığı gülünç nargileyi, gülsuyu şişesini düşündü.

Pastalar bitmişti. Orvil'in başı ağır ağır göğsüne düştü. Kendini rahatlamış, hafiflemiş hissediyordu ve geçirdiği mutsuz günün hatırası uçup gitmişti. İnsanlar odalarına gidip giyinmek üzere avludan ayrılıyordu. Kısa sürede sadece birkaç kişi kaldı içeride, fakat Orvil kıpırdamadı. Uykuya dalmıştı.

III

Sonraki birkaç günde, o demode kültürfizik kitabı Orvil'i bir hayli etkiler oldu. Laf olsun diye ilgilenmeye başladığı kitap onun için yavaş yavaş büyük bir önem kazandı. Her sabah, kahvaltıdan önce, yatak odasındaki gri halıya uzanıyor, bacaklarını canını yakacak kadar havaya dikiyordu. Karın kaslarının kasılması, sertleşmesi, ağrıması çok hoşuna gidiyordu. Yüzükoyun dönüyor, burnunu tozlu tüylere gömüyor, sonra bütün ağırlığını kollarına vererek vücudunu kaldırıyordu. Gövdesini, boynunu, kollarını, bileklerini, ayak bileklerini, bedeninin bükülebilecek her bölgesini büküyordu. Egzersizleri bitirince ardına kadar açık pencereye gidiyor, derin nefesler alıyor, kollarını bir rahip gibi uzatıyor, sonra yataklardaki kuştüyü yorganları alıp gövdesine sıkıca doluyor, kendini gardıroba kapatıyordu. Kitabın hararetli tavsiyesine uymak, iyice terlemek içindi bu.

Ağır egzersizlere ve kat kat yorganın altında boğulmasına rağmen Orvil'e hiç de yeterince terliyormuş gibi

gelmiyordu. Dolayısıyla bir sabah gardıroba girmektense kendini daha da dar bir yere kapatmaya karar verdi, şifoniyerin alt çekmecesine. Ufak tefek bir çocuk olduğu için çekmeceye sığabildiğini keşfetti; ancak bir üstteki çekmeceden destek alıp kapağını kapatmaya çalışır çalışmaz, tutsak kalacağı düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

Teyzesinde gördüğü, orta viktoryen dönemden bir kitap gelmişti aklına. Kitapta oryantal sahnelerin betimlendiği koyu gravürler vardı. Bir tanesinde, yerde büyük kutuların durduğu bir zindan resmedilmişti. İnsan sıradan birer sandık sanıyordu onları, ta ki, yan taraflarındaki yuvarlak delikleri fark edinceye kadar. Istırap içindeki insan yüzleri bakıyordu o deliklerden. Gravürün altındaki paragrafta, bir insanın bu kutulara ancak çömelerek sığabileceği anlatılmıştı. Ömür boyu hapse mahkûm edilen hükümlüler o kutulara kapatılıyordu. Kutuların, depolardaki sandıklar gibi raflara dizildiği de oluyordu. Bir gardiyan her gün gelip deliklerden mahkûmlara biraz pirinç suyu veriyordu. O devasa, yankılı dehlizdeki kutularda tecrübe ettikleri tek şey buydu.

Orvil hemen kendini o mahpuslardan biri olarak hayal etti. Kutulardan birine ebediyen kilitlenmişti; kendi dışkısına bulanmış hâldeydi, avazı çıktığı kadar bağırarak gerinmeye çalışıyor, fakat bir türlü beceremiyordu.

Çılgına dönmüş gibi debelene debelene çekmeceden çıktı, kuştüyü yorganları üzerinden attı, soğuk suyla yıkanmak üzere banyoya koştu. Yeni perhizinin meşakkatlerinin sonuncusuydu bu. Küveti ilkin ılık suyla doldurdu, ardından soğuk suyu giderek daha fazla açtı, sonunda su küvetten taşacak kadar yükseldi. Başını suya soktu, suyun altında kıvrandı, kolundaki tüylerin diken diken oluşunu, ıslak bacaklarının, yağlıymış gibi, pırıl pırıl parlayışını izledi. Vücuduna zevkle göz gezdirmekteydi. Bedenini kitabın kapağındaki kaba saba adamınki gibi yapmak için can atıyordu. Boyunun o adam kadar uzamasını arzuladı.

Bedeniyle böylesine ilgilenmeye başlayınca bir de baktı ki kıyafetleri yeni karakterine gitmiyor. Ne sportiftiler ne de hırpani. Donuk ve muntazamdılar. Her şeyini onun hesabına seçen halası kıyafetlerinin mümkün olduğunca göze batmamasına ve tekdüze olmasına dikkat ederdi. Bu tanıma tam anlamıyla uymayan tek kıyafeti, kayak yaparken giysin diye, İsviçre'deyken aldıkları golf pantolonuydu.

Orvil şimdi o pantolonunu çekmeceden çıkarmıştı, açık yakalı tişört ve süveterle birlikte giymeye karar verdi onu. Ayakkabı sorununa kafa patlatmak zorunda kaldı. O sıradan, kahverengi ya da siyah ayakkabıları içine sinmemişti, bir anda beyaz spor ayakkabılarına uzandı;

aklına suluboyayla onlara siyah ayak parmakları, çizgiler, topuklar yapmak geldi. Göz açıp kapayıncaya dek, hep çok cüretkâr, kaba bulduğu Spectator ayakkabılardan bir çifte sahip olmuştu. Bu değişim onu mest etti. Boyanmış ayakkabılardan ibaret olduklarının bir bakışta anlaşılacak oluşuna hiç üzülmedi. Kurduğu yanılsamada bir eksik kalmasın diye gözlerini yarı yarıya kapadı.

Üzerinde bu kıyafetler olduğu hâlde kahvaltıya indi, saçını da taramamıştı. Yemeğini her zamanki gibi tek başına yedi; bir süre sonra, Charles yolda yanına gelip, "Merhaba," diyene kadar da kimse varlığını fark etmedi. Duraklamış, Orvil'e manidar manidar bakarak, "Tanrım, nasıl da bıçkın görünüyorsun!" demişti ağabeyi.

Şaşkınlığı Orvil'i utandırdıysa da, bunun övgü gibi bir şey olduğuna karar verdi; asıl anlamını görmezlikten gelmişti, ağabeyi elbette, "Aman Tanrım, ne kadar korkunç görünüyorsun," demek istiyordu.

Nasıl davranmak, ne söylemek, ne yapmak gerektiğini bilemeden beklerlerken, Ben'in yaklaştığını görünce ikisi de şaşırdı. Doğruca kamptan geldiği ortadaydı Ben'in, zira epey yorgun görünüyordu, üstü başı kir içindeydi.

"Ne zaman geleceğini niye söylemedin, gelip seni alırdık," dedi Charles, hâlbuki kendisi ne yapacağını hiçbir zaman söylemezdi.

Ben'i yukarı çıkardı Orvil, yatacakları odayı gösterdi, ağabeyi sıcacık su dolu küvete girince de yanından ayrılmadı. Ben dakikalarca suda kaldı, gözlerini devirip duruyor, başını sağa sola çeviriyor, oflayıp pufluyor, üzerinden sular damlayadursun, banyo onu uyuşturmuş, sersemletmiş numarası yapıyordu. Onu böyle görmek başta Orvil'in komiğine gitti, fakat sonra endişelenmeye, sinirlenmeye başladı. Ben'i omzundan tutup sarstı.

Sertçe, "Çık," dedi, "su çok sıcak. Kılını kıpırdatacak hâlin kalmayacak. Kendine gelmek için soğuk suyla duş yapman lazım."

Soğuk su musluğunu çevirmek için uzandı, ama Ben öyle şeylere pabuç bırakacak gibi değildi. Kardeşinin elini kabaca itip sıcak suda birkaç dakika daha kaldı; ardından, ağır ağır küvetten kalktı, Orvil'e sırtını keselemesini söyledi. Beriki kırçıllı havluyla vücudunu ovaladıkça sırtında şerit şerit kir beliriyordu.

"Hâlâ pissin," dedi.

"Değilim," dedi Ben, "ölü deri bunlar. Sert ovalayınca böyle olur."

Bu iş sona erince üç kardeş avluda buluştu. Aşağı inmeden önce, Orvil'e boyalı spor ayakkabılarını çıkarmasının, sıradan bir çift kahverengi ayakkabı giymesinin şart olduğunu söyledi Ben. Charles da bu değişikliği görünce derin bir nefes aldı.

"Ne yapacağız?" diye sordu, küçük kardeşlerine bakarak.

Orvil sessizliği bozmak için atıldı, gergin gergin, "Daha nehre gitmedin, değil mi? Gidebiliriz," dedi.

Der demez de ağzını açtığına pişman oldu, zira ağabeyleriyle birlikte nehre inmeyi hiç istemiyordu. Orayı kendine saklamak istediğini fark ettiğinde iş işten geçmişti.

"Tamam, gidelim," dedi Charles.

Avludan çıkıp garaja doğru yürümeye başladılar. Charles arabasını çıkardı, Orvil'e yanına oturup yolu göstermesini söyledi. Orvil'in nefret ettiği Bugatti'ydi araba. Binmek zorunda kaldığında genelde arkadaki bölmeye büzüşür, saklanırdı. Şimdiyse dimdik oturmak, gözlerini dört açmak zorunda kalacaktı. Taş köprüye uzanan kısa yoldan inerlerken motor homurdanıyor, Charles ise arka koltuktaki Ben'le bağıra çağıra konuşuyordu.

Bir kayık seçti Charles, nehre açılıp akıntıya karşı ilerlemeye başladılar. Ağabeyleri sırayla kürek çektiği için Orvil'e yapacak iş kalmamıştı. Çok geçmeden lanet okumaya, küfretmeye başladı Charles. Nehre, kayığa, kardeşlerine verip veriştiriyordu. Kürek çekmekten nefret ettiğini, güneşin alnında terlemekten tiksindiğini söyledi.

Orvil çıt çıkarmadan oturmuş, büyük ağabeyini izliyordu. Ara sıra da, dikkatini çekecek, kafa dağıtmasına

yardım edecek bir şey görme ümidiyle nehrin kıyılarına göz atıyordu; fakat Charles'ın yüzü gözünün önünden gidecek gibi değildi. Onun varlığı her şeyi berbat eder, yakıp yıkardı.

Şimdi Ben kürek çekiyordu. Su sıçrattıkça Charles çıldırmış gibi sövüyor, ağzına geleni söylüyordu. Küfürleri iyice zıvanadan çıkmıştı ki, birden kızıl kano yanlarından hızla geçti. O iki çocuk ve adam hızla, kusursuz bir tempoyla kürek çekiyordu. Geçen seferki gibi, yine usul usul konuşuyor, gülüşüyorlardı; kendilerini bütünüyle işlerine vermiş, dış dünyayı unutmuşlardı.

Orvil bu manzaranın kardeşini nasıl etkilediğine bakmak için hemen Charles'a döndü. Onun o kendine özgü, gelenekselleşmiş burnu büyüklüğünün derinleşip sertleştiğini, kızgınlığının belirginleştiğini gördü. Ama beriki çıtını çıkarmıyordu.

Kayıktan inmek, Charles'tan mümkün olduğunca uzaklaşmak için can atıyordu Orvil. Büyük ağabeyine beslediği derin korkuyu, hoşnutsuzluğu kontrol altına almasının ya da o duyguyla barışmasının olanaksız olduğunu düşünüyordu. Tek bildiği, Charles'ın onun hayatındaki her şeyi berbat ettiğiydi; bu da ondan, kimseden etmediği kadar nefret etmesine yetiyordu.

Nihayet kayıkhaneye geri döndüklerinde, Charles cebindeki bozuklukları yokladı, ardından da, kâğıt

paraları bozdurmak istemediğini açıklayıp Orvil'den bir şilin istedi. Bu kadarı da fazlaydı artık. Paraya para demeyen Charles, Orvil'in biricik şilinlerinden birine göz dikmişti. Orvil ne yaptığının farkında olmadan parayı uzattıktan sonra, öfke gözyaşlarını görmelerine fırsat vermeden koşmaya başladı.

"Ne var?" diye seslendi Ben, endişelenmişti ve Orvil'e nazik davranmak istiyordu.

"Bırak yalnız kalsın," dedi Charles, tuhaf, bitkin, sıkkın bir tonla.

Ağabeylerinin görüş alanından çıkar çıkmaz adımlarını yavaşlatıp vitrinlere bakmaya başladı Orvil; kasabanın sokaklarına varmıştı.

Biraz ileride, karşı kaldırımda, antika eşya ve ıvır zıvır satan büyük bir dükkân olduğunu görünce sevindi. Oraya doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Vitrini biri büyük, diğeri küçük iki bitişik ev boyunca uzandığı için çarpık çurpuktu. İnsanın üzerinde garip bir etki yarattığını söylemeye çalışmıyorum, ama loşluğu, akla gizli şeyler barındırdığını getirdiği için ilginç bir görüntüsü vardı. Dükkânın arka tarafını görmeye çalışan gözün kısa demir destekleri, kirişleri atlaması gerekiyordu.

Orvil bu geniş vitrinin önünde durup tıka basa dolu raflara, masalara bir bir göz gezdirmeye başladı. Karşısındakinin kesinlikle gösterişli, tertemiz, pahalı görünen

bir antikacı olmadığını anlayınca memnun oldu. Tozlu, kirli ve bir hayli de dağınık bir yerdi burası, içeriye gündelik ıvır zıvır istiflenmişti.

Buradan bir şey satın almadan duramayacağını hemen anladı Orvil. Gözüne doğru nesnenin çarpmasını bekliyordu sadece.

Ancak vitrinin uzak ucuna varınca tuhaf şeylerle dolu kısa rafa gelebildi: Çelik boncukları paslanmış, viktoryen sosis torbası; uzun, kızıl bir çubuğun ucuna tutturulmuş küçük bir el şeklindeki, fildişi kaşağı; üzerine küçük Çinliler oyulmuş sedef sayaçlar; eski Mısır kolyesine asılmış mavi bir Horus'un Gözü; güzel bir kılıfa benzesin diye çok uğraşılmış, 18. yüzyıldan kalma sahtiyan kılıf içindeki eski, meymenetsiz ameliyat aletleri...

Rafın biraz daha uzak bir noktasında, parlak mı parlak, sıradışı böcek desenleriyle bezeli küçük bir parfüm şişesi ve İngiliz aileler için üretilmiş, tadilat görmüş bir porselen fincan tabağı keşfetti. Fincanın altın çeperinde çok güzel nar desenleri vardı. Tabağın ortasına onlarla bağdaşmayan, enfes bir alafranga hanedan arması yerleştirilmişti ve onun etrafında da, çepeçevre, cansız görünen, siyah semboller ve kırmızı rokoko yapraklar vardı.

Orvil fincan tabağına hemen göz koydu. Kırık olmasına sevinmişti, yoksa zaten satın almaya parası yetmezdi. Parlak böcekler yüzünden parfüm şişesini de beğenmişti.

Asabiyetinin derinleşmesine fırsat vermeden kapıyı açtı. Tezgâhtaki kadın şaşırmış gibiydi, öte yandan, müşterisini ciddiye almaya karar vermişe de benziyordu. Parfüm şişesine yarım kron istedi, kırık olduğu için fincan tabağını da altı peniye bıraktı.

"Şişenin topuzu hakiki gümüş," deyip duruyordu Orvil'e. "Bu kadar ucuz olmasının tek nedeni seri sonu olması."

Orvil'in aldıklarını sarmak için bir parça pelür kâğıt almaya gitti; o yokken, delikanlı dükkâna hızlıca göz gezdirdi.

"Hırsızlık yapmak ne kadar da kolay olur," diye düşündü, "merhem kutusunu tereyağından kıl çeker gibi cebe indirebilirim. Ama kim ister ki öyle iğrenç bir şeyi!"

Gerçekten güzel bir şey bulmaya çalışarak etrafına baktı; ama birdenbire gözü o kadar ürkütücü bir şeye takıldı ki araştırmasını unuttu.

Alçak bir taburede armadillo yavrusundan yapılmış bir elişi torbası duruyordu. Hayvanın yüreğinin, bağırsaklarının, iç organlarının yerinde kiraz rengi, buruş buruş bir saten vardı; iğne kutuları, parlak makaslar, renkli iplik makaraları ayrı ayrı bölmelere düzgünce yerleştirilmişti. Hayvandan geriye sadece sırtı, başı ve patileri kalmıştı.

Orvil çantayı alıp sürüngenin derisini okşadı. Pullarının arasından siyah, sert tüyler çıkmıştı. Hayvanın gözkapakları ağır, buruş buruş ve kapalıydı; küçük ayaklarıysa kurumuş, kuş pençesi gibi kıvrılmıştı. Çantayı bırakıp arkasını döndü Orvil, midesi bulanmıştı.

Kadın küçük paketini getirir getirmez de dükkândan ayrıldı.

Sokakta yürürken, içinden paketi açmak geldiği için ince kâğıda dokunup duruyordu. Süt ürünleri satan bir dükkânın önünden geçti. Vitrinden, içerideki küçük masalar, altın rengine boyanmış yeşil, bambu sandalyeler görülüyordu. Üzerinde dondurma yazan büyük bir karton asmışlardı cama. Her harf farklı renkti ve her birinde, tepesinden buz saçağı gibi sarkmış bir bere vardı. Orvil hemen içeri girdi, masalardan birine geçip paketini açtı.

Siparişini almaya gelen garson kız onu fincan tabağına, küçük parfüm şişesine gömülmüş hâlde bulunca durup bakmaya başladı.

Çilekli dondurma ısmarladı Orvil, gözlerini satın aldıklarından ayırmadan, tatlısını dalgın dalgın yedi. Dondurmadaki süt, dilinde ince bir tabaka bırakıyordu. Tabakayı sıyırmak, yediğinin tadına iyice varabilmek için dilini dişlerinde gezdirdi. Rulo rulo çıkıyordu sanki dilinden. "Hem gözlerinin hem de midenin ziyafet çekmesi

için," diye bir dize, kafasında uyuşuk uyuşuk dolaşıp duruyordu.

Dondurmasını bitirip paketi tekrar sardı, böyle hanım hanımcık bir garson kıza bahşiş bırakılamayacağını geçirdi içinden, hem cimrilik hem de ürkeklik ediyordu. Cüzi hesabı ödedi, kızın yüzünü hayal kırıklığı bürüdüğünü görmemek için hemen dükkândan ayrıldı.

Kasabayı bir uçtan diğerine geçtikten sonra da yürümeye devam etti. Otel kapısından girerken, cebindeki paketin gövdesinin yan tarafına hafifçe baskı yaptığını hissetti; içini aniden benzersiz bir hazla doldurdu o temas, düşman dünya karşısında korunuyordu sanki.

Kısmen insanlarla muhatap olmak istemediğinden, kısmen de keşif merakıyla, otele yeni balo salonunun bulunduğu kanattan girmeyi denemeye karar verdi. Eski binanın uzak ucuna kadar gidip ağaçların altında kalmış küçük bir kapının tokmağını çevirdi. Kapı açıldı, Orvil kendini beyaz badanalı, tuğla duvarlı bir geçitte buldu, vestiyerdi burası, bir duvara kancalar sıralanmıştı. Belli ki müzisyenler için düşünülmüş bir yerdi. Geçidin sonunda bir iki basamak vardı. Orvil bunları çıkınca kendini zemini daracık, kıpkırmızı parkeden küçük bir sahnede buldu. Sahnede kanaviçe örtülü kuyruklu bir piyanoyla başka birkaç enstrüman vardı. Piyanonun kapağı açıktı,

alete iri pirinç harflerle kazınmış BECHSTEIN kelimesi Orvil'in dikkatini çekti.

"İyi bir piyano olmalı," diye düşündü Orvil, vakit kaybetmeden enstrümana yaklaşıp tabureye oturdu. Ayağını yumuşak pedala yerleştirip ezbere bildiği tek tük parçadan birini çalmaya başladı. Bir yandan da sesini iyice tizleştirerek, kontratenor perdeden söylemeye koyuldu.

Chopin'in Opus 28, 6. Prelüdünü söylemek kolay değildir, Orvil'in sesi de çok geçmeden yoruldu. Doğal yelpazesinin yukarısında, bu denli tizde kalmaya çalışmak onu zorluyordu. Derken pes sesle söylemeyi denedi, fakat öncekinden de kötü bir sonuç elde etti, tempoya uygun olarak gaklıyor, homurdanıyor, küfrediyordu artık.

Birdenbire elleri tuşlardan kaydı, vücudu kendini salıverdi. Kendini tamamen perişan, sefil hissediyordu Orvil. Piyanonun başına geçtiğinde, bu duyguya sık sık teslim olurdu. Kendini böyle hissetmeye alışmıştı hatta, ama şimdi, yabancısı olduğu balo salonunun metruk hâli o duyguyu derinleştirmişti.

Orvil tabureyi çevirip arkasını döndü, sonra da sahnede bir aşağı bir yukarı, telaşlı telaşlı yürümeye başladı. Öteki enstrümanlara yöneldi, kanaviçe örtüleri kaldırdı; fakat merakının yerinde yeller esiyordu; ne çellonun, müzisyenin dizlerinin arasına sıkıştığı kavisine dokunmak

geliyordu içinden ne de kemanın, kemancının çenesinin altına giren parlak çanağına.

Kontrbasın örtüsünü bu şekilde, kaba hareketlerle, sabırsızca kurcalarken şeritlerden biri koptu. Çürümüş derideki yarıktan küçük bir toz bulutu yükseldi.

Elindeki kısa, kalın kayışa bakakaldı Orvil. Koşar adım müzisyenlerin beyaz badanalı tuvaletine gidip kendini içeri kilitledi. Aklına tuhaf bir fikir gelmişti ve heyecanlanmıştı.

Elbiselerini çıkardı, hepsini birer birer duvarlardaki kancalara astı. Ayakkabılarıyla çorapları dışında çıplak kalınca, kayışı alıp aynanın karşısına geçti. Bir an kendine alıcı gözüyle baktı, sonra sert bir hareketle kolunu göğsünden arkasına doğru savurdu; kayış sırtına geldi, ucu da koltukaltındaki yumuşak deriyi yakmıştı.

Yüzünün acıyla gerildiğini, burkulduğunu seçti Orvil. Tıslar gibi bir ses çıkararak ciğerlerine hava doldururken, aynada dişlerini gördü. Bir darbeye daha dayanıp dayanamayacağını düşünerek durakladı; ardından nefesini tuttu, dişlerini sıkıca kenetledi, kendine tekrar vurdu...

II. Henry'ydi Orvil, Becket'in mezarında kefaretini ödüyordu. Eski bir savaş gemisindeki söz dinlemez barutçuydu. Tazmanya'da, ağaca bağlanmış bir hükümlü, bir kürek mahkûmu, Hıristiyan şehidi, çölde yapayalnız yaşayan soylu bir keşişti.

Altıncı darbeden sonra kayışı yere atıp kısmen acıdan kısmen esrimeden dans etmeye başladı.

Yüksek sesle, "Kendimi her gün kırbaçlayıp kefaretimi ödeyeceğim," diye yemin etti.

Tekrar aynanın karşısına geçip sırtını cama çevirdi. Omzunun üstünden bakınca beyaz tenindeki o yanan, sızlayan çizikler çok hoşuna gitti. Kıpkırmızıydılar. Kenarları parlak sarı, mosmor çürüklere dönüşmelerini ümit ediyordu. Okuldaki deneyimlerinden, neye benzeyeceklerini çok iyi biliyordu. Okulda, her kim dayak yemişse, yatakhanede uykuya yatmadan önce diğer çocuklara vücudundaki izleri göstermesi beklenirdi.

Kırbaçlamayı bıraktıktan, heyecanı da dindikten sonra, biri öğrenecek olursa, davranışını bir hayli tuhaf karşılayacağını fark etti Orvil. Tedirgin oldu; musluk suyu vura vura sırtını serinletmeye çalıştı, alelacele giyinip kapının kilidini açtı. Tekrar sahneye çıktı, kontrbasın örtüsündeki kayışı tokaladı; koptuğu belli olmasın diye, uçlarını elinden geldiğince düzeltti. Ardından da, içeri girdiği yerden, ağaçların altındaki küçük yan kapıdan dışarı çıktı.

Balo salonunun bulunduğu kanadın arka tarafında yürürken iki atın otladığı bir çayırlığa geldi. Bir köşede, uzun çimenlere yarı yarıya gömülmüş hâlde, eski, büyük bir tekerlek vardı. Orvil yaklaştı, dinlenmek için paslı

demirine oturdu. Şu an kendini gerçekten çok mutlu hissediyordu ve keyfi yerindeydi. Ayağını uzun, tozlu çimenlere sürtüyordu. Bir şarkı mırıldanıyordu hatta; yine o Thaïs şarkısını.

Birden ayağı sert bir şeye takıldı. Eğilip çimenlerin köklerini yokladı. Parmakları iri bir zincirin halkalarını kavradı. Çekmeye başladı, fakat zincir o kadar derine gömülmüştü ki, başta yerinden oynatamadı. Nihayet çıkarabildiğinde, tekerleğin şaftına bağlı olduğunu gördü.

Ne yaptığının farkında olmadan, leş gibi, ağır zinciri bileğine dolayıp sağa sola çekiştirmeye başladı, kendini yeni bir hayale kaptırmıştı.

Artık sonsuza dek bu tarlanın köşesindeki tekerleğe zincirlenmiş olacaktı. Hayatının sonuna dek tekerleği bir o yana bir bu yana sürüklemek zorunda kalacaktı. Huzur verici, yatıştırıcı bir düşünceydi bu. Ağıta benzeyen yeni bir şarkı söylemeye koyuldu, sözlerini dize dize uyduruyordu. Hıristiyan ilahileri, blues ve denizci şarkısı karışımı bir melodisi vardı şarkısının. Güftesiniyse ya sıfırdan icat ediyordu ya da var olan kelimeleri anlamsız vurgularla telaffuz ediyordu. Bazen bir cümle başından sonuna kadar, bir kerede ortaya çıkıyordu; genelde abuk sabuk bir tekerleme ya da her defasında büyük bir saygıyla, efendim olarak hitap ettiği hayali bir kişiye yöneltilmiş patavatsız, küçük düşürücü bir söz oluyordu bu.

"Kıçınızı yalayacağımdan şüpheniz olmasın, efendim!" diye şarkı söylemeye devam etti Orvil.

Ben tarlalardan geçerek kasabadan dönerken, Orvil'i belinden zincirlenmiş hâlde, böyle şarkı söylerken buldu.

Şaşkınlık içinde, "Tanrım! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Orvil ona dönüp gözlerini açtı.

"Tanrı'nın adını boş yere anma," dedi ters ters. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

Ben sertçe, "Biri seni böyle şeyler yaparken görse hapse girersin, biliyorsun herhâlde," dedi. Yaklaşıp zinciri çekti. "Tanrı aşkına, biri gelmeden bırak şunu."

Orvil kullanışsız zinciri çözüp yere bıraktı. Zincir sıyrılırken bir çıtırtı duydu. Küçük fincan tabağını, parfüm şişesini ancak o zaman hatırladı. Kaygıyla cebini yokladı, paketi çıkarmaya cesaret edemiyordu. Yüreği, karnı buruldu. Fincan tabağı ikiye bölünmüş gibiydi. Kâğıt mendili açıp baktı. Parfüm şişesine bir şey olmamıştı, ama tabak kırılmıştı. Orvil hem onu doğru dürüst incelemek hem de şaşkınlığını Ben'den saklamak için eğildi. Derken, "Bir tek daha önce kırıldığı yerden kırılmış!" diye, memnuniyetle bağırdı.

Kırık yerlerini birbirine sürtmemek için iki parçayı dikkatlice, yan yana tuttu.

"Yine çerçöp mü alıyorsun sen?" diye sordu Ben.

"Evet, armalı, ince bir porselen fincan tabağı, bir de parfüm şişesi aldım, üzerinde çok güzel böcekler var, hakkında başka hiçbir şey bilmiyorum." Ben'i kolundan tutup sürüklemeye başladı Orvil. İçi içine sığmıyordu. "Hemen gel," diye bağırdı, "odaya çıkalım, ben tabağı onarırken sen de benimle konuşursun. Sonuçta ben kırmadım bunu!" diye, neşeyle tekrarladı.

Ben en acımasız, en duygusuz tonuyla, "Bunca kırık çerçöpe niye para verip duruyorsun?" diye sordu. Tavrının Orvil'in asabını bozmayacağını, hoşuna gideceğini biliyordu. "Ne anlamı var? Ne yapacaksın ki tabakla? Hastalık gibi bir şey seninki... manyaklık tam."

Ben'in tavrını elinden geldiğince taklit ederek, "Sen niye toplara vurmayı, motorları söküp vidaları çıkarmayı seviyorsun peki?" diye yanıtladı Orvil.

Bayıla bayıla tartışarak, abartılara başvurarak, birbirlerinin mizaçlarını zevkle karikatürleştirerek odalarına çıktılar.

Charles sandalcının parasını öderken Orvil'in neden arkasını döndüğü gibi koşmaya başladığını sormamaya karar verdi Ben.

IV

Orvil dar küvette oturuyordu. Her zamanki gibi, oraya ömür boyu kilitlendiğini hayal etti.

"Bu kadar ufak bir hücreye kapatılsam ne yapardım acaba?" diye düşündü. "Delirir miydim? Akıl sağlığımı korumak için neler düşünürdüm? Yemeğimi tavan penceresinden verirlerdi, gün boyunca o küçücük aydınlık parçasının yayılıp solmasını izlemekten başka bir şey yapamazdım."

Yaşam koşullarını değiştirdi sonra. Banyodan hiç de büyük olmayan bir odası vardı şimdi, fakat iyiden iyiye münzevileşmesine rağmen zenginleşmiş, özgürleşmişti artık. Küçük inziva hücresinin duvarları olduğu gibi değerli taşlarla, emaye ve resimlerle kaplıydı. Elmaslar, safirler, yakutlar, zümrütler, topazlar, lal taşları, akikler, oniksler, akuamarinler, yeşimler, kuvarslar, inciler, ametistler, zirkonlar, kalsedonlar, akikler, turkuazlar, bakırtaşları, amberler... Yeni bir isim öğrenir öğrenmez onu listeye eklerdi. Bu taşlara erken dönem İtalyan dini

resimlerinin, Rus ikonalarının en güzelleri emaye levhalarıyla birlikte yerleştirilmişti.

Ek resim derslerinde hep gördüğü *Apollo* isimli dergiden pek çok ilginç şey öğrenmişti Orvil, okuduklarından aklında kalanları muazzam derecede zengin düş haznesini süslemek için kullanabiliyordu.

Dar zemin çerçeve çizgileri altından, mine gibi renkli mermerle döşenecekti. Hem tavan penceresi hem de kapı kutsal, görkemli sembollerle bezeli şeftali rengi Çin tülüyle, sonra da ağır mı ağır, mat ipekle örtülecekti. Onun arkasındaysa böcek kanatları gibi sert ve pırıl pırıl brokar olacaktı. Son olarak da, Rönesans çağında yaşamış bir papanın kürsüsüne ait olan makaslanmış kadife...

Orvil küvetin tıpasını çıkarıp oradan ayrıldı. Fantezisi kapının sürgüsünü açar açmaz sona ermişti; ertesi sabah, aynı saate kadar da o dünyaya geri dönmeyecekti. Kahvaltıya indi.

Ben'in gelişiyle, Orvil kendini otelde kalan diğer gençlerle tanışırken bulmuştu. Yemek salonuna girerken, iyi oyun oynadığı için göz açıp kapayıncaya dek ağabeyiyle yakın arkadaş olan, Clifton diye bir çocuğa başıyla selam vermek zorunda kaldı. Daha çimenlikteki ilk karşılaşmalarında, Orvil'e, damdan düşer gibi, seksapel demenin artık hoş karşılanmadığını söyleyen Stowe'u da görmezlikten gelemedi; eskimiş, ahlâksız bir

ifadeymiş o; artık bedensel dürtü demek gerekiyormuş. O ifadeyi betimlemek için, kelimeleri telaffuz ederken silkelenmişti Stowe.

Yaşıt olmalarına rağmen, sohbet edebilmelerinin imkânsız olduğunu hemen anlamıştı Orvil. Bağnazlık ederek, Stowe'un aşağılık ve edepsiz olduğunu düşündü, keşke onu hiç tanımasaydı; ama aklında, onun neredeyse hiç kullanmadığı, pırıl pırıl, yepyeni bir bisikleti olduğu da yer etmişti. Orvil çocuğun bisikletini ödünç almak için sessizce fırsat kolluyordu. Pedal çevire çevire oteldeki herkesten uzaklaşma düşüncesi heyecanlandırıyordu onu.

Masaya oturdu, dev salona göz gezdirdi. Stowe nemli, topak topak, kıvrık tereyağı öbekleri istiflediği bir kruvasanın ucunu ısırmak üzereydi. Tereyağını sürmediğini, tabaktan aldığı gibi kruvasanın üstüne koyduğunu gördü yine Orvil. Gülümseyerek, "Günaydın," dedi. İkisi de tek başına oturuyordu; berikinin annesi kahvaltısını hep yatakta ederdi, Orvil de aşağıya babasından ve kardeşlerinden önce inmişti.

Bisikleti istemek için uygun bir zamandı sanki. Orvil fırsatı kaçırmadı.

Yorgunluktan pestili çıkmış bir sesle, "Tabii," dedi Stowe, "istediğin kadar kullanabilirsin. Ben onu sürmekten

nefret ediyorum. Sanırsın ki seleyi insanı erkekliğinden etmek için tasarlamışlar; ama sen onu dert etmezsin belki."

Sert bir yanıtla iğnelenmek hoşuna gitmişti Orvil'in. O kaypak ifade, "erkekliğinden etmek", hem ilgisini çekmiş hem de itici gelmişti ona. Biraz düşündükten sonra, Stowe'un bunu yakın geçmişte okuduğu bir kitapta bulduğuna karar verdi. Ne kadar da iğrenç, ne kadar da düzmeceydi! – neredeyse "insanın onurunun iki paralık olması, iffetsizleşmesi" kadar kötüydü.

Bütün benliğiyle, vücudu olmamasını diledi Orvil; o zaman kimse ona böyle şeyler söyleyemezdi. Erkekliğinden mahrum kalabileceği bir duruma düştüğü için utanıyordu.

Stowe'a gülümseyip teşekkür eder etmez yemek salonundan çıktı. Daha fazla yiyemeyecekti, bir an önce oradan ayrılmak istiyordu çünkü.

Parlak mavi bisikleti garajların birinde, duvara yaslanmış hâlde buldu. O eski ahırlar, arabalarını yıkayıp parlatan, bir yandan da ıslık çalan, bağırıp çağıran, sigara içen şoförlerden geçilmiyordu.

Bisikletin yeni olması Orvil'in çok hoşuna gitmişti. Yeni bir bisiklet kadar parlak, güzel başka bir şey olmadığını geçirdi aklından. Parlak mavi boya iştahını kabartıyordu.

Pembe çakıltaşı döşeli yolu uçarcasına geçti, kapılardan yola fırladı. Ne yapacağına dair en ufak bir fikri, planı yoktu; sadece kaçma, özgürleşme, yalnız kalma, maceraya atılma özlemine kendini bırakmıştı.

Yol ağır kamyonlarla, arabalarla doluydu. Trafiğe karşı abartılı bir korkusu olan Orvil bisikletiyle kaldırımdan gitmeye başladı, öfkeli bir adam onu durdurup, yola inmezse polisi arayacağına yemin edene kadar da oradan sürmeye devam etti.

Orvil anayoldan ayrıldı, çok geçmemişti ki dar sokaklarda kayboldu. Sokakların iki tarafındaki yüksek setler uzak geçmişten bir akşamı getirdi aklına. O dönem annesi ve onun bir arkadaşıyla birlikte Devonshire'da, deniz kenarında bir evdeydiler. Bir gece, yemek sırasında, annesini rencide eden bir şey söylemişti Orvil. Beriki oralı olmamıştı, fakat annesinin arkadaşı sandalyesinden kalkmış, anlamlı anlamlı Orvil'e yaklaşmıştı. Peçetesini Orvil'in yüzüne sıkıca bağlamıştı.

"Ne ayıp!" demişti, ses tonu şakacıktan da olsa melodramatik ve sertti, "anneyle böyle konuşulur mu hiç! Örtmek lazım onu. Annesiyle böyle konuşan bir çocuğu kimse görmemeli."

Bu maskaralığa maruz kalmak gururunu kırmıştı Orvil'in, onu ürkütmüştü; ayağa fırladı, peçeteyi çekip çıkardı, bir daha asla dönmeyeceğine yemin ederek

koşa koşa evden çıktı. Yemek odasından hızla geçerken, annesinin arkadaşının şen şakrak kahkahası pencereden dışarı taşıyordu.

Gece geç vakte dek dar geçitlerde saklandı; kâh çalıların arasında geziniyor, kâh bir hendeğe girip ne kadar acıya dayanabileceğini ölçmek için eline ısırganotu batırıyordu. Dönmek istiyor, fakat dönmeyi gururuna yediremiyordu.

Sonunda bahçeye bakan aydınlık, camlı kapıya yaklaştı. Annesinin arkadaşı en sevdiği plağı, Kreisler'in "Chanson Arabe" yorumunu gramofona koymuştu. Nefret ettiği bu müzik ağlattı Orvil'i. Tadına bakabilmek için gözyaşlarını yaladı, sonra yüzünü dikkatlice kuruladı, pencereden eve girip kanepeye, annesinin yanına oturdu. Özür dilemek içinden gelmiyordu. Kısa bir an sayılmazsa, başını kaldırıp annesine bakamadı hatta. Arkadaşıysa onu iğnelemek, yermek için döndü, fakat atmosfer bir anda yatıştırdı onu. "Chanson Arabe" inleye inleye bitsin diye odadan çıktı. Orvil onun yatmak için hazırlandığını duydu; annesinin yanında, kanepedeydi hâlâ. Birbirlerine tek kelime etmediler; Orvil kötü yaralanmış, kızarmış elini uzatıp annesinin serçeparmağındaki mühür yüzüğünü çıkardığında bile. Yüzüğü saçına bağlayıp en uzun buklelerinin ikisiyle düğümledi, sonra düzenli olarak alnına çarpsın diye başını eğip kaldırmaya

başladı. Yüzükle bu tuhaf oyunu sık sık oynardı. Saçına bağlanmış o ağır, küçük altın nesnenin yumuşak ağırlığını, darbelerini hissetmeyi seviyordu.

Annesi kalkıp koridordaki erzak dolabına gitti. Kare şeklindeki, açılmamış bir kornişon turşusu kavanozu alıp döndü. Küçük hıyarların ikisini sessiz sedasız iki küçük tabağa koydu, eski bir bebek evinden kalmış tek şeydi o tabaklar.

Annesiyle birlikte hıyarların başına geçip resmi bir edayla, afiyetle yemeye başladı Orvil.

İrkilip geçmişten şimdiki zamana döndü. Keçiyolunun iki yakasındaki tümsekler bir noktada fazla yüksek değildi, o açıklıktan, tepelerde küçük bir kilise olduğu görülebiliyordu. Yakınında köy yoktu sanki. Orvil o yöne doğru pedal çevirmeye başladı, bisikletini savaş anıtı işlevi de gören çatılı kapıya yasladı. Uzun çimenlerin altında kalmış, kapının kafesli duvarlarına dolanmış güllerin arasından geçip asfalt patikayı tırmandı. Sarı güllerden bir tanesinin yaprakları ondan daha kısa olan kırmızı bir güle düşmüştü. Uyumsuz renkler çok güzel ve dikkat çekiciydi, Orvil bir an yeni bir çiçek keşfettiğini düşündü.

Sundurmaya girdi, tuğla zemin beyaz, adaçayı yeşili ve mor kuş pislikleriyle kaplıydı. Bir panoya, paslı raptiyelerle birtakım kâğıtlar iliştirilmişti. Bir tanesi sunaktaki

çiçekleri düzenleyen kadınların listesiydi; başka bir tanesi büyükbaş hayvanlarda görülen bir hastalık hakkındaki duyuruydu; kırmızı ve siyahla yazılmış, köşeleri kemirilmiş bir karttaysa ziyaretçilerin dua etmeden, bağış yapmadan oradan ayrılmaması rica ediliyordu.

Orvil ağır kapıyı itti; rutubetli, serin bir mekâna girmek şaşırttı onu. Burnuna keçe, pirinç parlatıcısı ve çürümüş çiçek sapı kokusu geldi. Her zamanki gibi, yüreğini sızım sızım bir beklenti bürüdü, kiliselere –yalnızken– ne zaman adım atsa kendini böyle hissederdi.

Doğruca orta koridora yönelip ağır ağır diz çöktü; bir yandan da, bir kolundan diğer koluna, başından karnına doğru, abartılı tavırlarla haç çıkarıyordu. Bu jestleri Fransız ve Belçika katedrallerinde insanları izleye izleye öğrenmişti; onları tekrarlamak zevk ve heyecan verirdi ona. Ama etrafta başkaları varken değil, sadece tek başınayken diz çöküp haç çıkarırdı.

Doğrulup etrafına baktı. Tamamen yenilenmişti kilise. Geçmişinden bugüne, eski duvarları hariç hiçbir şey kalmamıştı sanki, ana yapının diğer parçaları viktoryendi. Ağır, pürüzsüz pervazlara parlak camlar takılmıştı. Vaftiz kurnası Aberdeen granitinden, bir hayli yeni görünen vaiz kürsüsüyse gimson tarzındaydı, ölgün ama özenliydi. Sadece duvarlardaki, 18. yüzyıldan kalma anma günü plaketleri, onlardan daha eski dönemlere ait mezarlar,

bir de, hindistancevizi desenli kenarlıkların altında kalmış, geç gotik dönem pirinç kaide güzel görünüyordu.

Kiliselerdeki minderleri kaldırmaya meraklı olduğu için, Orvil'in kaideyi bulması uzun sürmedi. Orada gördüğü boynuzlu, olağanüstü bir başlık takmış kadına bakmaya başladı. Taşa diz çöktü, kadının adını, ölüm tarihini okumaya çalıştı, fakat "Hic jacet" dışında ne siyah harflerden bir şey anlayabildi ne de Latinceden.

Birden, nereden estiyse, soğuk taşa boylu boyunca uzanıp kadının yüzünü öptü. Hem de ağzını şapırdata şapırdata. Başını kaldırdığında pirincin kokusu, tadı hâlâ burnunda, ağzındaydı. Birkaç santim uzaktan bakınca, solukları nedeniyle matlaşmış, kırağı kaplamış yerde dudaklarının nemli izini gördü.

Alçak, tekdüze bir sesle, ilahi söyler gibi, "Beş yüzyıldır öpen olmamıştır seni kesin," dedi.

Yanağını kaideye dayadı, düşüncelerini taşın, tabutun altına, oradaki iskelete yoğunlaştırmaya çalıştı...

Orvil kadına dönüşmüştü şimdi, mezarında yatıyor, sevgililerine sesleniyor, aşağıdan, mezar taşında bizzat yaptığı antikalıkları izliyordu.

"Yüzükleri vardır belki," diye düşündü. İskeleti yağmalamak istiyordu, günün birinde, bir iskeletin parmağından

eski bir yüzüğü almayı. Kulak tırmalayacak kadar tiz, ama yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı:

"Yaralı kalplerinizi getirin şöyle
Istıraplarınızı anlatın
Keder nedir bilmez dünya
Ama aşk insanı yerinden yurdundan eder."

İlahileri keyfince çarpıtmak gibi bir merakı vardı. Şimdi de, Samuel Webbe'nin müziğiyle Thomas Moore'un dizelerini onların hedeflediğinden farklı bir deneyimi betimlemek, zenginleştirmek için kullanıyordu.

Kendi kalbinin gerçekçi, materyalist bir anlamı vardı Orvil için; onu kasaptaki etler gibi yumuşak, kanlı, ürkütücü bulurdu. Kördü kalbi, ama kendine ait bir hayatı vardı. Orvil o şeyin taşa atıldığını, karşılık olarak da iskeletin sol yanından enfiye benzeri bir toz yükseldiğini canlandırdı gözünde. Güzel kokulu, kekre tozun bulut gibi havalanıp nemli, yumuşak kalbi sarmaladığını hayal etti; lezzetli, pembe bir jambonu örten ekmek kırıntıları ya da koyu renk, kalorisi yüksek trüfe yapışan parlak renkli, acı kakao tozu gibi ona yapışıp ince bir tabakayla örttüğünü...

Düşleri bu aşamada duru, bir hayli de nahoş bir fanteziye dönüşmüştü. Hayalperest, nekrofilik duyguları

dinmiş, geride sadece çakırkeyif bir hâlde dans eden, canlı toz ile sümüksü, bilinçli et imgesi kalmıştı.

Bir kez daha, sert taşla teselli bulmak için yüzükoyun uzandı. Bütün bedenini, olanca gücüyle taşa bastırdı; sonra ayağa fırladı, biraz utanmıştı. Kaidenin üstüne bastı, sonra da üzerini örttü.

Neften geçip mihrabın iki dar basamağını çıktı. Yakın zamanda boyanmış, önemli bir Jakobene ait mezarın üstündeki demir köşebentten, pastan lime lime olmuş bir miğfer ve siperlik sarkıyordu. Açık mavili, çilek pembeli ışıl ışıl altın varaklar eski geometrik desenleri iyice belirginleştiriyordu. Orvil'in içinden miğferi başına geçirmek geldi, fakat oraya uzanmanın çok zor olacağını anlamıştı.

Mezardan mihraba doğru yürüdü, sunak örtüsünü kaldırdı. Gerçekte eski bir meşe masaydı mihrap, bacaklarıysa hafifçe bombeliydi, ama oymalı değildi. Dört bir yanından sarkan koyu renk örtü küçük bir çadır meydana getirdiği için Orvil'in gönlünü çeldi. Hemen masanın altına girip örtüyü tekrar örttü. Çepeçevre zifiri karanlıktaydı şimdi. İçi zevkle titremeye başladı. Mihrabın altındaki bu küçük odanın ve ona sağladığı mahremiyetin keyfini sürerken, yukarıda büyük bir ayin düzenlendiğini hayal etti. Gözünün önüne rahip, müritler, kitaplar, çanlar, tütsü bulutları geldi.

"Hayati bir anda, tüyler ürpertici bir çığlık atarak gizlendiğim yerden fırlasaydım ne olurdu acaba?" diye düşündü. "Toplananlar dünyaya bir iblisin indiğini düşünüp panikle ayaklanırdı. Bir süre çılgın gibi dans ederdim, sonra rahibin genç yardımcıları şaşkınlıklarını üzerinden atar, topluca bana doğru seğirtir, beni yakalayıp yere yapıştırırdı. Rahip o karman çorman kol ve bacaklara şaşkınlıktan küçükdilini yutmuş hâlde, dehşet içinde bakardı."

Mihrabın altından çıkıp giyinme odasına gitti Orvil. İçeride bir tıraş aynası gördü, yuvarlak merceği görüntüyü bozan aynalardandı bu. Camın önünde birkaç dakika geçirdi, burnu devasa bir kültür mantarı, alnıysa şişkin bir sürüngen yumurtasıymış gibi yaparak kendini korkutmaya çalıştı.

Şömineye döndü; rafın üzerinde, kilisenin restore edilmeden önceki hâlinin resmedildiği etkileyici, amatör bir suluboya tablo asılıydı. Tablodaki kilise o kadar harikulade görünüyordu ki, şimdiki hâlini düşünmek öfkelendirdi Orvil'i. "Alçaklar!" diyerek ağır bir hakaret savurdu.

Bir duvarda, boydan boya koro üyelerinin cüppeleri asılıydı. Orvil onları kimlerin giydiğinin ipuçlarını bulmak amacıyla, haylaz haylaz ceplerini karıştırmaya başladı. Bir tanesinin dibinin delik olduğunu keşfetti; başka

bir tanesinde kaskatı, eski bir mendil, bir üçüncüsündeyse, kollarında şişman bir bebek tutmuş, hemen hemen saçsız bir kadının parlak fotoğrafını buldu. Orvil burnunu cüppelere dayadı; titiz biri olduğu için, kokularından midesi bulansın istiyordu.

Rengi atmış, sararmış fırça ve tarağın nakışlı bağış torbalarıyla yan yana durduğu derin pencere etekliğine çevirdi gözlerini. Torbaların üzerinden yeşil bir şişenin ucu görünüyordu, arkasından vuran ışıkta pırıl pırıl parlıyordu şişe. Orvil yaklaştı, şişeyi tutup torbaların arasından çekip çıkardı.

Etiketleri okudu, "Introibo", "Vino Sacro" yazıyordu etiketlerde. Komünyon şarabıydı bu, şişe doluydu, kilit altında da değildi. Başına nadiren böyle bir şey gelebilecek olması Orvil'i derinden etkiledi, bir komünyon şarabını bir daha hiçbir zaman tek başına içemeyeceğinin farkındaydı. Henüz takdis edilmemişti Orvil; dolayısıyla, koyu şişede yağ gibi parlayan sıvının epey özel bir tadı olacağını düşündü – şeker pekmezi, baharat ve kuru üzüm çeşnili, bir damla da tütsü dumanı ve kokusu karışmış bir tadı olacağını.

Mantarı çıkardı, parmağını şişeye sokup boynunda çepeçevre gezdirdi. Parmağını ağzına götürdü. Diline sadece kuru, metalik bir tat gelince hayal kırıklığına uğradı. Şişeyi ışığa kaldırıp şarabın dökülmesine ramak kalana

dek eğdi, ardından hemen dudaklarına götürüp içkiden iri yudumlar aldı. Zehir gibi boğuyor, yakıyordu onu şarap; ama daha fazla içemeyeceğini hissedene dek durmadı. Sonra şişeyi aniden bırakıp bir öksürük ve tükürük krizine teslim oldu. Nefes aldıkça göğsü acıyordu, burun deliklerinden birinden de biraz şarap geldi. Burnunu sildi, hassas diyaframında duyduğu sızıya rağmen, bu garip olay hoşuna gitmişti. Nefesi biraz düzene girince ağzında kalan tadın keyfini çıkarmaya çalıştı.

"Komünyon şarabı içtim!" diye düşündü. "Bazı insanlar bu içkiye Tanrı'nın kanıymış muamelesi yapıyor."

Şarap azalmış gibiydi. Rahibin her ayinden sonra içkiyi kontrol etmediğini ümit etti Orvil. Şişeyi alelacele torbaların arkasına tıkıştırıp düzeltti. Kiliseden bir an önce çıkmak istiyordu şimdi, ama yüzünü kapıya dönerken, kuleye çıkan küçük, spiral merdiveni gördü. Kendini tutamayacaktı, aşınmış basamaklardan koşa koşa, döne döne çıktı; bazen tamamen karanlıkta kalıyor, bazen de duvardaki dar, camsız yarıklardan süzülen gri, donuk ışıkta ilerliyordu.

Çan halatlarının tavandan, zeminden geçtiği bir odaya vardı. Saatin gıcırdayan, vızıldayan mekanizması tabuta benzeyen, sıradışı bir camekânda tik tak ediyordu. Pirinç tekerlekler parlıyor, dik duran bir şey sağa sola çarpıp duruyordu.

Kendi kendine, "Dikkatli ol, dikkatli," diye tekrarlıyordu Orvil, "hazırla kendini, yoksa saat çaldığında ödün patlayacak."

Başını kaldırıp duvarlara çivilenmiş iki eski, küflü nişan paneline baktı. Neften ıskartaya çıkarılıp çürümeye bırakıldıkları belliydi. Klasik madalyonlu, çelenkli bir tanesi çok güzeldi. Orvil ona beğeniyle bakarken saat aklından çıkmıştı neredeyse; çeyrek geçeyi çaldığında, bir an önceki hâlinin aksine hiç de hazırlıklı değildi.

Merdivenin başına koştu. Acımasız vuruşlar arkasında gümbürdüyordu. Kulenin pencerelerinden biri açıktı, yanından hızla geçerken, gözüne aşağıdaki beyaz, yamyassı olmuşa benzeyen mezar taşları çarptı. Bir kavganın sonunda etrafa saçılmış dişler gibi geldiler ona.

Takıla takıla, tökezleye tökezleye basamaklardan çılgın gibi indi. Giriş katına vardığında dönüp durmaktan sersemlemişti. Komünyon şarabı da çarpmaya başlamıştı, başında bir uğultu, bir çınlama vardı. Sundurmadan rutubetli sıcağa fırlarken kıkırdadı. Parlak, tozlu bulutlar ona doğru geliyordu şimdi, uzakta da, sülfür rengi bir pus nesneleri güzelleştiriyordu. Fırtına çıkacağını fark etti Orvil. Patikalarda yolunu kaybetmiş gibiydi, yine de bisikletine atlayıp otelin bulunduğunu ümit ettiği yöne doğru pedal çevirmeye başladı.

Güneş gönülsüzce parlamaya devam ediyordu, tek bir damla yağmur düşmüyordu. Komünyon şarabı Orvil'i bir güzel sarhoş etmişti. Delikanlı derin bir melankoliye teslim olmuştu. Ümitsizlik içten içe kemirmekteydi onu, sonunda, o duygudan kurtulmak için başını hızlı hızlı sağa sola salladı. Bu akılsızlığının sonucunda da bisikletinden düştü. Tekerleklerin yana kaydığını hissetti, bisikletin taşa çarpması üzerine zilinin çaldığını duydu.

Kalkmaya çalışmadan, bir süre toprak yolda yattı. Yaralanmış değildi, fakat acı acı ağlamaya başladı. Dünyadaki bütün işkenceler, bütün gaddarlıklar yüzünden gözyaşı döküyordu. İnce toprak tabakasında nemli, çikolatavari topaklar bırakıyordu gözyaşları.

Doğrulup kendine çekidüzen verdi. "Sarhoşsun sadece," dedi kendi kendine, "som oldun." Sarhoşluk böyle bir şeyse, insanlar nasıl olup da keyif için içebiliyor acaba diye düşündü. Kullanması gereken kelimenin som değil zom olduğu geldi aklına.

Yağmur yağmaya başladı, iri damlalar toprağa düşüyor, kâh toprakta titreyen baloncuklara dönüşüyor, kâh kurumuş çamurda koyu, yuvarlak benekler hâlini alıp yamyassı oluyordu. Bir tanesi de yanağına çarpıp süzüldü. İrkilip canlandı Orvil. O ağır damlanın, yanağına konmak üzere binlerce metreden düştüğünü düşündü.

Sallana sallana kalkıp etrafına bakındı. Bir çitin üzerinden, parlayan bir şey gördü. Nehirdi bu.

"Nehre ulaşabilirsem," diye düşündü, "nerede olduğumu anlarım."

Dar bir patika o tarafa uzanıyor gibiydi, Orvil yoldan ayrılıp patikada ilerlemeye başladı. Ama nehir kıyısındaki ağaçların siperliğine ulaşamadan fırtına patlak verdi. Yağmurdan göz gözü görmüyordu, o kadar şiddetli, o kadar hızlı yağıyordu ki, Orvil birkaç dakika içinde sırılsıklam oldu. Saçından sırtına, göğsüne oluk oluk su akıyordu. O yumuşak, hazin damlalar belli bir haz verdi ona, ama bir yandan da rahatsız ediciydiler; ayakkabıları vıcık vıcık suya batmıştı, flanel pantolonuysa ıslanıp yapış yapış olmuştu.

Orvil sık bir çalının altına girip bisikletini dizlerine dayadı. Genç ağaçlar kamçı gibi sallanıp çatırdıyordu, suyla ağırlaşmış uzun çimenler çılgınca dalgalanıyor, titriyordu. Mermi kadar keskin yağmur damlaları, nehrin yüzeyini tıslayan bir katmanla kaplamıştı. Suya ters ters bakarak bekliyordu Orvil, derken, gözüne hareket eden siyah beyaz bir nesne çarptı. Başını aniden çevirince, uzun, çizgili cüppe giymiş birinin yedekçi yolundan ona doğru geldiğini gördü.

Görüntü o kadar beklenmedikti ki, irkildi Orvil. Gördüğünün kadın mı yoksa erkek mi olduğunu ilkin

seçemedi; sonra, beriki yaklaşınca, yağmur yağdığını fark edemeyecek kadar derin düşüncelere dalmış bir adam olduğunu gördü onun. Sol eliyle sağ dirseğini kavramış, başını eğmişti. Uyurgezerlere özgü bir ritimle, temkinli adımlar atıyordu. Siyah beyaz çizgili sabahlığının havluluk kumaş olduğunu seçebiliyordu şimdi Orvil. Hemen sonra da, şaşkınlıkla, onun kırmızı kanodaki adam olduğunu anladı. Komik, dingin bir ifadesi yoktu ama şimdi, yüzünde sadece sebat ettiği, bir konuya odaklandığı okunuyordu. Bir şeyler söylüyor gibiydi, zira dudakları hafifçe kımıldıyordu. Etrafta kimse olmadığından şüphe duymadığı ortadaydı.

Orvil'in çitin arkasına çömeldiğini görünce ona sertçe, şüpheyle, amirane, efelenircesine baktı.

İfadesiz bir tonla, "Ne yapıyorsun burada? Sırılsıklam olacaksın," dedi; fırtına, sesini yarı yarıya yutmuştu.

Orvil başıyla selam verip gülümsedi. "Sen de," demenin laubalilik olacağını düşündü. Adama mahcup olduğunu hissediyordu, zira onu savunmasız bir ânında gafil avlamıştı. Bu duruma düşmenin ne kadar iğrenç olduğunu kendinden biliyordu.

Adamın ıslak, yanık, güneşten kurumuş, dişlerinin beyazlığını iyice belirginleştiren tenine şöyle bir baktı. Gözlerinin hayvanlarınki gibi kahverengi, beyazlarınınsa epey kremsi olduğunu gördü. Açgözlü bir yüzdü

karşısındaki; sürekli aranan, geçimsiz bir surat olduğunu da düşündü.

O ifade birden değişti; kırmızı kanodaki ciddiyetine kavuşmuştu yine. Kısmen emredercesine, kısmen nezaketle, "En iyisi kulübeme gel," dedi.

Orvil uysalca kalktı, bisikletini çalıların arasında bıraktı. Adam kamçı gibi çalıları ayıra ayıra ilerliyor, arkasına dönüp, "Buradan," diyordu.

Orvil o gün kulübeyi kanodan nasıl gördüyse, ince ağaç gövdelerinin, köklerinin arasından da öyle görüyordu şimdi. O gün gözüne epey bakımsız gelmişti; şimdiyse sıcacık ve güvenli görünüyordu. Çite yaslanmış zarif bir gardıropla kapıya, beyaz boyayla "Buckhingham Sarayı" yazıldığı gözüne ilişti.

Adam Orvil'in varlığını unutmuş gibiydi; çılgınca ilerliyor, kollarını savuruyor, sırılsıklam saçını silkeleyip duruyordu.

Kulübenin kapısını açıp Orvil geçsin diye tuttu; ardından sertçe kapayıp ona bir daha bakmadan kolları sıvadı. İlkin kulübenin bir köşesine gidip Valor-Perfection marka ocağı çıkardı. Çömeldi, bir kibrit yakıp ocağın tavuskuşu desenli, göz kamaştırıcı emaye kapağına soktu.

"Üzerinde ıslanmış ne varsa çıkar, kapının arkasında asılı bir sabahlık var, onu giy," dedi, hâlâ dönüp

bakmamıştı Orvil'e. Konuşurken sırılsıklam bornozunu sırtından çıkarmıştı, çömeldiğinde üzerinde sadece şarap rengi mayosu vardı. Geniş sırtından kıvrım kıvrım su damlıyor, ayaklarının dibinde, zeminde koyu birikintiler oluşuyordu.

Her ne kadar üzerindekiler ona rahatsızlık verse de, Orvil soyunmak istemiyordu. İçten, ama gergin bir kahkaha atarak, "Yok, böyle iyiyim, teşekkür ederim," dedi. "Fırtınadan sonra güneş açınca kururum yine. Yağmur uzun sürmez zaten."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından adam arkasına döndü.

"Duydun mu beni?" Bu soru sorulurken hep kullanılan o keyif kaçırıcı, sessiz tonla söylemişti cümleyi.

Orvil adamın kanodaki iki çocuğu kumanda edebildiğini hatırlayınca kamp yataklarından birine oturup vıcık vıcık ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Adamın ocağın başına geri dönmesini bekledi, sonra kapıya yönelip gömleğinden kurtuldu, sırtına eski sabahlığı geçirdi. Kemerini çözdü, pantolonunu indirip çıkardı. Sabahlığının kat kat eteği zemini süpürüyordu.

Orvil'e dönüp, "Son savaşta ölen birinindi o sabahlık," dedi.

"Öyle mi?" dedi Orvil, ilgisi uyanmış, dehşete kapılmıştı. "Çok eski olmalı. Adam da iri kıyımmış, ben

hayatta o kadar iri olamam." Ellerini örten zarif, sarkık yenleri göstermek için kollarını kaldırdı. Sabahlığa dokunmaya, dikkatle incelemeye başladı. Yumuşak, kaliteli devetüyündendi sabahlık; kolları şık bir Çin ipeğiyle astarlanmıştı. Zarif fitilli önüyse sigarayla nokta nokta yanmıştı. Orvil nedense o yanıkların insanın içine işleyecek kadar üzücü olduğunu düşündü.

Orvil'in ilgisinin uyandığını fark etmişti adam. Delikanlı bir süre sesini çıkarmadı, sonra aniden, "Çok üzücü," dedi. Ona epey büyük gelen sabahlığı sıkıca kavrayıp, "Bu katların arasında ölmüş bir adamın bedeni varmış; bazen ısındığını hissetmişler vücudunun, bazen terlediğini, bazen de tüylerinin soğuktan diken diken olduğunu, kollarındaki kılların dikildiğini. Şu öndekiler de sigarasının açtığı küçük deliklermiş. Son savaşta, izne çıkan askerler havalı sigaralar içermiş, zıvanalı Rus sigaraları bile olabilir, Player gibi sıradan sigaralar değil."

Orvil o ölü adam olduğunu hayal etmeye çalıştı. "Kalın telli, açık renk, düz saçlarım vardı," diye düşündü; "boyum da 1.90. Güçlü kuvvetliydim. İzinliyken, her akşam, saçına sorguç ve mücevher takmış, bileklerine kadar inen eteği yarı yarıya kapanmış şemsiyeleri andıran ünlü aktrislerden biriyle Savoy'da dans edip şampanya içerdim. Mısır'dan gelen bir parfüm sürmüş olurdu o aktris, kollarındaki fondöten üniformama bulaşırdı."

Hayalinin gerçekçi olmadığını fark etti. Sorguç ve uzun etek hariç; fotoğraflarda görmüştü onları. Diğer ayrıntılar kitaplarda okuduğu saçmalıklardı.

Adam yine kapının arkasında asılı duran çizgili havlulardan biriyle saçını kurulamasını söyleyerek Orvil'i daldığı hayallerden sıyırdı. Delikanlı havluyu başına ileri geri sürterken, beriki ıslanmış elbiselerini alıp ocağın yanına koyduğu iki sandalyeye astı.

Çok geçmeden elbiselerden buhar yükselmeye başladı. Orvil, güzel koksalar bari, diye geçirdi içinden. Adam şimdi de mayosunu çıkarmış, bütün vücudunu sertçe kuruluyordu. Islak ve çıplak koşmaktan üşüdüğünü fark etti Orvil; çenesi titriyor, bazen de bembeyaz dişleri birbirine çarpıyordu, hem de tıkırdamasınlar diye uğraşmasına rağmen. Sırtına kalın, mavi bir balıkçı yaka kazak ve kir içinde, gri bir fanila geçirdi adam.

"Hah şöyle," dedi. "Fırtınadan sonra hava iyice soğudu."

Yağmur derme çatma kulübeyi hâlâ dövüyordu. Damlalar ince, ahşap duvarlarda, teneke çatıda gümbürdüyordu. Yapraklar, ince dallar pencerelere hafif hafif sürtünüyordu.

Gittikçe heyecanlanan Orvil, "Fırtınadan korunmak, gürültüsünü dinlemek ne kadar da güzel!" dedi. Gövdesinde hafif bir orgazma benzeyen bir ürperti dolaşıyordu.

Sadece azgın bir fırtınanın ortasındayken meydana gelen o nadide anlar dünyadaki her şeye bedeldi.

Adam başını salladı, çaydanlığı doldurup ocağa yerleştirdi. Sonra dolaplardan birini açıp Huntley and Palmers marka zencefilli kuruyemiş, bir parça ekmek, biraz tereyağı ve vişne reçeli çıkardı.

Orvil yaklaşıp kırmızı mavi tenekedeki eski oymalara bakmaya başladı. Kasvetli viktoryen fabrikanın önündeki at arabalarını ve vagonları, yolun meşum perspektifinde küçük benekler gibi görünmez olmuş, iki dirhem bir çekirdek yayaları tekrar seçebilmek hoşuna gitmişti.

"Keşke bu kutuyu hiç değiştirmeseler, değil mi?" dedi adama.

Beriki tekrar başını salladı, ama bisküvi kutusunu düşünüyor değildi. Çayı nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Büfeden iki kupa, iki de tabak almaya gidince onu da buldu.

Adam çayla ilgilenirken, Orvil kulübeye alıcı gözüyle bakmaya başladı. Her köşesi farklı bir amaç için kullanılıyor gibiydi. Oturma bölümünde duvara, yerden yükseğe asılmış kitap dolu raflar vardı; bir de tahtı andıran, fitilli kadife kumaştan, kahverengi, yırtık pırtık, kirli bir kanepe. Yıkama köşesindeyse, üzerinde dört tane emaye leğen bulunan, ahşap bir sehpalı masa. En büyük alanı uyuma köşesi kaplıyordu; duvarların her birine devasa

bir demir karyola, dört tane de kamp yatağı dayalıydı. Son köşe ise küçük bir mabet olarak düzenlenmişti. Mavi sırmalı kumaş kaplı iki kanadın arasında, kutsal tasvirin karşısında yakut rengi camlı, yaldızlı bir lamba asılıydı.

Orvil'in aklından, "Adam Katolik mi acaba, yoksa sadece Anglikan mı?" diye geçti. "Dikkat edeyim de ikisi hakkında da ağzımdan ters bir şey kaçırmayayım. Nefesimdeki komünyon şarabını alıyor mudur acaba, fazla yaklaşmayayım."

Sarhoşluktan bu kadar çabuk sıyrıldığı için sevinmişti Orvil; başında şimdi sadece hafif bir sızı ve uğultu kalmıştı, ki onlara da dayanabiliyordu. Yağmurda aniden sırılsıklam olması ve adamın kıvraklığı, içkinin icabına bakmıştı.

Dua köşesinden ayrılmadan önce, panellere, lambaya, kutsal resme biraz daha dikkatle baktı. Dinî eşyanın da dünyevi şeyler gibi ticari, seri üretim oluşu onu bir kez daha şaşırttı. Onların büyük bir sevgiyle, derin duygularla, bizzat inananlar tarafından üretilmesi gerektiğini düşünürdü hep. Hâlbuki kutsal tablo Medici baskısı bir Piero della Francesca'ydı; şamdan, umumi tuvaletlerde başaşağı çevirmeyi sevdiği o sallanan sıvı sabun haznelerini fazlasıyla hatırlatıyordu ona; mavi kumaştan hayvani bir koku yükseliyordu ve boyu nedeniyle

kaskatıydı, kaba saba altın ipliklerse bir fahişenin oksijenle rengi açılmış saçları gibi geliyordu ona.

Orvil oturma köşesine döndü, adam sapsarı çaydanlıktaki çay yapraklarına kaynar su dökmekteydi. Kanepenin önündeki alçak taburede çinili, yeşil bir tepsi duruyordu. Adam tepsiye bisküvileri, fincanları, ekmeği ve reçeli koymuştu.

"Gel hadi," diye seslendi, "her şey hazır. Hemen başlayalım."

Orvil kulübenin diğer ucuna gitti, ayakları çıplaktı. Adamın söyledikleri nedeniyle acele etmek zorunda kalmıştı. Parkelerin aldatıcı, tüy tüy yumuşaklığını hissedince, ayağıma kıymık batmasa bari, diye geçirdi içinden.

Karnı acıktığı ve kendini yorgun hissettiği için, göçmüş ama rahat kanepenin önündeki çay tepsisi Orvil'e o kadar davetkâr görünmüştü ki, delikanlı kendini tutamayıp "Oof" diye bağırdı. Göğüs kafesinde bir şey kıpırdamıştı, kollarını göğsünde sımsıkı birleştirdi.

"Açgözlü arsız seni!" dedi adam, kanepede, eliyle yanındaki boşluğa vurdu.

Orvil o basık mindere gömülüp adamın çay koymasını izledi. Kusursuz, ustalıklı tavırlarla çalışıyordu adam, belli ölçüde törensel bir edası vardı. Tepsiye hiçbir şey kazara dökülmüyor, sıçramıyor, tek bir şeker tanesi

saçılmıyordu. Çaydanlığı da tam fincanların tepesinde, epey yüksekte tutuyordu.

"Kaç kaşık?" diye sordu, alüminyum kaşığı şekerliğe yaklaştırarak.

"Hmm... bilmem... İki galiba," dedi Orvil, bu boy fincanların ne kadar şekerle tatlanacağını kestiremişti, fakat içten içe, iki kaşığın işe yaramayacağını düşünüyordu.

Adamın kendi fincanına ses çıkarmadan dört kaşık koyduğunu görünce derin bir nefes aldı.

Orvil'in eline fincanı tutuştururken, "Ekmek ve reçel al," dedi adam.

Orvil'in ekmeği sadece kızarmış ya da kıtır kıtırken yemek gibi bir huyu vardı, ama şimdi yumuşak somundan iri bir parça kesip üzerine bol bol vişne reçeli sürdü. O kalın sandviçi ısırdı. Sıradan bir ekmek reçelle birlikte ne kadar da lezzet kazanıyordu böyle! Fıstık gibiydi biraz, biraz toprak gibi, battaniye gibi, biraz da... Orvil betimleme gücünün sonuna gelmişti. Ekmeğin aslında sadece ekmeğe benzediğinin farkındaydı.

Minnetle, "Bu benim en sevdiğim reçel," dedi adama. İçinden, "Öğle yemeğini hep atlıyor, açlığımı sonradan ekmekle, pastayla bastırıyorum," diye geçirdi.

Yarı şaka yarı ciddi, "Geleceğini iyi ki biliyormuşuz!" dedi adam.

Orvil utanmış, çileden çıkmıştı. "Beni içeri siz davet ettiniz, yoksa gelmezdim. Benimle konuşmasaydınız ben sizinle asla konuşmazdım," dedi.

"Tabii ki ben davet ettim. Aptallaşma, espri yapmaya çalışıyordum sadece." Adam hiç lüzumu yokken Orvil'e sertçe vurunca, berikinin aklına hemen onun tabağındaki sosisle oynayan çocuğa attığı güçlü yumruklar geldi.

Adam gerinip kanepede yerleştiği köşede istirahat etmeye başladı. Bir süre, arkalarına yaslanmış hâlde, hatur hutur yemekle yetindiler. Adamın yeniden doldurduğu çaydanlık ısındıkça, böcekler gibi hafif cızırtılar çıkarıyordu.

Nihayet, "Bu yakınlarda mı oturuyorsun?" diye, kibarca sordu adam.

"Babam ve kardeşlerimle birlikte yaz boyu şu ilerideki otelde kalacağız," dedi Orvil, eliyle belli belirsiz bir yer göstererek.

"Kamp yapmıyorsunuz yani."

"Keşke. Keşke böyle nehir kıyısındaki bir kulübede yaşasam, hep yarı çıplak dolaşsam, vücudum güneşte kavrulsa, yemek yapmak için ateş yaksam, tekneyle gezsem,

yüzsem, şarkı söylesem," dedi Orvil, derin bir hasetle. Duraladı, sonra, "Bu kulübe sizin mi?" diye sordu.

"Londra'da, Bethnal Green'de bir sefarethane var, işletmesine yardım ediyorum, oraya ait burası," diye açıkladı adam. "Okul müdürüyüm ben, o yüzden de yaz tatillerinde bol bol vaktim olur. Doğu Londralı çocuklar bayılıyor buraya. Aynı anda bir iki kişi kalabiliyorlar, ama çoğu ne yapıp edip tatilinin bir kısmını burada geçirmeye bakar."

"Geçen gün ikisiyle birlikte gördüm sizi," dedi Orvil birden, aniden bir sır açıklamaya karar vermiş gibi.

"Öyle mi?" dedi adam. Duyduklarının onu neden daha çok şaşırtmadığını düşündü Orvil.

"Bir kayıkta tek başınaydım, siz de kızıl bir kanodaydınız, hep bir ağızdan şarkı söylüyordunuz. Sonra kulübenin önünde yemek yerken izledim sizi, sonra da çocuklara *Jane Eyre*'i okumaya başladınız. Piç dediniz onlara."

"Öyle mi dedim?" diye güldü adam. "Öyledirler herhâlde. Sen neredeydin peki?"

"Teknemde çömelmiştim, nehir kenarındaki uzun çimenlerin arasındaydım."

"Madem istedin, niye yanımıza gelmedin?" diye sordu adam.

"Hoşunuza gitmez diye düşündüm. Hiçbiriniz beni tanımıyordunuz ki."

"Çocuklar bu sabah gitti," dedi adam, "sıradaki ekip yarın geliyor. Ara sıra uğrayıp yardım etsene bana. Çok şey öğrenirsin."

"Rahatsız olurlar ama. Size yardım etmek için çok genç olduğumu düşünürler. Gıcık olurlar." Bu planı suya düşürecek ne varsa aklından geçirdi Orvil, zira fikir çok cazipti.

"Sen öyle düşünmelerine neden olursan düşünürler. Yoksa son derece normal biri olarak görürler seni."

Sustular. Orvil kendini küçük bir çocuk gibi, paylanmış gibi hissediyordu. Beriki yeniden konuşmaya başladığında, hangi okula gittiğini sordu. Orvil söyledi.

Sakin sakin, "Keyfin yerindedir," dedi adam.

Orvil her zamanki gibi, "Okulumu çok seviyorum, teşekkür ederim," diye yanıtlamaya hazırlanıyordu. Ama nedense asıl fikirlerini dile getirmeye başladı.

"Nefret ediyorum," dedi, "tatil bitince nasıl geri döneceğim, hiç bilmiyorum."

Neşeyle, "Bir şey olmaz," diye yanıtladı adam. "Boyun biraz daha uzasın, biraz daha etlen, gör bak okulun tadını nasıl çıkaracaksın, bu sefer de ayrılmayı hiç istemeyeceksin."

Mutsuzluğunu ortaya dökmenin bu öğleden sonrayı berbat edeceğini hemen anladı Orvil. Sobanın yanında oturup dışarıdaki fırtınayı dinlerken içini dolduran o enfes güveni mahvedecekti. Söyleyecekleri, müdürü olduğundan daha dediğim dedik, daha inatçı, daha mantıklı hâle getirmekten başka bir işe de yaramayacaktı. Kendini iyice zorlayarak okul düşüncesini zihninden uzaklaştırdı Orvil. İçinden, "Dönmeden önce ölebilirim zaten," diye geçirdi. "Suçiçeği ya da kızamık olabilirim ya da talih yüzüme daha da çok güler ve ağır bir tüberküloz geçiririm, o zaman ömür boyu kimse hayatıma burnunu sokmaz."

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp aniden adama döndü. "Bu gece burada tek başına mı uyuyacaksınız?" diye sordu. Kulübenin okuldan, otelden, insanlardan tamamen tecrit edilmiş, uzak mı uzak bir yer olduğu konusunda aklında en ufak bir şüphe kalmasın istiyordu.

"Tanrım, şu gürültüye bak!" dedi adam, "sanırsın ki koca bir ordu çakılların üzerinde resmigeçit yapıyor."

"Güya dindar, ama Tanrı'nın adını boşuna ağzına alabiliyor!" diye düşündü Orvil.

Düşüncelerini, "Geceleri burada, nehir kıyısında yapayalnız kalmak çok güzel olmalı; dışarıda yapraklar dalgalanır, yağmur damlaları çatıda pıtırdar hep, içerideyse

soba, battaniyeler, bol bol güzel yemek ve kitaplar var," diye, yüksek sesle dile getirdi.

"Pipomu unuttun," diye sözünü kesti adam. Kanepeden uzanıp yerdeki pipoyu, parlak ipekten, sarı keseyi aldı.

Orvil pipoyu da hemencecik zevkler kataloğuna ekledi.

Beriki keseden aldığı tütünleri piponun haznesine tıktı. O bastırdıkça, kare şeklindeki başparmak tırnağının beyazlaştığını, üzerindeki baskı hafifleyince de matlaşıp kıpkırmızı kesildiğini gördü Orvil. Pipo yanmadan önce adamın birkaç kibriti boşa harcamasını izledi.

Adamın dikkatini tekrar ona verdiğini düşününce, "Otelde kalmaktan nefret ediyorum," dedi. "Kimseyle konuşamıyorum; odamda antrenman yapıyorum sadece, sonra, ta akşam olana, yemek vakti gelene dek aylak aylak dolaşıp etrafı keşfe çıkıyorum."

Beriki yanıt vermedi. Duyduklarıyla hiç ilgilenmiyordu sanki. Kalktı, en üst rafa uzanıp oradan tuhaf görünüşlü, telli bir müzik aleti aldı. Enstrümanı Orvil'e uzatırken, "Çocuklardan biri sigara kutusu ve eski bir tenis raketinden yaptı bunu. Ne kadar da zekice, değil mi?" dedi.

Orvil parmaklarını pütürlü ahşapta gezdirip tellerden birine dokundu. Tel o kadar gevşekti ki yükselip alçalan bir inilti çıkardı sadece.

"Bir şey çalsanıza," dedi.

Fincanlardaki çayları tazeledikten sonra, adam aleti dizlerine koyup telleri akort etmeye başladı. Kulaktan akort ediyordu. Kendine güvenini, hassasiyetini görmek Orvil'i bir hayli etkiledi.

Adam bu işi bitirince gerisingeriye kanepeye oturdu, bağdaş kurdu, kendinden emin, ama alçak sesle şarkı söylemeye, alette akor basmaya başladı.

"Yüz dolarlık tabutunu getir bana,
Lastik tekerlekli at arabanı getir,
Ki zavallı Johnny'yi mezarlığa götürelim,
Onu orada bırakalım.
Erkeğiydi o kızın... ama onu aldattı!"

İnsanda çok hoş bir etki bırakıyordu şarkı, Orvil'in içine işlemişti.

Birden, yüksek sesle, "Baştan söyleyin," dedi. "Hepsini duymak istiyorum. Her kelimesini."

Adam birkaç saniye düşündükten sonra 'Frankie and Johnnie'yi baştan sona söylemeye başladı. Orvil nefesini tutmuş dinliyordu. "Çok güzel, çünkü gayet

düzgün söylüyor," diye düşündü. "Şarkı komikmiş gibi yapmıyor hiç."

Bıraktı adam söylemeye devam etsin. Ara sıra ona eşlik de ediyordu. Şarkı söylemek yüreğini ısıtmıştı. İlelebet bu kulübede kalmak, şarkı söylemeye, konuşmaya, ev işlerine yardıma devam etmek istiyordu.

Adam el yapımı enstrümanı bırakıp tekrar piposuna uzandı. Pipo söndüğü için, ucundan mavi bir duman çıkana dek çanağına yine bir iki kibrit tuttu. Sonra dumanın arasından Orvil'e bakmaya başladı.

"Çay malzemelerini temizleyip kaldır bakalım," dedi. Orvil ne yapacağını bilemeden doğruldu. Bu cümleyi beklemediği için biraz şaşırmıştı, ama adamın ufak tefek işlerini görmek de istiyordu.

"Şuradaki beyaz leğenlerin birinde biraz su var, her şeyi şöyle bir yıkayıp havlulardan biriyle kurula."

Orvil'in içini zevk ve kızgınlık karışımı bir duygu kapladı.

Hafif bir ürpertiyle, "Tembel herif, kıçını kaldırmıyor, kölesiymişim gibi davranıyor bana," dedi içinden. Genelde böyle kaba ifadeler kullanmazdı, ama şimdi, bir şey onu bu kelimeleri telaffuz etmeye zorluyordu.

Porselenleri kuruladıktan sonra adama döndü, alaycı, küstah bir hizmetçi tonuyla, "Başka bir emriniz, efendim?" dedi.

Beriki de onu ciddiye alarak misilleme yaptı.

"Evet, istersen kahverengi ayakkabılarımı cilalayabilirsin," dedi, "yatağın altındalar, cila ve fırçalar da şifoniyerin en alt çekmecesinde."

Orvil'le ilgilenmeyi bırakarak cep çakısındaki aletlerden biriyle tırnaklarını gürültülü gürültülü kesmeye başladı.

Şaşkın şaşkın ayakkabılara uzanıp onları parlatmaya başladı Orvil. Elini bir tekine sokunca, "Ayakkabıların içi hep böyle, gizemli oluyor; karanlık mağaralar gibiler. Kibrit yakınca bile dibi görünmüyor," diye düşündü. "Kenarlarını göremiyor insan, ancak yoklayabiliyor," parmaklarını adamın ayak parmaklarının açtığı, bir dizi inciyi andıran küçük oyuklara yerleştirdi. Topuğun geldiği kısımdaki kaviste parmağını gezdirdi. Boğumlarıyla, dışbükeyleşmiş, çatlak, ama yine de nemli görünen deriye dokundu. Ayakkabının içinde küçük bir dünya, kendine özgü bir atmosfer vardı sanki.

İkisi de ıslak kahverengi taşlar gibi parlayana dek, onları şehvetle ovaladı Orvil.

"Ayakkabılarda yüzünüzü tıraş olacak kadar rahat görürsünüz artık, efendim," dedi, aynı ukala, Doğu Londra şivesiyle.

Adam, ciddiyetle, "Gel de göster bakalım," dedi.

Orvil adamın yanına gidip ayakkabıları onun burnuna dayadı.

"Tamam, olmuşlar," dedi adam. Kulübeye alelacele göz gezdirdi.

"Ya kutsal lambanın fitilini inceltirecek, ya pijamalarını yıkatacak ya da bunun gibi korkunç bir iş yaptıracak," diye düşündü Orvil, yine aynı zevk ve öfke karışımıyla. Keyif almasının asıl nedeni, adamın onu içerideki sandalyeler, masalar ya da dışarıdaki ağaçlar gibi, bütünüyle kabul etmişe benzemesiydi.

Sesini yükseltip, "Artık gitmem lazım," dedi Orvil.

"Hayır, olmaz, daha erken, yağmur da henüz dinmedi. Gel buraya, sana bir iki düğüm öğreteyim. Okulda göstermemişlerdir, eminim."

Uzun, beyaz bir ip almış oynuyordu, onu düğümlüyor, sonra tek bir hareketle düğümü çözüyordu.

Orvil önce, kıyafetlerine bakmaya sobaya gitti. Kısmen hâlâ nemli olmalarına rağmen giyinmeye karar verdi. Pantolonunu çekti, sabahlıktan kurtulup tişörtünü başından geçirdi.

Sabırsızlanarak, "Ayakkabılarınla çoraplarını bırak da biraz daha kurusunlar. Sana öğretmek istediğim düğümler var," dedi adam.

Orvil kanepeye oturdu, adam da ona barço bağını, çift ıskota bağını, çifte kazık bağını, çifte dülger bağını, çifte kolona bağını gösterdi.

Orvil'in kafası karışmıştı, ama ipteki düğümleri takip edebilmiş gibi, "Evet," diyor, başıyla onaylıyordu.

Adam birden, "Ellerini uzat," dedi.

Orvil uzattı, uzatır uzatmaz da beriki onları birbirine sımsıkı bağladı. Uzun ipin diğer ucunu tavandaki metal payandalardan birinin üzerinden atıp çekmeye başladı. Çeke çeke Orvil'i ayağa, parmaklarının ucuna kadar kaldırdı; delikanlının kolları gerilebileceği kadar gerilmiş, gövdesiyse, dengesi bozuldukça, darağacındaki ceset gibi, kendi çevresinde ağır ağır dönmeye başlamıştı.

"İndir beni!" diye bağırdı Orvil. "Kollarımı koparacaksın."

Adam güldü, kaburgalarını sertçe dürtüp kıçına gürültülü bir şaplak attı.

"Gör işte ne kadar savunmasız olduğunu! Seni ocağın üstüne asıp ağır ağır kızartsam mı yoksa kriket sopasıyla vura vura, fırıl fırıl döndüre döndüre jöle kıvamına mı getirsem, daha karar vermedim."

Orvil ses çıkarmadan mücadele etmeye başladı. Tekme attı, kollarını çekiştirdi, ama kendi canını iyice yakmaktan başka bir sonuç elde edemiyordu.

Adam aynı şaşırtma taktiğiyle halatı birden bırakınca Orvil bohça gibi yere kapaklandı. Beriki ona yaklaştı, bir şey söylemeden bileklerindeki ipi çözüp ona kendi bileklerini uzattı. "Şimdi sıra sende," dedi, "nasıl istersen bağla beni." O kadar muziplik ettikten sonra pişman olmuş gibiydi.

Orvil hevesle işe koyuldu; adamın ayak ve el bileklerini camadan bağıyla bağladı, sadece bu düğümü biliyordu.

"İp etimi kesiyor," dedi adam, ama Orvil oralı olmadı. Kısa sürede onu tamamen paketlemişti. Ağzı kulaklarındaydı.

"Artık gideyim ben," dedi sessizce. "Bu harika öğleden sonrası için çok teşekkür ederim. Umarım tekrar karşılaşırız." Kilisesinin verdiği çay davetine gitmiş bir kadın taklidi yaparak adama yapmacık yapmacık gülümsedi; sonra sırtını dönüp ayakkabılarını, çoraplarını giymeye başladı. Kapıya yöneldi, kulübeden çıkmaya hazırlanıyormuş gibi yaptı.

"Gel buraya, iblis seni!" diye bağırdı adam.

Orvil ağır ağır döndü.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu.

"Evet, dedim. Derhâl çöz beni, canım yanıyor."

"Özür dilerim, aklımdan çıkmış." Orvil epey ağırdan alarak düğümleri çözmeye başladı.

Elleri kurtulur kurtulmaz Orvil'in başının yanına sağlam bir şamar attı adam.

Bunun akıl almayacak kadar kaba, haksızca ve hain ince olduğunu düşündü Orvil. Gücenmiş hâlde, sessizce kalkıp gitmek üzere sırtını döndü.

Adamı bir daha görmemeye karar vermişçesine, "Elveda," dedi.

Merakla, "Herhâlde sık sık gelirsin artık," dedi adam, Orvil'in arkasından kapıya doğru yürürken.

"Hayır, sefarethaneden bir sürü insan gelecekmiş zaten."

"Önemli değil, onları seversin."

Orvil başka bir şey söylemedi. Kamçı gibi sallanan çalıların arasından tekrar sessizce yürümeye başladılar. Adam Orvil'e bakıyordu, ne düşündüğünü çözememişti. Orvil birden başını çevirip, "Teşekkür ederim," dedi, sonra bisikletini çalıların arasından çıkarıp bindi. Sele yumuşamış, sırılsıklam olmuştu. Ağır yapraklardan su damlıyordu üzerine, bisikletiyle onlara sürtüne sürtüne ilerlerken yapraklar hafifliyordu.

Adam şaşkına dönmüş bir hâlde el salladı, ardından, "Dur bir dakika, birbirimize adımızı bile söylemedik," diye seslendi. Fakat Orvil onu duymazlıktan gelip sürmeye devam etti.

V

Orvil, Charles'ın Amerikalı arkadaşı Ted Wilkie'yi görür görmez sevmesine rağmen, yüzündeki derin yara izlerini incelediği, meraklanıp uçuş kazası hakkında sorular sorduğu o ilk geceden sonra bir daha onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Ted civardaki hava meydanından Amerika'ya uçmak üzereydi ve Orvil onun hakkında, Charles'la bir köşede temkinli temkinli konuşan, parmaklıklara yaslanmaya meraklı biri olması dışında hiçbir şey bilmediği için üzülüyordu. Onları sık sık birlikte görmüştü, fakat başıyla selam vermekle, gülümseyip başka tarafa dönmekle yetinmişti. Böyle davranarak görmezlikten geldiği bütün insanları hatırladı; onları asla tanıyamayacağı için kendini kötü hissetti.

Ted'in gidişi Charles'ı da üzmüştü. Havacılık hakkında pek çok şey öğretmişti ona Ted; o kadar sessiz ve kibardı, o kadar iyi bir dinleyiciydi ki, Charles onu çok sevmişti.

Yalnızlığın yarattığı boşluğu doldurmak için, Charles birkaç arkadaşını otele çağırmaya karar verdi. Oxford'dan tanıdığı iki erkek ile kısa süre önce bir askerle evlenmiş olan, Aphra Burdett isimli bir genç kızı seçmişti. Asker yurtdışında görevde olduğu için kız epey özgür sayılırdı, küçük bebeği hariç. Charles'tan davet alınca, bebeği anneannesine gönderip çağrıyı memnuniyetle kabul etti.

Orvil gelenleri hiç tanımıyordu; dolayısıyla Aphra arabadan indiğinde kızın çekiciliği, güzelliği karşısında şaşkına döndü. Çizgili, enfes bir yelek giymişti Aphra; armalı gümüş düğmeleri nedeniyle, insan o yeleğin orta viktoryen dönemde yaşamış bir uşağa ait olması gerektiğini düşünüyordu. Üzerindeki diğer kıyafetler sakil ama güzeldi; gelgelelim Orvil'in asıl hoşuna giden, genç kızın yüzü oldu. Sıkı, açık renk teniyle, iyice boyanmış güzel dudaklarıyla, son derece derli topluydu. Gözkapaklarındaki belirgin yeşil farı, kıvrık kirpiklerinin örttüğü gizemli mavi hattı da fark etti Orvil. Göğüsleri de hâlâ iriydi Aphra'nın, zira yakın döneme dek bebeğini emzirmeye devam etmişti.

O öğlen yağmur yağınca, Orvil kendini ilk kez ailenin bütün üyeleriyle birlikte avluda otururken buldu, Clifton isimli çocukla squash oynayan Ben hariç. Bay Pym de oradaydı, diğerlerinin yemek yemesini izlerken sigarasını tüttürdü, fincan fincan çay içti. Orvil bir

yolunu bulup Aphra'nın yanına oturmuştu. Charles, iki arkadaşıyla birlikte, karşılarındaydı.

Aphra, Orvil'e o kadar çekici geliyordu ki genç kızın yanından ayrılmak bilmiyordu delikanlı. Üç erkeğin üstü kapalı, fakat bir hayli ezici cinselliğinin yanında enfes bir soluk alma fırsatı gibi gelmişti ona. Orvil'e ne kadar da şefkatli davrandığını göstererek, görenleri kışkırtmayı arzuluyor da olabilirdi tabii. Niyeti ne olursa olsun, Orvil'e düşkünmüş gibi davranıyordu, beriki de onun yanında oturmaktan, dış görünüşünü, sesini en ince ayrıntılarına varana dek, doya doya izlemekten hoşnuttu.

Sol elinde kantaşından bir mühür yüzüğü vardı Aphra'nın. Orvil yüzükteki armayı görebilmek için eğildi. Babasının ya da kocasının olabilir mi diye düşündü. Eşini masadakilere anlatıyordu Aphra. "Uzun boyludur, omuzları geniştir, dalgalı saçları kızıla çalar," dedi. Charles, iki arkadaşıyla birlikte, abartılı bir şekilde homurdandı. Yakışıklılığı akla Fransız Yahudilerini getiren, esmer Dennis Milton ellerini birleştirdi, tavana bakıp mahcup mahcup sırıttı, ardından ibadet edercesine öne eğildi.

"Bundan sonra dua etmenin faydalarından hiç şüphelenmeyeceğim," diye, dalgın dalgın mırıldadı.

Söylenenleri iğrenç bulduğunu saklamadan başını çevirdi Aphra. Orvil'e döndü, sadece onun duyacağı bir sesle, "Çok tatlıdır benim bebeğim," dedi. "Kalp

şeklindeki yüzü o kadar harika, menekşe rengi gözleri o kadar iri ki…" Aphra bu noktada, bir benzetme bulmak için zihnini yoklamaya başladı; Orvil'se, cümlesini unuttuğunu düşünerek, "Ne güzel! Yanında fotoğrafı var mı?" diye söze girdi.

"Evet, odamda var bir tane. Gel gidip bakalım." Birden kalktı, elbisesini çekiştire çekiştire düzeltti, üzerindeki ekmek kırıntılarını silkeledi. Nezaketsizliğine Bay Pym'i dâhil etmemeyi ustalıkla başararak diğer üçüne döndü:

"Siz burada kalın, biz Orvil'le baş başa olmak istiyoruz."

Arkadaşlarıyla birlikte alaycı alaycı sızlanmaya başladı Charles. Yüksek sesle ve abartılı bir İskandinav aksanıyla, üçü birden, "Yalnız kalmak istiyoruz," dedi.

"Orvil'le ilgilenmen çok güzel," dedi Bay Pym. "Seni yormasına izin verme."

Orvil alelacele ayağa kalkıp Aphra'nın peşinden gitti, hem gururlanmış hem de mahcup olmuştu. Kapının yanındaki birkaç kişi dönüp Aphra'ya baktı. Orvil'in yanakları kızardı.

Aphra'nın odası otelin yeni kanadında, Bay Pym'in odasına yakın bir yerdeydi. Kızın kişiliği içerisini daha şimdiden renklendirmişti. Sapı kaplumbağa kabuğundan fırçalar, taraklar ve küçük kutular vardı her yerde,

üzerinde Narcisse Noir yazan bir de siyah cam şişe. Tuvalet masasında yaldızlı ve leylak rengi buzağı derisinden bir diptik duruyordu. Sarımsı, selüloit çerçevelere bir bebek ve bir erkek fotoğrafı sıkıştırılmıştı.

Orvil bebeğe şöyle bir göz attıktan sonra Aphra'nın kocasına baktı. Adamın omuzlarındaki bir şeye ışık çarpmış, onu beyaz bir bulanıklığa dönüştürmüştü. Orvil bunun nedeninin zincirli zırhın küçük, parlak parçaları olduğunu düşündü. Koyu renk, dar üniforması epey uzun boylu gösteriyordu adamı. Fotoğrafçının kullandığı güçlü ışık briyantinli saçının tepesini parlatmıştı, gözlerinde de o kadar keskin, o kadar ışıltılı hareler vardı ki kurnaz ve güvenilmez bir hava katıyorlardı ona.

Aphra, "Sence de çok tatlı değil mi?" diye, merakla sordu. Orvil başıyla beceriksizce onayladı. "Çok şık bir üniforma," dedi. "Sadece izinlerde ve önemli günlerde mi giyiyor?"

"Yemekhanede her akşam giyiyorlar," diye yanıtladı Aphra.

Çekmecelerin birinden, bebeğinin başka bir fotoğrafını çıkarmış, parmağıyla onu gösteriyordu. Resmi Orvil'e uzattı. Korkutucu bir bakıcı bebeği eski moda, çiçekli bir lavaboda yıkıyordu. İpek maymunlarını andırıyordu bebek; küçücük ve cılızdı, ürkmüş bir hâli vardı ve gözlerini kocaman açmıştı.

"Bu bakıcıyı seviyor mu?" diye, şüpheyle sordu Orvil.

Üzerine basa basa, "Julie onu seviyor," dedi Aphra; "bebekler aşırı çirkinliğe hiç aldırmaz, çirkinlik onları büyülüyor sanırım."

Aphra yatağa oturup yanındaki boş yere eliyle hafifçe vurdu. Küçük bir kutuyu açıp Orvil'e içindeki değerli şeyleri gösterdi: Kocasının alayının elmaslı, saygın, şık, üst orta sınıflara özgü küçük rozetini; Hindistan'dan gelme, küpeye dönüştürülmüş yumuşak, altın burun halkalarını; bir zamanlar anneannesinin kardeşinin mücevher takımının parçası olan safir yıldızı. Orvil yıldızı eline aldı.

"Bu takımın mimari bir görüntüsü vardı," dedi Aphra; "takan Meccano'nun çıkardığı oyuncak Eyfel Kulelerine benziyordu. Bu yıldız, başka birkaç taneyle birlikte, köpek tasması gibi boynu sarıyordu. Halam doksan bir yaşında, son derece tuhaf biridir; bir gün bu mücevher kutusunu açtı, şu yıldızı hışımla çıkardı, çay fincanıma şeker diye atıverdi. Özel bir mavi şeker olduğunu söyledi bunun, bana iyi gelecekmiş. Ben öğlenin sonunda geri vermeye çalışınca da öfkelendi, o günden beri saklıyorum."

Orvil öne eğilip Aphra'nın parfümünün tıkacına dokundu. Farkında olmadan uzatmıştı elini, çabucak geri çekecek gibi değildi.

"Koklayıp mendiline biraz sıksana," dedi Aphra. Orvil tam söylediğini yapacaktı ki vazgeçti.

"Aşağıdakiler ne sürdüğümü merak edecek," dedi.

"Niye onları bu kadar kafaya takıyorsun ki, tatlım? Ben hepsini idare ederim, tam benlikler, sevdim. Ama seni tedirgin ettiklerini görebiliyorum. Olma. Günün birinde onları şaşırtacaksın." Aphra bunların hepsini ölçülü bir tonla, işi şakaya vurmadan söylemişti.

Mahcup olmuştu Orvil. Hiçbir şey söyleyemiyordu. Ağlayacağını düşünerek başını pencereye çevirdi. Bu kadar gönlü zengin ifadeleri daha önce hiç duymamıştı.

Aphra birkaç ilginç kıyafet çıkarıverip kesimlerinin, dikişlerinin güzelliğini göstermek için onları tersyüz etti. Dışarıdayken kullanmaya pek cesaret edemediği tuhaf bir şapka da taktı. Uzun bir kukuletası vardı şapkanın, ortaçağda soytarıların taktığı başlıklar gibi, ucundan çan sarkıyordu.

Aynanın önünde yüzünü şekilden şekle sokup poz vererek, "Çok tuhaf görünmüyor muyum?" dedi Aphra. Dalgın dalgın, "Hem de çok tuhaf," diye ekledi, şaklabanlık etmeden duramıyor, kalçasını, göğüslerini dışarı çıkarıyordu.

Orvil gülmeye başladı. Aphra'nın güzel yüzünde, kenarlıklı, meymenetsiz, siyah şapkada, müzikal şarkıcılarına

özgü sesinde, edepsiz hareketlerinde o kadar tuhaf, o kadar şaşırtıcı bir şey vardı ki...

"Diğerlerinin yanına dönelim artık, bizi merak edecekler," dedi Aphra, şapkayı çıkarıp gerisingeriye kutusuna yerleştirdi.

Saçını taradı, rujunu tazeledi, pudra ponponuyla yüzünü pudraladı. Teninin o inci gibi pırıltılı hâle böyle geldiğini anladı Orvil. Genç kız pudrayı kendini cilalarmışçasına kullanıyordu.

Uzun koridordan geçip merdivenden inmeye başladılar. Tam basamakların dibine gelmişlerdi ki Aphra döndü. "Alırım diye çıktığım şeylerden birini unutacağımı biliyordum!" dedi. "Everard'a yazdığım mektuba devam edecektim, hemen hemen her gün yazarım ona. Gidip bloknotumu getirsene, n'olur. Pencerenin yanındaki makyaj çantamın üstünde duruyor."

Orvil bayıla bayıla odaya koştu, Aphra için böyle bir şey yapabilmek çok hoşuna gitmişti. Pencereye gitti, bloknotu buldu. Genç kızın kocasına yazdığı mektuba otele varır varmaz başladığı belliydi. Bir sayfayı doldurmuştu bile. Orvil okumaya başladı, zihninde hem suçluluk duygusu hem de acele etmesi gerektiği düşüncesi belirmişti.

"Canım," diye başlıyordu mektup, "Pym'lerle bir hafta geçirmek üzere buradayım işte. Dennis'le Jackie

de otelde. Ama bu erkek korosuyla sarılıyken bile sadece seni düşünüyorum sevgilim."

Orvil okumayı bıraktı; canını yakacak bir cümlede kendi adına rastlayacak diye, birdenbire dehşete kapılmıştı. "Ne söylediği önemli değil, asla okumamalıyım," diye düşündü.

Gerisingeri Aphra'ya koşup bloknotu, dolmakalemi verdi.

"Ah, meleğim benim," dedi beriki. "Kalemi unutmuştum. Her şeyi düşünüyorsun."

Orvil'in yüzü kızardı. Makyaj çantasından kalemi almakla iyi ettiğini biliyordu.

Birlikte avluya döndüler, garsonlardan biri onlara yaklaşarak, beyefendilerin bilardo odasına geçtiğini, onların da gelmesi için haber bıraktıklarını söyledi.

Aphra pencere oturağına çıkıp kavisli cumbanın bir köşesine tünedi. Kan rengi antika yastıklara yerleşip yazmaya başladı. Charles, Dennis ve Jackie işin dalgasındaydı; güzel, kırmızı, fildişi eski topları yeşil çuhada bir oraya bir buraya atıyorlardı. İstekalar arkalarında beliriyor, sonra piston gibi ileri fırlıyordu. Birbirlerine bağırıyor, gülüşüyorlardı. Kumaşı yırtacaklar diye, sessizce beklemeye başladı Orvil. Usta bilardocular ciddiyetle maç yaparken bile hep bunu beklerdi. Bilardo çuhasını

delmenin en büyük suçlardan biri olduğunu çocukluğunda iyice belletmişlerdi ona; kutsal şeylere küfretmek ya da birine silah doğrultmak gibi bir şeydi.

Aphra başını mektubundan kaldırdı, Dennis'in topa vurmaya hazırlandığını gördü. Berikinin yüzünde müthiş bir azim ve vakar okunuyordu.

"Tatlım, burnun o kadar güzel ki," diye iç geçirdi Aphra, "birinin onu kırması lazım."

Bu methiye Dennis'i o kadar şaşırttı, o kadar huzursuz etti ki kaba mı kaba bir saldırıya geçti.

"Burnum çok güzel olabilir," diye ağır ağır konuşmaya başladı, "keşke ben de seninki için aynısını söyleyebilseydim, ama söyleyemem. İki delikli bir hamur topağı işte. Fakat burnumun çok güzel olduğunu sahiden düşünüyorsan bile, ondan bahsederek beni küçük düşürmeye çalışman büyük densizlik."

Dennis bu sözlerle yetinmedi, her cümleyle birlikte daha da hırçınlaşıyordu. Orvil o kadar şaşkına dönmüş, o kadar ürkmüştü ki hiçbir şey duyamaz hâle geldi. Kabullenmeyi hiç istemese de Aphra'nın da utandığının, kafasının bir hayli karıştığının farkındaydı. Genç kız başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, küçük kahkahalar atıyordu.

"Tatlım, sakin ol, sinirlerine hâkim ol," dedi, eskimiş bir öğrenci jargonunu taklit ederek. "Ben sadece o organa imrendiğimi söylemeye çalıştım."

"Organlarımı kıskanma!" diye bağırdı Dennis, öfkeden deliye döndüğü için iyice saçmalamaya başlamıştı.

Ötekiler gülüyor, Dennis ise, "Lanet olası... kaba... kaltak... kokona," diye mırıldanıyordu.

Bu noktada Bay Pym pencere oturağına gidip Aphra'nın yanına kuruldu. Kısık seslerle, Dennis hakkında konuştuklarını duydu Orvil. "Evet, gören muhallebi çocuğu sanır, ama hiç öyle değil," diyordu babası. "Severim onu." Dennis hakkında güzel şeyler söylemeye devam ettiler; Aphra bonkör ifadeler kullanmaya bilhassa özen gösteriyordu.

Orvil ses çıkarmadan babasının dudaklarından dökülen muhallebi çocuğu tabirini düşündü. Çok garip, çok kaba gelmişti ona, babasının ilk gençliğinden çıkagelmiş bir şey gibiydi. Daha önce o ifadeyi kullandığını hiç duymamıştı. Başkalarının o kelimeleri ayrı ayrı kullandığını duymuştu, fakat iki kelimenin bir araya gelmesi dikkatini çekmişti. Boliçe ve mavro kelimeleri de geldi aklına, Musevi'nin boliçe kadar incitici olmadığını, mavronun ise zenciden daha ağır bir ifade olduğunu düşündü. Genel anlamda kelimeleri düşünmeye koyuldu; uzun bir süre boyunca, nostaljinin güzel kokulu anlamına

geldiğini düşündüğünü hatırladı. Zihninde burun delikleriyle ilişkilendirmişti onu. Sekiz dokuz yaşındayken, bir keresinde, bakıcısı ona uzun tren yolculuklarının melankolik olduğunu söylemişti. O kelimeyi günlerce kullanmış, gizemli heceleri her telaffuz ettiğinde gözünün önüne gök gürültüleriyle gümbürdeyen mor gökyüzüne nâzır beyaz, tüy gibi karnabaharlar gelmişti.

Bilardo salonundan ayrılıp yukarı çıktı. O gece dans vardı. Aphra'nın ne giyeceğini merak ediyordu Orvil. Kendisi dansa gitmeyecekti. Yetişkin kadınları dansa kaldırmaya çalışamazdı. Kız olmayı diledi; kız olsaydı böyle zorluklar çekmezdi. Erkekler genelde gencecik kızlarla dans ederdi. Onlara kollarını dolar, sımsıkı sarar, keyiflerine bakarlardı. Aniden bastıran bu haset Orvil'i öfkelendirdi. Müzisyenlerin çıktığı kapıya kadar gidip sahne arkasından gözetlemesi gerekse bile dansın başlangıcını izlemeye karar verdi.

Kendini yatak odasına kilitleyip Aphra'nın dudaklarını düşündü; eriyen mühür mumu ya da yağmurda ıslanmış mektup kutuları kadar parlak olan kırmızılıklarını. Dolaba gitti, kâğıtların altından Salisbury'deki dükkândan çaldığı ruju aldı. Ruju inceleyince, üzerinde kendine özgü harflerle, Sang de Rose yazdığını gördü; harfler ona en çok, ipince bir örgü işine kıvrıla kıvrıla girip çıkan beyaz solucanları hatırlattı. Ruju burnuna götürüp

kokladı. Aklına parlak leylak rengi şekerle kaplı, kristalleşmiş menekşeler ve pembeye boyanmış Avrupa üretimi lokumlar geldi. "Çok ucuzmuş bu ruj," diye düşündü.

Aynaya yaklaştı, ruju altından çevirip dışarı çıkardı, dudaklarına kalın bir tabaka olacak şekilde sürdü. Çok geçmeden parlak kiraz rengi, yapış yapış bir görünüm kazandı dudakları. Zencilerinkilere benzetmek için onları iyice şişirdi Orvil. İki yanağına da birer geniş, kırmızı daire kondurunca Felemenk bebeklerine benzedi. Saçını darmadağın edip kendine şirin, baştan çıkmış bir hava verdi. Boyayı kullanmaya doyamadığı için burnunun ucuna ayyaşlarınkini andıran kızıl bir yuvarlak kondurdu. Sırıttı, gözlerinin etrafına dehşet verici bir kızarıklık çizdi.

Aynaya bakarken dilini çıkarıp yüzünü şekilden şekle soktu, sonra dönüp akşam yemeği için üzerini değiştirmeye koyuldu. Soyununca, memelerinin ucunu dalgın dalgın kırmızıya boyadı, ezilmiş çileklere benziyorlardı şimdi. Onlara şöyle bir bakıp bedeninin uç noktalarına da ruj sürmeye başladı; parmak uçlarına, ayak parmaklarına, kulakmemelerine. Ardından da, tepeden tırnağa kızıl lekelere bürünmüş hâle gelinceye dek, bütün vücudunu kertikleyip benek benek yaptı.

Ruju bıraktı, kollarını başının üstüne kadar kaldırdı ve sallanmaya, gövdesini bükmeye başladı. Gözlerini

kapadı. Dans ediyordu. Zeminde ağır ağır kaydı, bileklerini kıvırıyor, bazen de gözlerini açıp tavana bakıyordu. Bacaklarıyla sert tekmeler savurdu, çömeldi, havaya sıçradı. Birkaç kez tekrarladı bunları, zemin titriyordu artık. İçini öyle bir heyecan kapladı ki bağırdı, bir şarkı tutturdu, şöminenin rafına zıplamayı denedi. Orada bir anlığına tutunduktan sonra gerisingeri Ben'in yatağına düştü. Yatak yaylandıkça dünyanın en vahşi atına binmişçesine hoplayıp zıplıyordu.

Birden biri kapıyı ısrarla tıklatmaya başladı; "Tanrı aşkına, açsana! Niye kilitli bu kapı? Acelem var benim," diye bağırıyordu Ben.

"Bekle biraz, sırılsıklamım," dedi Orvil, lavaboya koşup tek hamlede musluğu açtı. Yüzünü lifle ovaladı, ruju elinden geldiğince sildi, sırtına bornozunu geçirip kilidi açtı.

"Ne yapıyorsun sen böyle?" diye sordu Ben.

"Rahatsız edilmek istemedim," dedi Orvil, ağırbaşlı ağırbaşlı. Lavaboyu Ben'e bıraktığı gibi banyoya gidip kırmızı lekeleri sabun ve tırnak fırçasıyla ovaladı. "Gül Kanı" epey kalıcıydı, kopya kalemleri gibi leke bırakıyor gibiydi hatta.

Yüzünü temizlemeyi bitirdiğinde cildi eskisinden de kızarmıştı.

Akşam kıyafetlerini giydi, Ben'le birlikte aşağı, yemeğe indi. Bu yıl ilk kez ormantavuğu servis ediliyordu otelde. Orvil'in çok hoşuna gitti bu, zira yerken Aphra'yı inceleyebiliyordu. Safir yıldızını Hint prensesleri gibi, saçının önüne, neredeyse alnına gelecek şekilde takmıştı Aphra. Gece mavisi, kalın kadifeden bir elbise giymişti, kıyafetinin kolları uzun ve sımsıkı, boynu, omuzları açıktı. Dar bir tüp şeklindeki eteğin önü, yürüyebilsin diye, diz hizasında yırtmaçlıydı, balıksırtı biçimli arkası ise kısacıktı. Elbisenin önü aralandığında, hayranlık verecek kadar güzel kızıl saten astarı ortaya çıkıyordu.

Tatlı tatlı gülümseyerek, "Fevkalade bir kıyafet," dedi Dennis, "polislik yapan bir denizkızına benziyorsun. Saçındaki o yıldız da nihai ayrıntı. Yıldızın bröve olduğuna, üzerinde rütbenin ve sicil numaranın yazdığına eminim. Günahkâr denizkızları onların üzerine çullandığını görünce dehşete düşüyordur mutlaka."

Aphra kaşlarını kaldırdı, öfkeyle bir şey söyleyecek gibiydi ki fikrini değiştirerek, "Tatlım, ne kadar da şiirsel hayallerin var böyle! Bu kadar güzel iltifatları çok az duyuyorum," dedi.

Suratını asmış oturan Dennis'le bir daha ilgilenmedi Aphra. Masanın karşısındaki Orvil'e bakıp anlamlı anlamlı gülümsedi. İnsanı sarhoş eden bir övgüydü bu. Orvil ifadesiz gözleriyle ona karşılık verdi; genç kızın

güzelliğinin, fırsat bu fırsat diye, gözlerle yenilecek bir şey olduğu geçti aklından. Ne fildişi afyon kutusu ne de akik rengi tavuğu değişmişti, fakat her geçen saniyeyle birlikte Aphra başka bir şeye dönüşüyordu. Bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi Orvil, fikir onu hem dehşete düşürüyor hem de büyülüyordu.

Yemeğin sonunda diğerlerinin peşinden odaya çıktı. Uzaktaki balo salonundan akort edilen enstrümanların tiz sesleri gelmeye başlamıştı bile. Enstrümanların müzisyenlere mızmızlanıp yakındığı, öğretmenlerinin çok fazla ev ödevi verdiğini düşünen çocuklar gibi, yükümlülüklerinden kaçmaya çalıştığı gibi garip bir fikre kapıldı Orvil.

Kahve içerken pek konuşmadılar. Servisi Aphra yaptı, Orvil'i memnun etmek için, fincanına fazladan şeker koymuştu. Herkes sabırsızca bir şey bekliyordu sanki. Dennis ayağını yere vurup duruyordu. Jackie ağzı bir karış açık hâlde Aphra'ya bakıyordu.

Sonunda hep birlikte kalkıp koridorun ucundaki vestiyere gittiler. Dans daha yeni başlamıştı, cam kapılardan, çiftlerin sallandığını, durakladıklarını, sonra hızla hareket ettiklerini görebiliyordu Orvil.

"İlk dansı Orvil'le edeceğim," dedi Aphra.

Orvil kıpkırmızı kesildi, kafası karışmıştı. Gülümseyip duruyordu, fakat Aphra'nın beline nasıl sarılacağını

bilemiyordu. Aphra bu meseleyi onu sımsıkı tutarak, hiç belli etmeden ona kılavuzluk edip pistte yönlendirerek çözdü.

"Orvil, biraz alıştırma yaparsan çok güzel dans edeceksin," dedi.

Orvil haklı olduğunu düşündü onun. Hoplaya hoplaya sallanmayı, zangırdaya zangırdaya kıpırdamayı, süzülüp vakur adımlar atmayı sevmişti.

Kalabalıklaşınca, ışıkları da yanınca balo salonunun ne kadar da değişik göründüğünü fark etti. Duvardaki ağır perdeler yeşim renginde, menderesli ve siyah benekliydi. Çirkinlikleri akla zarardı. Pembeli turunculu, pilili ipek gölgelikli, sayısız küçük ışık da vardı. Yaylı zemin, dans edenlerin ayaklarının altında titriyordu.

Müzik sona ererken, bir yolunu bulup cam kapılardan birine yaklaşmalarını sağladı Aphra.

"Orvil, canım, bu güzel dans için teşekkür ederim," dedi. "Artık yatmaya mı gitsen? Yorgun görünüyorsun."

Aphra'nın tedirgin bir hâli vardı. Charles, Dennis ve Jackie gelip etrafını sardı, hem sıkılmış hem de sabırsızlanmış gibi görünüyorlardı. Kendisinden kurtulmak istediklerini anladı Orvil.

"Evet, belki de giderim," dedi Aphra'ya, ciddiyetle.

"Ben de gitmeliyim sanırım." Orvil'in kolunu okşadı Aphra, şöyle bir el salladıktan sonra arkasını döndü. Diğerleri, "İyi geceler," diye seslendi, Orvil tek başına kaldı.

Babası giriş holünde oturmuş, orta yaşlı bir hanımla samimi bir sohbete dalmıştı.

"Yatmaya mı?" diye sordular, gülümseyip kafa sallayarak.

Koridorun sonunda Ben'e rastladı Orvil, beriki süt mavisi tül elbiseli bir kızla birlikte, acelesi varmış gibi yürüyordu. Clifton'ın ya arkadaşı ya da akrabasıydı kız. İkisi birlikte Orvil'e sabırsız sabırsız gülümseyip gittiler.

Orvil merdiveni çıktı, odasının önündeki sahanlıkta durdu. Müziğin o ısrarcı sızısı, vuruşları buraya kadar geliyordu. Tuhaf bir biçimde süzülmüş konuşma ve kahkaha parçaları da geldi kulağına.

"Kesinlikle uyumayacağım," diye düşündü. Yatak odasına girdi, İsviçre'den satın aldığı, Meta marka, küçük ocağı çıkardı. Saplı tenceresi kahvaltıda kullanılan fincanlar kadardı en fazla. Üzerinde katı yakıt plakasının durduğu küçük bir çerçeveye sığıyordu. Küçük ocağını nadiren kullanmasına rağmen, yanında her zaman pişireceği bir şeyler tutardı. Genelde sadece bir teneke süttü bu, fakat ara sıra çıkıp yumurta ve biraz margarin aldığı da olurdu; yumurtayı margarine kırar, lezzetli bir karışım hazırlardı kendine.

Orvil tenekeye tırnak makasının ucuyla delikler açtıktan sonra sütü küçük alüminyum tavaya boşalttı. Biraz da su koyup ocağı yaktı. Burnuna tekrar ispirto kokusu geldi, mavi alevin burgacını gördü. İsviçre'nin beyaz dağları, çam ağaçları ve karın dilinde bıraktığı tat geldi aklına.

Sütün kaynamasına yakın, üzerine dükkânların birinde bir kızın ona verdiği numune paketindeki Ovaltine'i serpti. Beyaz süt uçuk pembe çikolata rengine döndü. Tavanın çeperinde kabarcıklar fokurdamaya başladı. Alevi üfleyip söndürdü, içecek biraz ılısın diye bekledi. Süte üfleyince üzerinde kalın bir kaymak tabakası oluştu. Hepsini minnetle iri yudumlar alarak içti. Çikolata ve şekerden ağzı acılaşmıştı. Bitirince dişlerini fırçaladı, elbiselerini çıkarıp yatağa girdi, fakat uyku tutmadı. İçinde bir şey bir türlü yatışmıyordu. Göğüs kafesine çöreklenmişti bu duygu. Fiziksel bir huzursuzluğa, karnında bir yumruya dönüşüyordu.

Sokak ışığının kare aydınlığına baktı, içini öyle bir sabırsızlık kaplamıştı ki yataktan fırlayıp pencereye koştu. Sarkabildiği kadar sarktı. Ilık hava boğazına doluyordu. Kapkaranlık, yumuşak bir geceydi, ne yıldızlar görünüyordu ne de ay. Bir kuş çığlık attı. Orvil'in parmakları oynadıktan sonra, dikkatsizlik edip pencere eteğine bıraktığı ruja değdi. Ben hiçbir şey söylemedi, makyaj

malzemesini ya görmezlikten gelmişti ya da görmemişti. Orvil ruju alıp olanca gücüyle dışarı fırlattı. Avlunun karşı tarafındaki müştemilatın çatısında tıngırdadığını duydu.

Kapkaranlık gecede görünmeyen uzak arduazdaki tıkırtıyı duyunca, Orvil'in içini yepyeni, eskisinden de güçlü bir huzursuzluk kapladı. Aklına birden, derenin kıyısındaki küçük kulübeyi keşfetme fikri geldi. Pijamasının üstüne pantolon ve kazak geçirdi, el fenerini alıp hemencecik yemek salonuna indi. Birkaç kişi gördü onu, fakat ne acele ettiğini ne de kıyafetlerini fark etmiş gibiydiler.

Tezgâhlardan birinde tabak sepetleri duruyordu. Orvil sağlam bir sofra bıçağı bulana dek karıştırdı onları. Büyük salon boştu şimdi ve olduğundan daha geniş görünüyordu. Garsonların, yeşil çuha kaplı kapıların öbür tarafındaki gürültüleri, kahkahaları geldi kulağına.

Küçük yazı odasına geçip balkon kapılarının birinden dışarı çıktı. Orada, o şaşaalı Viktoryen tuvalet fayansları döşeli terasta taş havuzları, köpük köpük sardunyanın parlak yapraklarını kıtı kıtına görebiliyordu. Çiylenmiş çimenlerden geçip hayvan mezarlığına uzanan patikayı buldu. Fenerini yakınca yarı yarıya toprağa gömülmüş, dev domino taşlarına benzeyen küçük mezar taşlarını seçti. Bir an balçık yeşili bir sarmaşık dalı da aydınlandı. Patikada ağzı açık, kurukafaya benzeyen bir

çakmaktaşı duruyordu, kenarlıktaki güzel yerinden çıkmıştı. Üzerindeki delikler göz çukurlarına, burun boşluğuna benziyordu.

Küçük kulübeye varınca titredi Orvil. Elinde bıçakla derecikte dururken kendini sabıkalı biri gibi hissetmek mest etmişti onu. Kapının solundaki pencereyi denemeye karar verdi, en köhnesi o görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında, kurşun çerçeveye yerleştirilmiş donuk kömür parçalarına benziyordu vitray. Orvil bıçağını yarığa sokup itti. Paslı bir sürtünme sesi çıktı, sonra aniden, pencerenin mandalı yerinden kurtuldu. Pencereler içeriden esen doğaüstü bir rüzgârla savrulmuşçasına açılıverdi.

Orvil gergin gergin karanlığa baktıktan sonra pencere kenarlığına çıktı. Aşağı atlayınca ayağının altındaki yumuşak, ufalanmış sıvayı ve gıcırdayan parkeleri hissetti. Alçının hiç beklemediği kadar yumuşak çıkmasından nefret etmişti. Hemen fenerini yaktı. Her şey çok kötü çürümüştü. Gösterişli gotik duvar kâğıdı şeritler hâlinde sarkıyordu. Kâğıdın kurtpençesiyle süslenmiş taş sıra kemerlerle bezeli olduğunu fark etti Orvil. Tavandaki, yarılmış badanadan öbek öbek çıplak tirizler görünüyordu. Pencerelerden birindeki çatlaktan içeri sarmaşık girmişti. Vitrayın renklerini göremiyordu Orvil, fakat kurşun azizin konturlarını seçebilmişti, bacaklarının arasından uzun, yeşil sarmaşık budakları çıkmıştı.

Burnuna berbat bir ceset ve çürüme kokusu geliyordu. Kokunun kaynağını tepesine kukuletalı bir mihrap şekli verilmiş, grotesk, küçük şömineye yaklaşana kadar çözemedi. Şöminenin tabanında, kanatları çarpılmış iri bir kuşun ölüsü vardı. Göğsünün yarısı yenmişti ve orada açılmış siyah, çürüyen deliğin etrafına kısa, incecik tüyler katılaşıp yapışmıştı.

Orvil fenerini hemen oradan çekip itfaiye merdivenini andıran dar basamakları çıkmaya başladı. Üst kattaki oda daha da berbat hâldeydi. Tavan neredeyse tamamen çökmüş, yere kırık bisküvilere benzeyen devasa parçaları saçılmıştı.

Orvil feneri çenesine kadar kaldırıp kirişlerin göründüğü koni biçimindeki çatıyı aydınlattı. Her zaman küçük bir evi olsun istemişti. İki odaya ve onları birbirine bağlayacak kısa bir merdivene sahip olmanın ne kadar büyük bir zevk olacağını düşündü; kilometreler boyunca etrafta başka bir ev olmaz, kayalık, yabani bir bahçe olarak da bir dereciği olurdu.

Gözünde hemen, her şeyi nasıl yapacağını canlandırdı: Tavan kirişlerini onarır, yerleri fırçalayıp parlatır, kurşunlu pencereleri onarır, sarmaşığı tutunduğu yerden koparır, enfes gotik duvar kâğıdını da elinden geldiğince onarıp yamalardı. Odaları ne tür olağanüstü eşyayla döşeyeceğini düşündü.

Bir ses onu düşlerinden sıyırdı; derede birilerinin yürüdüğünü duymuştu sanki. El fenerini alelacele söndürdü, merdivenden el yordamıyla indi, açık pencereye yöneldi. Sivri kemerli pencereleri zar zor seçebiliyordu. Ölü kuştan yükselen koku içeriye sinmişti, tekinsiz bir gözdağı veriyordu sanki Orvil'e.

Pencereden tırmanıp dışarı çıkarken, göz alıcı renkleri görebilmek için, fenerini çimlere tutmak geldi içinden; fakat duyduğu sesi hatırlayınca, feneri yakmaya cesaret edemedi.

Küçük derede kılını kıpırdatmadan durup kulak kabarttı. Etrafta çıt çıkmıyor, dal kıpırdamıyordu. Orvil kayalığa açılan, iri başlı çivilerle bezeli kapıya yöneldi. Oteldeki ilk gecesinden beri yaklaşmamıştı buraya; kapıyı açıp zifiri karanlıktaki yapış yapış, keskin nesnelere dokunduğundan beri.

Şimdi, hazır el feneri de yanındayken, içeride neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Ağır halkayı çevirince, kapı önceki seferde olduğu gibi kolayca açıldı. Burnuna çamur, yarasa pisliği ve toprak kokusu çarptı. Yarasalardan korktuğu için feneri hemen yukarıya çevirdi.

Gördükleri onu hayrete düşürdü. Mağaranın duvarları, olduğu gibi dev deniz kabuklarıyla, feldspatlarla, kuvarslarla, sarkıtlarla ve fosillerle kaplıydı. Bir yerde, güzel, devasa bir deniz kabuğunun pembe dudaklarından

bir başkasına sicim gibi su damlıyordu. Mağaranın tam ortasında, koskoca bir taş masayla birlikte, kuyruğunu dikmiş yunus şeklinde oyulmuş iskemleler vardı. Bu yeraltı odasını inşa ettiren dükün oğlu, bir keresinde, Kral IV. George onuruna bir yemek vermişti burada, fakat Orvil bunu bilmiyordu. Burayı sırf güzel ve tuhaf bir yer olduğu için sevmişti.

Mağaranın dibinde, alçak bir geçit kayalığın daha da derinlerine doğru uzanıyor gibiydi. Orvil o yöne ilerleyip dar tünele baktı. Tir tir titriyordu. Yutkundu, dudaklarından istemsizce, heyecanlandığını gösteren hafif bir ses döküldü. Diğer uçta onu büyük bir tehlike bekliyormuşçasına, ağır ağır yürümeye başladı. İlkinden çok daha küçük olan bir kapının tokmağını yavaşça çevirdi, fenerinin ışığını önündeki karanlığa çevirdi.

İlkin, gördüklerini tam olarak anlamlandıramadı. Hemen karşısındaki, taşa oyulmuş kanepede Charles ile Aphra yatıyordu. Genç kızın elbisesi sıyrılmıştı, bir göğsü dışarıda, gece mavisi kadife kıyafetinin katlarının üzerindeydi. Charles'ın dudakları da o mercan rengi, iri meme ucunun üstündeydi. Aphra'nın yanında, tamamen gevşemiş bir hâlde yatıyordu, kollarını başının üzerine kaldırmış, genç kızın boynuna dolamıştı. İkisinin de gözleri kapalıydı ve son derece huzurlu görünüyorlardı, her şeyle ilgilerini kesmiş gibiydiler.

Ama Orvil onları bu hâlde ancak bir an izleyebildi. Hemen sonra Aphra doğruldu, korkuyla, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Eli elbisesine gitti. Charles'sa hışımla dönüp saçını geriye attı. Ayağa fırlamak üzereydi.

Orvil o zaman kendine geldi işte. Feneri söndürdüğü gibi dönüp koşmaya başladı. O karanlıkta, bacaklarını, tam kavalkemiğinden, taş taburelerin birine kötü çarptı. Acıdan sersemlemiş hâlde durakladı; lanet okuyor, küfrediyor, sakinleşmek için aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu; sonra tökezleye tökezleye, ağır dış kapıya kadar yürüdü.

Charles ve Aphra rahatlasın, istenmeyen ziyaretçinin çekip gittiğini anlasın diye, kapıyı elden geldiğince gürültü çıkararak kapadı. Yüzünü görüp görmediklerini merak ediyordu. İçinden, fenerin ışığının onları körleştirdiğini geçirdi. Onu tanıdılar diye ödü patlamıştı; o kadar ki, gördüklerinin içinde uyandırdığı derin merakı dahi birkaç dakikalığına gölgeledi korkusu.

Dereciği geçti, hayvan mezarlığına uzanan merdiveni koşarcasına indi. Şimdi kendini biraz daha güvende hissediyordu. Adımlarını iyice yavaşlatarak, yeraltı odasındaki olağanüstü sahneyi gözünde yeniden canlandırmaya başladı. Taş kanepede birlikte nasıl yattıkları gözünün önündeydi yine. Aphra'yı, yatacak daha doğru dürüst birini –daha iyi bir erkeği– bulamadı diye, içinden fena

hâlde ayıplıyordu. Gördüğü manzara onda büyük bir şehvet uyandırmıştı.

Birden, Aphra'nın Charles'ı beslediği, ona bebek muamelesi yaptığı gibi, olağanüstü bir fikir geldi aklına. Geliş o gelişti, bu grotesk tabloyu zihninden söküp atamadı. Gözünün önünden gitmiyordu, canlanıyor, soluyor, sonra tekrar canlanıyordu. Charles'ın dudaklarının, Aphra'nın göğüslerinin, havayla doldurulup söndürülen lastik nesneler gibi şişip küçüldüğünü görüyordu. Sütlerin fışkırdığını, fıskiyelerden püskürdüğünü görüyordu.

Bir düşünce zihnini her kemirdiğinde yaptığı gibi, başını şiddetle salladı; ama hiçbir şey değişmedi. O korkutucu vinyet, anahtar deliğinden görülen bir şeymişçesine, gözünün önündeydi hâlâ.

Yılankavi patikada tekrar koşmaya başladı. Sekiyi geçti. Yazı odasının penceresi hâlâ açıktı. Odaya girdi, perdenin kıvrımları arasına saklanarak uzaktaki balo salonundan gelen ritimlere kulak kabarttı. Notaları duyamıyordu, onlardan geriye sadece, bir makinenin aheste teklemelerine benzeyen titremeler kalmıştı.

Dışarıda, koridorda, üç tane servis masası vardı; üzerlerindeyse pembe, beyaz, yeşil çizgili Napoli dondurmalarıyla dolu küçük, gümüş tabaklar. Balo salonundaki tezgâha götürüleceklerdi.

Orvil yanlarından geçerken birini kaptı, koşa koşa odasına gitti. Nefret ettiği gevrek gofreti pencereden attı, yatağa oturup sert dondurmaya kaşıkla girişti.

***

Sabah, Aphra'yla göz göze gelmek içinden gelmiyordu. Onun yaklaştığını görünce gülümseyip gözlerini kaçırdı. Berikiyse hiç tereddüt etmeden, göstere göstere, neşeyle yaklaştı ona.

"Hah, iyi, bir şeyden haberi yok," diye içinden geçirdi Orvil, rahatlamıştı.

"Gel hadi Orvil," dedi Aphra, "hep birlikte göle gidiyoruz. Eski kayıkhanede küçük bir sandal bulduk, onu suya indirecektik."

Orvil hevesle peşine takıldı. Taş sekiden indiler, gölün kıyısındaki birbirine dolanmış böğürtlen çalılarının arasından kendilerine yol açа açа ilerlediler. Böğürtlenler epey olgunlaşmıştı. Kimse onları toplamadığı için, çürüyene kadar oldukları yerde, lezzetli mor meyve topları hâlinde asılı kalıyorlardı.

"Hiç bu kadar büyüklerini görmemiştim!" dedi Aphra, birkaç tanesini ağzına atmak için durmuştu. Orvil tam kıvamda üç beş böğürtlen bulunca onları yabani labadadan yaptığı bir tepside, resmi bir edayla ikram etti. Beriki

hepsini oburca yedi, sonra Orvil'e sokulup, "Söylesene, tatlım, dudaklarımda suları kaldı mı?" dedi.

Dudaklarında böğürtlen suyu vardı sahiden de, koyu kırmızı rujuyla ilginç bir tezat oluşturmuştu. Orvil temkini elden bırakmadı:

"Dudaklarını biraz yalarsan bir şey kalmaz bence."

"Dudaklarımı yalamak mı!" diye dehşet içinde bağırdı Aphra. "Arkadaşının güzel dişlerinin pespembe olmasını istemiyorsundur herhâlde. Dudaklarımı yalarsam olacağı o çünkü." Mendilini ağzına bastırdı, dudaklarını silmeye cesaret edememişti.

Charles, Dennis ve Jackie'yle birlikte kayıkhanenin önündeydi, göle açılmak için sabırsızlanıyorlardı. Sırıkla hareket eden sandal genişti. Binip dikkatlice oturdular, Charles sırığı durgun gölün dibindeki yumuşak çamura batırmaya başladı. Sırık ip ip yosuna dolanmış hâlde çıkıyordu sudan. Cılız, küçük, sarı nilüferler ve onların kahverengi yeşil, hastalanmışa benzeyen yaprakları suda süzülürken güzel görünüyordu.

Otelde ağzını bıçak açmayan Jackie yüksek sesle şarkı söylemeye başlamıştı şimdi, "Çan kulesinde yarasalar, saçında samanlar," diye. Diğerleri de birer birer ona katılınca, sandal kısa sürede delilerle dolu bir yer olup çıktı. Aphra kollarını sallayıp duruyor, Charles anlaşılmaz bir şeyler söylüyor, Dennis gözlerini fıldır fıldır döndürüp

ağzından köpükler çıkarıyordu; Jackie'yse kükrüyor, tekneyi sallıyordu. Ağabeylerinin arkadaşlarına kendini hiç yakın hissetmeyen Orvil'e bile bulaşmıştı çılgınlıkları.

Gölün bir bölgesi ne olduğu anlaşılmayan bir barajla, belki de kırmızı tuğladan alçak bir duvarla bölünmüştü. Sandal buraya varınca Orvil fırladı, tasmasının ucundaki maymunlar gibi, duvarda bir aşağı bir yukarı giderek dans etmeye başladı.

Diğerleri gülüyor, alkışlayarak ritim tutuyordu. Derken Charles sırığı tek bir kez, ama uzun uzun iterek sandalı uzaklaştırdı, böylece Orvil mahsur kalmış oldu. Karaya çıkamazdı, zira duvarın iki ucu da kıyıdan epey uzakta yıkılıp suya batmıştı. Kıyının bir yakasında, ne idiği belirsiz direkler uzanıyordu, birbirine kalın bir telle bağlıydılar; fakat Orvil böyle, tek bir tele tutunup kendini kıyıya çekebileceğini hayal dahi edemiyordu.

"Geri dönün, geri dönün!" diye bağırdı. Aphra da dâhil olmak üzere, hepsi bağıra çağıra alay etmeye başladı onunla.

Orvil onları neşelendirebildiği için memnundu, fakat Charles'ın geri dönmeye hiç niyeti olmadığı anlaşılınca endişelenmeye başladı.

Tekrar seslendi.

"Derhâl geri dön, Charles," dedi Aphra, berikiyse oralı olmadı.

Jackie'yse, "Teli tutup sal kendini. Maymun taklidi yapmayı seversin ne de olsa," diye bağırdı.

"Olmaz, suya düşerim. Telin paslı yerleri vardır zaten." Orvil direklerin duvara bitiştiği uca gitti. Tele asılacakmış gibi uzanıp geri çekildi.

O neşeli, deli saçması atmosferi hiç önemsemeden, "Korkaklık etme," diye, avazı çıktığı kadar bağırdı Jackie.

Orvil o kadar kırılmış, o kadar öfkelenmişti ki, gözlerini yarı yarıya kapadı, teli can havliyle tekrar kavradı ve nehir kıyısına doğru sallanmaya başladı. Telden gıcırtılar, iniltiler yükseliyordu, Orvil'in elini kesti hatta, ama kopmadı.

Dennis ve Jackie gördüklerini beğenmiş numarası yaparak, "Bravo!" diye bağırdı.

"Harika Orvil, ama çok dikkatli ol, suya düşme," dedi Aphra.

Bunun üzerine Orvil bocaladı. Başını eğip suya bakınca ne yaptığını anladı. Paslı telin keskin, küçük bir parçası ayasına batmıştı. Çırpınırcasına elini açtı. O an bile, gözünü karartsaydı kurtulabilirdi; fakat nefesini tutup kendini kahverengi, çamurlu suya bırakırken, bir

yönüyle, düşmenin vereceği duyguyu tatmak istediğini fark etti.

Otların bacaklarına değmesinden hiç hoşlanmamıştı. Pis kokan suyun soğukluğunu aniden hissetmek de felce uğratmıştı onu. Elbiseleri tehlike yaratacak biçimde bedenine yapışıyor, hareketlerini kısıtlıyordu.

Yüzeye çıkıp gözlerini açtığında sandalın hızla ona doğru yaklaştığını gördü. Charles bile endişelenmiş gibiydi. Orvil'in burnuna çamurun ve tuhaf yosunların kokusu geliyordu.

"İyi misin?" diye, kaygıyla sordu Aphra. Jackie de Orvil'i yukarı çekmek için suya sarktı, ama sandal yanından geçerken Orvil sırtüstü yüzmeye, kollarıyla bacakları suyu dövmeye başladı. Ötekileri görmezlikten gelerek yüzüyordu.

Sonunda sudan çıkıp güneşlenmek için kıyıya uzandı. Ceketini çıkarıp ince, ıslak gömleğinin kaburgalarına, göğüs kaslarına yapışmasıyla meydana gelen Yunan heykeli görünümünü ilgiyle incelemeye koyuldu. Kendini beğenmişti. Kat kat ıslak pamuklunun arasından kısmen görünen bedeni olduğundan daha güçlü, daha iri görünüyordu. Meme uçları küçük buz salkımları ya da inişli çıkışlı, geniş bir ovadaki küçük dağlar gibi belli oluyordu.

Aphra sandaldan kıyıya atlayıp ona doğru koştu.

"Git hemen üstünü değiştir, Orvil, tir tir titriyorsun," dedi.

O cümlesini bitirdikten sonra şiddetli bir titremeye tutuldu Orvil.

"Dün gece mağarada o da üşüdü herhâlde," diye düşündü.

Hiçbir şey söylemeden koşa koşa odasına çıktı. Banyo yaptı, sonra da vücudunu tepeden tırnağa, sert bir havluyla kuruladı.

Biri kapıyı tıklatmıştı; Orvil'in bir şey demesine kalmadan, Aphra elinde bir bardak sıcak süt ve pötibör bisküvilerle içeri girdi.

Orvil çıplak bacaklarına baktı. Sırtında sadece yeni yıkanmış poplin gömlek vardı. Aphra'nın bacaklarını kıllı bulup bulmayacağını düşündü; beriki gülmeye başlayınca o da güldü. Yatakta yan yana oturdular, Orvil sütü içmeye başladı, bisküvilerinse hepsini Aphra yedi.

VI

Aphra gidiyordu. Bavullarını toplamıştı, otelin kapısındaki görevli onları avluya indiriyordu.

Orvil genç kızın odasına gitti. Leylak rengi deri fotoğraf çerçevesi, kaplumbağa kabuğundan kutular, siyah camlı parfüm şişesi, her şey kaldırılmıştı. Aphra'yı kaçırabileceği korkusuyla, yeniden koşa koşa aşağı indi.

Hepsi kapalı avludaydı. Jackie de Aphra'yla gidiyordu, ama Dennis birkaç gün daha kalacaktı. Aphra, Bay Pym'e teşekkür ediyor, onunla sevimli sevimli konuşuyordu. Charles, Ben ve Dennis bavulların yanında dikilmişti.

Araba giriş kapısından geçince hep birlikte ona doğru yürümeye başladılar; ayrılığın üzüntüsünü saklamak için çene çalıyor, espriler yapıyorlardı.

Aphra bir ayağını arabanın marşpiyesine koydu, dönüp Bay Pym'e ve delikanlılara baktı. Arsız mı arsız bir

havası vardı. Kuşlar gibi, başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Dennis haylazlık etmeye başladı. Zıplayıp yakındaki kaidelerden birine çıktı, şişman bir kadına sarılır gibi vazoyu kavradı. Onu sevgiyle, sıkı sıkı kucaklamıştı ve kendinden geçmişçesine pozlar veriyordu.

Aphra kaba bir laf ederek ona uslu durmasını söyledi; sonra arkasına döndü, Orvil'in ilk defa farkına varıyordu sanki. Ona üzgün üzgün, uzun uzun bakmaya başladı. Aklına bir şey gelmişçesine, dudaklarını kıpırdattı.

Derken marşpiyeden ona doğru eğildi, ellerini omuzlarına koyup ona küçük, enfes bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal, Orvil," dedikten sonra alelacele arabaya bindi.

Vazoyu hâlâ bırakmamıştı Dennis, "Tanrım, nasıl bir anaçlıktır bu böyle," diye homurdandı. Midesi bulanmış gibi yapıyordu. Aphra'yı taklit edercesine, vazoya abartılı öpücükler kondurdu.

Aphra'nın canı sıkılmaya başlamıştı zaten. Başkalarının onu gülünç bulmasını umursamadığını göstermek için, arabanın camından bakıp alay edercesine gülümsedi. Orvil böbürlenmişti, genç kıza şaşkın şaşkın baktı.

Jackie gitmek için sabırsızlanıyordu. Nihayet Aphra'yla baş başa kalabilecekti. Ötekileri kışkışlamak istercesine

tutmuştu şapkasını, gülümseyip duruyor, her defasında da gülümsemesini dudaklarından hızlıca siliyordu.

Aphra öne kaykılıp elini pencereden dışarı çıkardı. Üzgün üzgün, minnetle salladı elini. Arabanın motoru çalıştı. Dennis ve Charles yüzlerini dehşet verici şekillere sokarak arabanın arkasından koşmaya başladı. Aphra dönüp arka camdan onlara baktı, kendini tutamayıp güldü, derken ifadesi kaskatı kesildi; pahalı bir tabutun şevli penceresinden görünen çok güzel bir cesede benziyordu.

İşte Orvil böyle hatırlıyordu yüzünü; ifadesiz bir surat, ışığı yansıtmayan gözler.

Araba ormangüllerini hışırdatınca, Orvil ötekilerin yanından ayrılıp çimenliği geçti, geldiği yerde devrilmiş bir ağaç vardı. Ağacın kabuğu soyulmuş, yumuşak, ipeksi hâli yağmur ve güneşten gümüş gibi grileşmişti. Geyik boynuzuna benzeyen kalın bir dal ana gövdeden yükseliyordu. Orvil dala çıkıp üstüne basmaya başladı, dal ayaklarının altında yaylanıyordu. Aklına Aphra'nın öpücüğü geldi. Tahterevalli de hoşuna gitmişti; onu sakinleştiriyor, Aphra'yı kaybetti diye teselli ediyordu.

Cebinden o sabah aldığı mektubu çıkardı. Onunla aynı hazırlık okulunda okuyan bir çocuğun kız kardeşindendi mektup. Tatillerin birinde Guy Winkle'da kalmaya gitmişti Orvil, onun yetişkin ablasıyla hemen arkadaş olmuşlardı. Mektupta, Hastings'te birlikte bir hafta

geçirmelerini teklif ediyordu Constance; annesi babası yaz aylarında kalmak üzere orada bir daire tutmuştu.

Orvil ne yapacağını düşünmeye başladı. Hem Constance'ı hem de annesini severdi; öte yandan, kızın babası dehşete düşürüyordu onu, eski okul arkadaşı Guy'a da pek meraklı değildi. Constance'ın babası Orvil'e hem kibar hem de cana yakın davranmış, fakat bir yandan da onunla alay etmişti sanki, bu da Orvil'in kendini Pekin köpeği ya da ipek maymunu gibi, tuhaf görünüşlü bir şeymiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Dalda zıplarken, kahvaltıda babasına bu davetten bahsettiği geldi aklına, babasının da, hemen, onun gideceğine kanaat getirdiği. O ânı hatırlar hatırlamaz kararını verdi Orvil. Gitmesi, babasına neden gitmeyeceğini açıklamasından daha kolay olacaktı.

Daldan indi, Constance'ın mektubuna derhâl yanıt yazmak üzere yazı odasına doğru yürümeye başladı.

Masalardan birine geçip otelin antetli kâğıtlarına bakmaya başladı. Açık bej rengiydiler, önyüzünde nispeten koyu, parlak kahverengi bir vinyet vardı. Orvil parmağını o kabartmada gezdirdi, kabartma iğrenç geldi ona.

Constance ona her seferinde, "Sevgili Orvil," diye hitap ettiği için, "Sevgili Constance," diye yazmaya başladı. Mektubu, "Sevgiler," diye bitirdi. Böyle konularda Constance'ı eksiksiz taklit etmeye özen gösterirdi.

Zarfın ağzını tükürükleyip yapıştırdıktan sonra otelin önündeki yolu takip ederek kapıdan çıktı. O civardaki, market olarak da hizmet veren postaneye gitti. Dükkânın önüne, posta kutusunun hemen altına, içinde küçük bir çocuk olan bir bebek arabası bırakmıştı biri. Arabanın ipek güneşliğinin çevresinde uzun, şatafatlı, ipeksi bir püskül vardı. Orvil güneşliğin altına bakınca, açık renk saçlı çocuğun pug köpeklerininkine benzeyen patlak gözleriyle ona baktığını gördü. Yüzünü ürkütücü bir şekle sokup çocuğun tepkisini beklemeye başladı. Beriki ağzını açtı, biraz salya sızmıştı dudaklarından. Orvil yüzünü gittikçe daha korkutucu şekillere sokuyordu, dilini kertenkele gibi çıkarıp geri çekiyor, burnunu karıştırıyor, gözlerini kısıp kendine şeytani bir hava veriyordu. Çocuk en ufak bir tepki göstermeden, şaşkın şaşkın duruyordu, derken yüzünü korku bürüdü, şişman, küçük kollarını çaresizce sallamaya, ulumaya başladı. Neden olduğu değişiklikten büyülenmiş hâlde bakıyordu Orvil. Genzinden tuhaf, zar zor duyulan gergin bir ses çıkardı, çocuk o kadar dehşete düşmüştü ki tiz bir çığlık attı, sonra da yastığına kustu.

Kıpkırmızı olmuştu Orvil, gerilmiş, utanmıştı. Arabanın üzerinden uzandı, mektubu posta kutusuna tıktı, dönüp koşmaya başladı.

Otele dek, yol boyunca, koşabildiği kadar hızlı koştu. Çocukla sadece oyun oynadığını, onun da bunun farkında olması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu kendi kendine. Ona, "Aptal şey," bile demişti, bu kadar kalın kafalı olduğu için onu suçluyor, fakat yine de utançtan içi içini yiyordu.

Son bir kez kendini yatıştırmak için, çocuğu tekrar görecek olursa ona biraz şeker almaya, onun bakmadığı bir ânı kollayıp hepsini arabasına atmaya karar verdi, zira acı gerçeği, onu görür görmez çığlığı basacağını kabullenmişti.

***

Bay Pym, Orvil'i Hastings trenine, pulman kompartımanına yerleştirdi, böylece oğlu yolculuk esnasında öğle yemeği yiyebilecekti.

Sugeçirmez kumaştan pelerinli uzun bir tüvit palto giymiş, heybetli bir ihtiyarın yakınında bir yere oturdu Orvil. Daha önce hiç görmediği bu eski moda paltoya bakmaya başladı. Gözlerini kaldırınca, ihtiyarın bir kulağının bandajla şerit şerit sarılı olduğunu gördü. Sargı kalay rengi saçını sarmış, adamın kafasında bir tür taç meydana getirmişti. Kuşları çağrıştıran ekşimsi bir yüzü vardı ihtiyarın, rengi ve dokusu akla pişmiş sakatatları getiriyordu. Yılgın, ama yine de kavgacı bir hâli olan garsona özel bir yemek söylüyordu. Kelimeleri üzerine

basa basa, neredeyse sofu bir hararetle telaffuz ederek garsona hükmediyordu.

Bunca farklı beğenileri olan, bu kadar kaprisli bir insanın son derece önemli biri olması gerektiğini düşündü Orvil.

Adam birden gözlerini garsondan çekince, Orvil'i kendisine bakarken yakaladı. Gözleri parladı, gözkapaklarından biri titredi, dudakları gerildi. Korkunç bir şey söylemeye hazırlanıyordu sanki. Ama Orvil tam kendini kelimelerin ağzından dökülmesine hazırlamıştı ki, beriki ayağa kalkıp vagondan ayrıldı. Uzun paltosunun kuyrukları ve pelerini arkasında hışırdıyordu.

Orvil paniğe kapıldı. İhtiyar centilmenin deli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra, uzun boylu ihtiyarı yine kapıda görünce kıpkırmızı kesilip gözlerini kaçırdı. Beriki başka bir koltuğa geçti, delikanlıya göstere göstere sırtını dönüp oturdu.

Az da olsa sukabağıyla tatlandırılmış kıvamlı, kahverengi çorbasını içmeye başladı Orvil. Yumuşak, ama sert kabuklu ekmeğini ufaladı. Yumurta soslu kalkan ve lezzetli bir elmalı turta yedi. Şeker paketlerinden iki tane açıp kahvesini karıştırırken bahşişi düşünmeye başladı. O kaygı, yemek sipariş edip tek başına yemenin verdiği

zevki berbat ediyordu. Hata edip etmediğini öğrenmemek için, hesabı ödemeyi son âna bıraktı.

Hastings'te, Orvil'i platformda bekliyordu Constance, fakat onu hemen görmedi. Gözleriyle, telaşlı telaşlı treni tarıyordu. Bıkkın ve aceleci tavırlarla sıra sıra pencerelere göz gezdirmekteydi. Gözleri epey bozuk olmasına rağmen gözlük takmazdı. Bir tane eski moda, uzun saplı gözlüğü vardı, ama belli ki biri onu kullanırken kendini tedirgin hissetmesine neden olmuştu, zira gözlüğü sadece özel konutlarda ve resim galerilerinde kullanırdı.

Orvil koşa koşa yanına gelince onu öpüp, "Guy buralarda bir yerde, o da seni arıyordu," dedi.

Orvil'in başını çevirmesiyle, öfkeli ihtiyarın, önüne bir de hamal katmış hâlde, kalabalıkta döne döne kaybolduğunu görmesi bir oldu. Gözden yitmeden önce aniden arkasına dönünce, bir kez daha Orvil'i kendine bakarken yakaladı ama. Yüzündeki kötülük o kadar derindi ki, komik kaçıyordu; ne var ki Orvil bu tuhaf ihtiyardan bahsedip Constance'ı güldürmek için ona dönünce, içini aniden batıl bir korku kapladı, bunun üzerine kendini tuttu. Adamın lafını bir daha asla açmamaya karar verdi.

Guy çokbilmiş, üstünlük taslayan gülümsemesiyle onlara yaklaştı. Yeni sahiplendiği Sealyham yavrusunu bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Düğüm olmuş, parlak

kırmızı bir tasma sarkıyordu köpeğin boynundan, tasmanın metal tokası parlıyor, tıngırdıyordu.

Epey kiloluydu Guy, dillere pelesenk olmuş ifadeleri bıktırana kadar kullanmaya meraklıydı. "Trollope'u da mı bilmiyorsun?" sorusunu okuldaki herkese sorduğunu hatırlıyordu Orvil. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış gibi yapar, sonra aynı soruyu sormak üzere başka birine dönerdi. O ismin insanın aklını çeldiğini düşündüğü, ondan hoşlandığı belliydi. Trollope'un yazdığı hiçbir şeyi okumuş değildi, ama bu kadarını önemli bulmazdı.

Siyah, düz saçlıydı, kalın derili olduğu için elleri de bir hayli yumuşaktı. Güzellerdi, fakat parmakları o kadar küttü ki Orvil onları hep beyaz tırtıllara benzetirdi. O hımbıl ellerden hoşlanmazdı hiç, özellikle de parmaklar hareketlenip kıvrılmaya, kımıldamaya başladı mı...

Yarı değerli taşlar toplamayı, onları bölmeli bir kutuda saklamayı severdi Guy. Orvil onun bu kutuyu marangozluk dersinde yaptığını hatırlıyordu. Beriki nereye giderse gitsin, değerli taşları koyduğu bu kutuyu ve boksta kazandığı gümüş kupaları yanına alırdı. Bu kadar kilolu olmasının boks yaparken epey işine yaradığını düşünürdü Orvil. Onu koruyordu kiloları, rakiplerininse gözünü korkutuyordu.

Maskesinin düştüğünü sadece bir kez görmüştü Orvil. Dönem sonundaki beden eğitimi sınavında. Guy'ın

maç yaptığı ufak tefek, zayıf çocuk onun ağzına yumruk atmıştı. Berikinin dişi dudağını kesince çenesine kan akmaya başlamıştı. Kanın tuzlu tadını alınca korkmuştu Guy. Kollarını çaresizce sallamaya başlamıştı, balonu andıran boks eldivenleri rakibini gırtlaklamasını engelliyordu sanki; derken ona doğru atılmıştı, ince, terli atletinin altında, derisi jöle gibi dalgalanıyordu. Orvil'in aklına yine, Guy'dan öfkeliyken yükselen ısı ve koku geldi. Guy korunmasız bıraktığı yüzüne bir yumruk daha yedi. Gözleri karardı. Başını tavana çevirdi, gözyaşları yanağından süzülüp kuru ahşap zemine döküldü; koyu lekeler oluşturdular orada. İfadesi de iyice cansızlaştı. Ağlamaktan, yüzü kedilerinki gibi kırış kırış olmuştu. Tuhaf tuhaf, titrek titrek inlemeye başladı. Guy'ın o çırılçıplak hâlini görmeye tahammül edemeyip başını çevirdiğini hatırlıyordu Orvil.

Guy şimdi Orvil'in bavulunu, kibarlığının espri kabilinden olduğunun altını çiziyormuşçasına, kayıtsız bir tavırla almıştı.

Constance hemen Marie de Medici'den, Louvre'dan bahsetmeye başladı. Resmî bir eğitim görmeden, evde yetiştirildiği için tarihi severdi. Keza Orvil de, dolayısıyla bu ilgi alanı onları birbirine bağlıyordu. Constance ona, içinde ayar çizelgesi de bulunan, eski gümüşler üzerine

bir kitap, bir de, küçük bir boynuz şeklinde enfiye kutusu vermişti; Orvil'se ona çelik kesim, eski ayakkabı tokaları.

"Canım, Orvil," diyordu Constance, "Medici hakkındaki kitabımın başına çok kötü bir şey geldi." Medici'nin ilk hecesini vurgulayarak, doğru telaffuz etmeye hep özen gösterirdi, "Çorba karıştırırken, gaz ocağının yanındaki kitap yığınının tepesine koymuştum onu. Birden bütün yığın devrildi, Medici de çorbaya düşüverdi! Çıkarıp lavaboya götürdüm hemen, üzerine musluktan biraz su akıttım, sonra da bulaşıklığa koyup kurumaya bıraktım. Sayfaları epey düzeldi, sadece çorba yüzünden kapağındaki renkler biraz soldu."

Guy bu konuşmayı duymazlıktan gelmiş gibi davranıyordu ki, "Çorbayı ne yaptın peki? Döktün mü?" diye lafa karıştı.

Sesi tehditkâr bir hâl almıştı. Constance kızardı, bir şey söylemedi.

"Canavar seni!" dedi Guy, keyifli keyifli. "Seni gidi canavar! Günün birinde hepimizi zehirleyeceksin. O pis kitabının da içinde fokurdadığını söylemeden hepimize içirdin o çorbayı. Ölseydik suç sende olacaktı. O yeşil rengi elde etmek için arsenik kullanırlar. Biliyor musun?" Ablasının sırtına, köpeğin tasmasıyla sertçe vurdu.

Constance irkildi, huzursuz huzursuz güldü. Orvil'se çileden çıkmıştı. Guy'ın Constance'a vurması korkunç

bir şeydi. Constance kadın olduğu için değil ama, yetişkin olduğu için.

Sessizce otobüse bindiler. Tepkisini belli etmek için Guy'a bakmıyordu Orvil; berikiyse onun bu tavrını fark etmedi, zira dikkatini inleyen yavru köpeğini sakinleştirmeye vermişti. Constance'ın yanında olduğunu gösterme niyetiyle, dibine kadar sokulmuştu Orvil.

Otobüsten indikten sonra, Constance karşı kaldırımdaki yüksek, ön cephesi gri yalancı mermerden bir binayı işaret edip, "Dairemiz orada, en üst katta," dedi.

Orvil kasvetli binaya baktı. Arka cephesi denize, pencereleriyse bir hayli pis olan sokağa bakıyordu. Orta Viktoryen dönemde, geniş bir yarı müstakil ev olarak inşa edildiği hemen anlaşılıyordu. Orvil'in içi karardı. Geldiğine pişman olmuştu.

Dört kat merdiveni çıktılar; Constance'ın bir iki zekice cümlesi dışında, hâlâ hiçbirinden çıt çıkmıyordu.

Lady Winkle geldiklerini pencereden görmüş olsa gerekti, zira dairenin kapısı açıktı ve kadın eşikte dikilmiş, kibarca, heyecanlı heyecanlı gülümsüyordu.

Ellerini uzatıp ikisini de Orvil'in omuzlarına koydu. Ona yumuşak bir öpücük kondurdu, belirgin derecede huzursuz bir tonla, "Orvil, tatlım, nasılsın?" diye sordu. Tıknaz, güzel bir kadındı, her zaman solgun kıyafetler

giyerdi. Hareketleri ikircikli ve sarsaktı, yaptığı her şeyi ilk kez yapıyordu sanki. Evleri incelemeye de, insanlara ev gezdirmeye de meraklıydı, dolayısıyla, Orvil'e dairede hemen kılavuzluk etmeye başladı.

Evdeki tek oturma odası küçük ve daracıktı. Kantaron mavisi tüllü yüksek pencereleri sokağa açılıyordu. Deri ciltli eski kitaplarla dolu bir raf, göz hizasında, bir duvarı boydan boya katediyordu. Waverley romanları da vardı rafta, koyu kızıl maroken ciltleri harikaydı, fakat onlardan daha eski, dana derisi ciltli kitapların çoğunun sırtı yırtılmıştı ve iplerinin, yapıştırıcısının arasından sadece anlaşılmaz cümle parçacıkları görünüyordu.

Şömine rafında Lady Winkle'ın nereye giderse gitsin yanından ayırmadığı minyatürler kutusu duruyordu. Orvil bir kez daha kadının babasının rüzgârda duran büyükbabasına ve onun bukle bukle peruklu babasına baktı. Eski kuşaklarının her üyesi kadife kutuya dikkatlice yerleştirilmiş, altına altın plakada isimlerinin, hayatta oldukları tarihlerin yazıldığı bu ufak tefek adamları severdi Orvil.

Lady Winkle çocuklar çalsın diye yapılmış, eski bir arpı da gösterdi ona; odanın bir köşesindeki enstrüman kırık dökük olmasına rağmen çok güzeldi. Birkaç zevksiz nüshayı da tanıttı; evin sahibi değerli olduklarını söylemiş ona.

"Antikacılarda bini bir para bunların," diye düşündü Orvil, ama ses etmedi.

Üçü de ufacık olan yatak odalarına bakmaya gittiler. Orvil'e hangi odada kalacağını söyler söylemez, delikanlı kadınla kocasının kendi odalarına girerken onunkinden geçmek zorunda kalacağını anladı; odalarının başka kapısı yoktu çünkü. Bunun üzerine kaygısı iyice derinleşti. Constance'ın odası mutfağa en yakın olandı, Guy ise oturma odasındaki kanepede uyuyacaktı.

Bu noktada Constance seslenip çayın demlendiğini söyledi. Mutfaktan çıktı, elindeki tepsiye rengârenk fincanlar dizmişti. Bir tanesi mor, bir tanesi limon sarısı, biri gülpembesi, sonuncusuysa açık maviydi.

Tepsiyi bıraktı, oturup çay koymaya başladı. Annesi misafir gibi davranıyor, sessizce onu bekliyordu. Beyaz ekmekten kalın dilimler kesmiş, üzerine yumuşak tereyağı sürmüştü Constance. Sıcak su dolu derin bir tavaya yerleştirdiği tabakta uzun süre ısıttığı için tereyağı yumuşamıştı. Ekmek ve yağla birlikte yemek üzere, bir kavanoz erik reçeliyle hindistancevizli şekerleme de getirmişti. Hem pembelikleri hem de keskin uçları şekerlemelere ilkelci bir tablonun arka planındaki küçük, dik dağlar gibi bir görünüm kazandırıyordu.

Daireyi Constance çekip çeviriyordu. Haftada bir gün bir kadın gelir, mutfak zeminini fırçalardı. Constance'ın

babası da Guy da kendi ayakkabılarını temizlemekten başka bir iş yapmaya yanaşmazdı; Lady Winkle'ın bu yaştan sonra ev işi yapmayı öğrenmesini beklememek gerektiği konusunda da herkes hemfikirdi. Yanındakilere, kahvaltının ve diğer öğünlerin arkasından içilmek üzere, küçük makinesinde kahve yaparak yardımcı oluyordu sadece.

Orvil'e hangi renk fincanı istediğini sordu Constance. Delikanlı limon sarısını seçti, eğlence olsun diye Lady Winkle'ın, Constance'ın ve Guy'ın hangi rengi seçeceğini tahmin etmeye çalıştı; fakat Constance fincanları annesiyle kardeşine, hangisini tercih edeceklerini hiç sormadan, rastgele uzatarak, Orvil'in tahminlerinin sonunu getirdi. Belli ki renk oyununu sadece misafirle oynuyordu.

Sohbet güç bela ilerliyordu. Oğlu yanına oturunca Lady Winkle'ın bunaltısı derinleşmişti. Ona ürkek ürkek bakıyordu. Guy'ın terbiyesizliği üstündeydi, kimseye aldırmıyordu. Bir hindistancevizi şekerlemesi kırdı, yavru köpeği oynasın diye parçalarını odaya saçtı. Köpek odanın altını üstüne getirip heyecanla ciyaklamaya başladı. Guy ne zaman başka bir parça atsa Lady Winkle irkiliyordu.

"Dikkatli ol, canım!" dedi, "bir şey kırılırsa korkunç olur. Miss Skipton'ın eski eşyasını kırarsak bazılarının aynısını asla bulamayız."

Constance'ın sabrı taşıyordu sanki, fakat hâlâ Guy'dan korkuyordu. Dairede, külkedisi ve kötü üvey anne karışımı bir rol canlandırıyor gibiydi. Her işi o yapıyordu; diğerleri de buna alışmıştı ve onunla ilgilenmiyorlardı; ama Constance aynı zamanda çayı da koyuyor, yemekleri hazırlıyor, insanları yatıya çağırıyordu. Kısmen hizmetçi, kısmen despot ev sahibesiydi.

Çay bitince, "Eminim ki Orvil denizi görmek ister. Onu götürsene Guy, etrafı göster," dedi.

Teklif kız kardeşinden geldiği için Guy'ın yüzü asıldı; ama yeni yavru köpeği gezdirmekten hiç bıkmadığı için Orvil'le gitmeye karar verdi.

Enik kaldırımlarda, arkalarından tıpış tıpış yürüyordu, fakat Guy bir süre sonra sabırsızlandı ve uzanıp kucağına aldı onu. Köpek inledi, küçük, pembe dilini çıkardı, patileriyle Guy'ın göğsünü tırmıkladı, hemen sonra da, sıcak, ıslak bir şey Guy'ın pas rengi, şık ceketini sırılsıklam etti.

Bir an donakaldı Guy. Durdu, ağzı bir karış açıldı. Birden yavru köpeği tutup kaldırdı. Beyaz elleriyle köpeği sımsıkı kavramış, canını acıtıyordu. Ona küfretti, sonra, genzinden yükseliyormuşa benzeyen yapmacık, tuhaf bir tonla, "Ayıp ayıp, nasıl işersin bakayım üstüme," dedi.

Her ayıp dediğinde, yavruyu acımasızca sallıyordu. Köpek dehşete düşmüştü, kulak tırmalayan çığlıklar atmaya başladı.

Başını birdenbire eğdi Guy. Yavruyu okşayıp burnunu öptü. Açma düğmesine basılmış elektrikli çaydanlıklar gibi mırıldamaya başladı.

Ceketinin önünü mendiliyle silmeye koyuldu. Orvil'e dönüp onun da mendilini istedi, berikiyse kendininkini vermedi. Guy ona terzisinin adını, ceketinin kaça patladığını söyledi.

Orvil'in elbiselerine küstah küstah, tepeden bakarak, "Senin terzin kim?" diye sordu.

Peter Robinson ya da Harrods gibi isimlerin onu etkilemeyeceğini anlayınca, elinden geldiğince kibirli, iğrenti dolu bir tonla, "Yetişkinliğe erişinceye kadar kimse kıyafetlerini dert etmez herhâlde! İyi giyinip büyüklerini taklit etmeye çalışan çocuklardan daha aptalca bir şey olmadığını söylüyor babam," dedi Orvil.

Orvil'in babası hiç böyle bir şey söylemiş değildi. Cümle Orvil'in icadıydı; acemice bir numara... Onu köşeye sıkıştırdığı, böyle tuhaf bir biçimde davranmasına neden olduğu için Guy'dan nefret ediyordu. Yavru köpek onun pahalı ceketine çişini ettiği için keyiflendi.

Guy artık iyice rahatsız olmuştu. Orvil'i öyle veya böyle etkilemesinin şart olduğunu düşünüyordu. Eton'daki asortik, sportif hayatından iştahla bahsetmeye başladı. Ne zaman Orvil kendi okulu hakkında bir şey söylese ya da birlikte okula gittikleri yılları yâd etse, Guy bir an sessiz kalıyor, sonra kendi sıkıcı anekdotlarına devam ediyordu.

Bu gidişatı her ne pahasına olursa olsun durdurmaya kararlıydı Orvil. Birden, Ben'in o anlamı belirsiz, müstehcen şiirlerinden birine ortasından girişti:

"Kadın aşağılık herifin üzerine eğildi
Ve dua etti: Yüce Tanrım
Büyüt, güçlendir ve kalınlaştır onu."

Guy şaşırmış, sinirlenmişti. Şiirin başını bilmediği için, ahlâksız bir şey olduğunu düşündü.

Abartılı bir tiksintiyle, "Pis ufaklık seni," dedi. Başını çevirdi.

Orvil güldü. "Sosis seven, midesi sosisten hiç rahatsız olmayan Twickenham'li, genç bir hanım olmanın kötü bir tarafı yoktur herhâlde. Bunun ayıp olduğunu düşünüyorsan psikoloğa görünmen lazım, Guy."

Keyiflenmişti Orvil. Psikolog ayrıntısı aklına son anda gelmişti. Enfesti. Kulağa sofistike, bilgece geliyordu. Guy kendini cahil gibi hissedecek, telaşlanacaktı.

Suratını asacak, böylece de iğrenç okulu hakkındaki gösterişli konuşmasına bir son verecekti.

Berikinin dudakları gerildi. Kendisine de, Constance'a vurduğu gibi, köpek kırbacıyla vuracak diye bekliyordu Orvil, ama hiçbir şey olmadı. Sahile hiç konuşmadan indiler. Guy istediği gibi koşsun diye yavruyu bıraktı. Başta dehşete düşmüş gibi kalakaldı köpek, sonra sevinçle dans etmeye, inlemeye, havlamaya başladı.

Orvil büfelerden birine gidip beyaz, tahta çubuklara takılmış, kıpkırmızı lolipoplardan iki tane aldı. Bir tanesini, barışmak istercesine, ağırbaşlılıkla Guy'a uzattı.

Beriki dehşete düşmüş hâlde lolipopa baktıysa da, "Teşekkür ederim," dedi. Ne yapacağını bilemiyordu. Züppeliği, resmiyeti herkesin ortasında böyle bir şeyi emmesine mâni oluyordu, öte yandan, Orvil'in hediyesini reddedecek kadar kaba biri de değildi. Saydam kâğıdı tereddüt ederek açtı, lolipopu birkaç defa, tadına bakmak için yaladı. Birden aklına bir şey geldi. Orvil'e kaçamak kaçamak bakıp lolipopu attı. Tuzlu su dolu küçük bir çukura düştü şeker.

"Hay aksi! Düşürdüm!" diye bağırdı, çok kötü bir çileden çıkma taklidiyle.

Gösteriyi baştan sona izlemiş olan Orvil hiçbir şey görmemiş gibi davrandı. Hem incinmiş hem de Guy'dan bezmişti. İyi niyet gösterisi olarak, kendi lolipopunu

göstere göstere, gürültüyle emmeye, dudaklarını abartılı abartılı şapırdatmaya başladı.

O esnada köpek yavrusu büyük bir sevinçle etrafı keşfediyordu. Gezinti yerinde ilginç bir karanlık delik bulunca oraya doğru koşmaya başladı. Tuhaf bir koku ilgisini çekmişti. Bu deliğin üzerinde "Bayanlar" yazdığını bilmiyordu elbette, ama Guy köpeğin kaybolduğunu görür görmez dehşete düştü. Orada saatlerce kalabileceği düşüncesiyle, neredeyse ümitsizliğe kapılacaktı.

İlkin ne yapacağını bilemediyse de Orvil sonunda gerçekçi, makul davranmayı becerebildi. O kayalık deliğe girmeye hazırlanan ihtiyar bir kadına yaklaştı, yüksek sesle, tane tane, "Arkadaşımın yavru köpeği demin içeri girdi, bulup çıkarabilir misiniz acaba?" diye sordu.

Kadın irkilmişti ve düşmanca bir hâli vardı. Başını hızlı hızlı sallayıp ortadan kayboldu. Hemen sonra tekrar ortaya çıktı, yavru köpeği merhametsizce koltuğuna sıkıştırmıştı. Tek kelime etmeden yavruyu Orvil'e verdi, dönüp hızla uzaklaştı. O koca deliğin yanından arkasına bile dönüp bakmadan geçip gitti, içeri girmeye hiç niyetlenmemişçesine, patikada uzaklaştı. Yürüyüşünden tutun da sırtını dikleştirmesine dek her şeyi, bedensel meselelerin her türüne karşı beslediği kılı kırk yaran nefretin göstergesi gibiydi. Kadın onlar ortadan kaybolana dek beklemek zorunda kalacak diye üzülüyordu Orvil.

Guy'a acele etmesini söyledi, basamakları çıkmaya başladılar.

Eve döndüklerinde Guy'ın babası oturma odasındaydı. Golften yeni dönmüştü. "Kıyafete meraklı" bir adamdı; kendi ifadesiydi bu. Bugün üzerinde koyu arduvaz mavisi, fitilli kadife pantolon, açık sarı ipek gömlek, omuzlarında deri vatkaları olan avcı ceketi vardı. Çarpıcı, hatta irkiltici görünüyordu. Uzun boyluydu, et rengi yüzüyle, özenle biçim verdiği bıyığıyla, yakışıklı bir adamdı. Uçları sarkmasın diye, geceleri torba benzeri bir şeyle bağlardı bıyığını.

Orvil'i görür görmez, gözlerinde hoşgörülü bir muziplik belirdi. Sıcakkanlılıkla gülümsedi.

"Merhaba!" dedi, elini uzatmış, fakat ayağa kalkmamıştı.

Orvil onunla tokalaşmak için odanın diğer ucuna gitti.

"Merhaba, efendim," diye yutkundu, keyfi kaçmıştı. Sir Robert'ın görüntüsü, tavırları onu oldum olası o kadar rahatsız ederdi ki kafası tamamen karışırdı. Ne zaman bu hâle gelse, Orvil'in gözünün önüne gülünç görüntüler gelirdi. Bütün gücüyle karşı koydu onlara şimdi, fakat kötü niyetli bir kaleydoskopmuşçasına berraklaşıyor, eriyor, sonra yine belirginleşiyorlardı. Sir Robert'ın koltuğunda nasıl da keyifle oturduğuna bakarken, birden onu düğmeleri açılmış, açık sarı rengi gömleğinin etekleri

pantolonundan çıkmış hâlde canlandırdı gözünde. Pantolonunun arkasında yırtıklar olduğunu, oradan normal insan teninin değil, mandril babununun gibi, dehşet verici bir mavi deri görüldüğünü. Başında, çıkaramadığı bir yatak odası aksesuarıyla gördü onu. Gömleğinin uçları çıplak, grileşmiş bacaklarına çarpıp duruyor, pembe gözlü, beyaz, göz alıcı farecikler bacaklarında bir aşağı bir yukarı gidip gelerek öldüresiye gıdıklıyordu. Sir Robert kız çocuklarına özgü bir çığlık atıp bacaklarını silkeledi, ama fareler rahat bırakmıyordu, berikinin de, kafası lazımlığa sıkıştığı için, elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Orvil hayal etmek istemediği hiçbir şeyi hayal etmesine gerek olmadığını içinden tekrarlaya tekrarlaya kendine hâkim olmaya, bu görüntüleri silmeye çalıştı. Hemen o an gözünün önüne başka bir görüntü, Sir Robert'ın yerden *Tatler* dergisini almak için eğildiği, o sırada da yellendiği geldi. O hayali ses, Orvil açısından, bir hükümdarı selamlamak amacıyla eski bir uzun namlulu silahtan yükselen patlama kadar gürültülüydü.

Orvil canhıraş bir hâlde konuşmaya, oralı değilmiş gibi görünmeye çalışıyordu, fakat sosyal felaket görüntüleri, su baskını gibi, etrafında dört dönmeye devam ediyordu.

Constance soğuk dil, salata, kremalı pirinç ve mango konservesinden ibaret yemeği nihayet getirdi. Dikkatini

yoğunlaştıracağı bir şey bulmak herkese ilaç gibi gelmişti. Lady Winkle konserveyi bir Hint lokantasından aldığını söyledi Orvil'e. Hayal kırıklığına uğramışçasına, "Malum, tuhaf bir şeyle tatlandırılmış sakızkabağına benziyorlar," dedi. "Gerçek tatlarından eser kalmamış."

Yemekten sonra, sahil boyunda yürüyüş yapmak için ılık geceye çıktılar. Açık hava amfitiyatrosundan kulaklarına Offenbach'ın müziği geldi.

Diğerleri eve dönmek üzere ayaklandığı sırada, Orpheus Cehennemde'yi seven Orvil, operanın son notasını duymak için bekledi. Sonra ayaklandı, o sırada sandalyenin ayakları yere sürtündü. Çıkan ses, park etmiş bir arabadaki siyah beyaz, küçük bir teriyeri ürkütmüş olacak ki, köpek kaldırıma fırladığı gibi dişlerini Orvil'in bacağına geçirdi. Isırır ısırmaz da, kaybolmuşçasına, kesik kesik havlayarak karanlığa karıştı.

Hiç beklemediği bir anda ısırılmak Orvil'in sinirini bozmuştu. Karanlıktan da yalnızlıktan da nefret ediyordu. Winkleların dairesindeki o ara odada nasıl olup da uyuyabileceğini düşünmeye başladı. Bacağındaki ısırığın iltihaplanmasını ümit etti.

Ötekilere yetişip olanları anlattı. Lady Winkle eve döner dönmez Orvil'in bacağını yıkadı, sonra da ispirto ocağında kakao pişirdi. O kadar düşünceliydi ki... Orvil şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

"Fokur fokur severim ben, ya sen?" dedi kadın. "Sütü kaynatmak doğru değil, biliyorum, ama ben hep bir taşımlık beklerim."

Kaynar kakaoyu baş başa içtiler. Guy yavru köpeğini yatırıyor, Constance ise mutfakta, ertesi günün kahvaltısı için tepsiyi hazırlıyordu; babası da yanındaydı, madensuyu arıyordu.

Lady Winkle içeceği bitirince, Orvil'i odasına çıkarıp iyi geceler öpücüğü verdi, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Sonra kendi odasına çekilip kapısını kapadı.

Sir Robert oturma odasındaydı hâlâ, sodayla iyice sulandırdığı viskisini yudumluyor, Mary Webb okuyordu.

Orvil'in kulağına Lady Winkle soyunurken çıkan hışırtılar geldi. Yumuşak kumaşlar sandalyelere, yatağa düşüyordu. Saç fırçasından çıkan o ritmik emme seslerini de duydu. Lady Winkle'ın birbirine dolaşmış dökülmüş saçlardan bir öbeği, dökülen saçlar için kullanılan, Edward döneminden kalma bir kutunun gümüş kapağından içeri ittiğini hayal etti. Dizlerinden koltuk altlarına kadar çıkan, gülünç bir korseyi çözdüğünü. Korsenin bağcıklarının geçtiği ilmikler çerçevesi pirinçten, minyatür lombarlar, bağcıklarsa ince halatlar gibiydi.

Dikkatini üzerinde toplayabileceği gerçek bir şey görsün de nesnelerin kâbus derecesinde büyüdüğü gözünün önünden gitsin diye, odaya göz gezdirdi Orvil.

Dekoratif bir aynaya verdi dikkatini; eski suni malzemeden yapılmış bir aynaydı, bir zamanlar altın yaldızlı idiyse de sonradan beyaza boyanmış, fakat boyası dökülmüştü, örümcek ağını andıran burgularının altından tel iskeleti görülüyordu. Ayna da korkunçtu. Orvil başını çevirip soyunmaya başladı.

Yatak çok rahatsızdı. Karanlıkta yatıyordu Orvil, bacağındaki ısırığın hafifçe zonklaması hoşuna gidiyordu, fakat etrafındakilerden nefret etmişti. Kulağına dışarıdan sesler geliyordu. Asla uykuya dalamayacağını hissetti.

Derken ışık yandı, yanar yanmaz da söndü. Ama Orvil o sırada Sir Robert'ın, tavuşkuşu renkli kadifeden, sarı saten çizgili robdöşambrıyla eşikte durduğunu görmüştü. Bir kulağından, az sonra bıyığına takacağı o tuhaf kese sarkıyordu; ayaklarındaysa Burlington Pasajı'nda satılan o gümüş, altın yaldızlı, renkli çedikler vardı. Her zaman oturma odasında soyunduğu, karısının yanına ondan sonra gittiği belliydi.

Orvil onun odada sessizce yürüdüğünü, karısının odasının kapısını açtığını duydu. Kısık sesle konuştuklarını da. Biraz tartışıyorlardı sanki, fakat Orvil inat edip kulaklarını tıkadı, Mısır mumyaları gibi kollarını kenetledi, sonra da yüzükoyun dönüp uykusunun gelmesini beklemeye başladı.

***

Kahvaltıda mavi, küçük seramik fırın kaplarında yağla pişirilmiş yumurta yediler. O sabah tıknaz, solgun bir hâli olan Constance kapları mutfaktan birer birer getiriyordu. Lady Winkle kahveyi kendi makinesinde yaptı.. Dev kahvaltı fincanlarını dikkatlice doldurup uzatıyordu. Guy'a kızartma makinesindeki ekmeklerle ilgilenmesini söylediler; fakat köpek yavrusu delikanlının o kadar çok vaktini alıyordu ki, dilimler makineden çıktığında, üzerinde korkuluk parmaklarını andıran geniş, siyah şeritler vardı.

Sir Robert golf kulübüne gitmek üzere kalkınca Orvil biraz rahatladı. Başını kaldırıp odaya göz gezdirdi. Minyatür kutusuna baktı tekrar. O küçük suratların hepsi kahvaltıyı büyük bir dikkatle takip ediyordu.

Çok sıcak bir gün olacaktı; uyuşuk sıcak hava açık pencerelerden içeri vızıldaya vızıldaya giriyordu; Lady Winkle'ın pudralı yüzünde küçük ter zerreleri peyda olmuştu. Kahvesini yudumlarken, bir kez daha, "Hava nasıl olursa olsun içeceklerim kaynar hâlde olmalı!" dedi.

Masaya sabahlığıyla gelmişti. Ne kocasınınki kadar süslü püslüydü ne de onunki kadar güzeldi. Kapitone satenden, soluk hazeran çiçeği rengindeydi ve boyun kısmında grimsi bir danteli vardı. Geçmişte sabahlığına bir şey döktüğü belliydi Lady Winkle'ın.

Kalktı, giyinmek için odasına gitti. Guy da kalkıp yavru köpeği için kendi parasıyla satın aldığı dana etini kesmeye başladı. Sıradan yavru köpek şekillilerden daha yumuşak ve daha lezzetli olacağı düşüncesiyle, koyu kırmızı dilimlere kedi şeklindeki bisküvi parçalarından serpti. Fakat yavru köpek bisküvilere dönüp bakmadı bile. Dilimlerini mideye indirmeden önce öyle bir sallıyordu ki, bütün kırıntılar dökülüyordu. Guy öfkelenmişti. Sesini sertleştirerek, köpeği "eşek sudan gelinceye kadar" dövmekle tehdit etti.

Orvil odasına gitti, çabucak yatağını yaptı, çarşafları düzeltip şiltenin altına soktu; ardından mutfağa geçip Constance'la birlikte birkaç çatal, bıçak ve tabak kuruladı. Mutfak işlerinin çoğu bitmişti, Orvil de masaya oturdu, Constance'tan Terör Dönemi'nde geçen Paris hikâyelerini dinledi. Giyotine götürülürken münasip yerlerini yamayla kapayan, yüzlerini boyayan aristokratları anlattı Constance. Anlatırken gözleri parlıyordu. Böyle süslü hikâyelere bayılırdı.

On buçukta denize gitmeye karar verdiler. Hava o kadar ısınmıştı ki Orvil ceketini çıkarıp kolunda taşımaya başladı. Guy'sa onun böyle davranmasından hiç hoşlanmamıştı, ceketini çıkarmıyor, terlemeye devam ediyordu.

Onlar yüzerken Lady Winkle sahilde, yavru köpekle birlikte oturdu. İyi yüzemeyen Constance, ciddiyetle,

kurbağalama antrenmanı yaptı. Kulaç attıkça içinden sayıyordu sanki, belki de dua ediyordu. Kendini yaptığı işe bu kadar vermesi Guy'ın sinirini bozmuştu. Ona arkasından yaklaşıp üzerine su sıçrattı; beriki oralı olmayınca da sırtına çıkıp suya batırdı. Constance suyun altından gözleri kapalı, soluk soluğa, tükürükler saça saça çıkarken, Orvil onun iri, beyaz memelerinin arasındaki, yeşilimsi, gölgeli vadiyi gördü. Manzaradan şaşkına dönmüştü. Gözünün önüne Aphra'nın mağaradaki hâli geldi. Sonra da çöldeki tüysüz, beyaz bir deve. Hayvanın sırtında, hörgüçlerinin arasındaydı Orvil. Gerçekte hörgüç değillerdi ama, Constance'ın göğüsleriydiler, daha doğrusu tepesindeki deliklerden sütbeyaz bulutların, ara sıra da uzun, ince yalımların döküldüğü minyatür volkanlar...

Orvil'in zihni Hastings sahiline geri döndü. Sudan çıkmaya, Lady Winkle'ın yanına uzanıp güneşlenmeye karar verdi. Constance'ın kesekâğıdından bir Pat-a-Cake bisküvisi alıp havluya yüzükoyun uzandı. Lady Winkle alışveriş yapmak üzere kasabaya inerken kendisine eşlik edip etmeyeceğini sorarak onu kaldırdı.

Orvil hemen doğrulup giyinmek için ahşap kabine gitti. Çıktığında Lady Winkle ellerini boru gibi kıvırmış, denizdeki Constance'a, takati kalmamış, ihtiyatlı bir sesle bağırıyordu.

Bitkince, "Orvil, canım, seslensene şunlara," dedi. "Kasabaya indiğimizi, ama öğle yemeği vaktinde dönmüş olacağımızı söyle."

Orvil sudakilere bağırdı, ardından Lady Winkle'ın peşinden taş basamakları çıktı. Kasabaya girene dek fazla konuşmadılar. Bu sessizlik sayesinde, Lady Winkle'ın onunla baş başa yürümeyi bilhassa istediğini, söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu fark etti Orvil. Kadının alışveriş çantasını taşıyor, bekliyordu. Kafelerden birine yaklaşırlarken, "Orvil, canım, oturup sıcak bir şeyler içelim mi?" dedi Lady Winkle.

Orvil şaşkına dönmüştü; denize girmiş olmasına rağmen, daha şimdiden sıcaktan kan ter içinde kalmıştı.

"Soğuk bir şey alabilir miyim acaba?" diye sordu, "dondurma ya da limonata mesela."

"Tabii ki tatlım," dedi Lady Winkle.

Dükkâna girdiler, arka tarafa, yarı yarıya karanlıkta kalmış bir masaya oturdular. Lady Winkle hâlâ bir şey söylememişti. Kahvesini yudumluyor, Orvil'in pembe beyaz damarlı kupadaki dondurmayı kaşıklayışını izliyordu. Sıcak içecek nedeniyle üstdudağında, boylu boyunca, küçük, yusyuvarlak ter damlacıkları belirmişti; gözlerinin etrafındaysa erimiş tereyağını andıran, ince bir nem tabakası vardı.

"Orvil, sana bir şey söylemek istiyorum," dedi kadın aniden. "Guy beni endişelendiriyor. Gerçekten de çok iyi bir çocuk, ama şu an zor bir dönemden geçiyor ve bu yüzden de huzursuz ve değişken bir hâli var."

Kısa bir sessizlik oldu. Lady Winkle, Orvil'e şöyle bir baktıktan sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı, sesi dikkat çekecek kadar değişmişti. Yapmacık, ama ıstıraplı bir tonla konuşuyordu.

"Benimkilere benzeyecek diye çok korkuyorum. Malum, babamın ölümü içkiden oldu sayılır, kardeşim de polis memuruna saldırdığı için mahkemeye çıktı. Dehşet bir şey; içkisiz yapamıyorlar... Sadece erkekler ama, kızlar değil," diye alelacele ekledi. "İçki hayatlarını mahvetti. Guy da ileride öyle olursa ne yaparım bilmiyorum."

Orvil sarsılmış, şaşkına dönmüş, heyecanlanmıştı; Lady Winkle'ın, Guy'ı muhtemel bir ayyaş olarak betimlemesi hem gülünç hem de bir hayli melodramatikti; ama kadının neden bu kadar tasalandığını da anlıyor, korkularını dindirmek istiyordu. Babasıyla kardeşi hakkında söyledikleri heyecanlandırmıştı onu. İhtiyarın şişe şişe port içip masanın altına devrildiğini canlandırdı gözünde. Kardeşininse elinde şişeyle, kükreyerek, şarkı söyleyerek St James Sokağı'nda kustuğunu. Sarayın kapısında onu durdurmaya çalışan polisi, başına inen şişeyi,

üzerine boca edilen kırmızı şarabı. Uzun, yeşil cam kırıklarının kafatasına saplandığını…

"Ama," dedi Orvil, bilimsel bir tonla, "içkicilik kalıtsal değildir herhâlde. Babam viski sodaya bayılır, ama ben nefret ediyorum, kendine dikkat etmeyen kardeşim Charles ise hiç sarhoş olmuyor sanki. Biranın iğrenç bir şey olduğunu söylüyor."

"Ah, canım, çok korkuyorum," dedi Lady Winkle, "Guy'da o kumaş var, biliyorum, görebiliyorum. Yardım etmen şart, Orvil. Genelde seni dinliyor o. Büyüdüğünüzde sık sık görüşmenizi istiyorum. Görüşürseniz kendini içkiye vermez. Sen *çok* aklı başında bir çocuksun."

Orvil önemli biri olduğunu hissetti. Kadının güveni, inancı gururunu okşamıştı ve ona yardım etmek istiyordu, fakat gelecekte Guy'ı çok az göreceğini de içten içe biliyordu.

Lady Winkle hesabı ödedi, kalktılar. Eve geri dönerlerken, kadın bir zamanlar yazdığı şarkıdan bahsetti Orvil'e. Endişesini dile getirdiği için artık daha mutlu görünüyordu. Hindistan'a giden, fakat kendine koca bulamayan genç, çekici bir kız hakkındaydı şarkı. Bir baloya gidip nasıl bakınıp durduğunu anlatıyordu. Her kıta bu nakaratla sona eriyordu, "Oracıkta bekledim, bakınıp durdum," diye. Lady Winkle şarkıyı bir müzik yapımcısına götürmüş, fakat ne yazık ki başarılı olamamıştı.

Başka şarkı yazmamıştı, fakat eserine hâlâ değer verir, onu ara sıra düşünürdü.

Öğle yemeğinde, Orvil'e, büyükannesinin onları öğleden sonra çaya davet ettiğini söyledi Constance.

"Çok yaşlıdır, neredeyse doksan yaşında," dedi, "aklı bazen gidip gelir, kafası karışır. Sen gelmesen daha iyi olur belki; ama tahammül edebileceksen, seni görmek hoşuna gider bence."

Büyükanneyi görmenin onun da hoşuna gideceğini mırıldandı Orvil.

Epey yakında oturuyordu, denize inen sıra evlerde. Hep birlikte evin kapısında beklerlerken, Orvil ihtiyarın aklını ne ölçüde kaçırmış olabileceğini düşünüyordu. İçeri girdiklerinde, kadın yemek odasında, küçük oğluyla birlikte oturuyordu. Kısa boylu, tombalak bir rahipti adam; annesinin yanı başında dikilmiş, kıkırdayıp duruyordu. İhtiyar kadın cumbaya yerleşmişti, arkasına yaslanmış, ellerini öne uzatmıştı, dudakları yorgunluktan bitap düşmüşçesine aralıktı. Gözlerine bakınca, her şeyi mavimsi bir siste yüzer hâlde gördüğü anlaşılıyordu.

Constance, Orvil'i tanıştırınca kadın hepten serseme döndü.

"Adı ne bu kızın?" diye sordu. "Tekrarlar mısın yavrum, çok güzel bir adın vardır, eminim."

Akli dengesi yerinde değilmişçesine kıkırdadı rahip. Siyah kaşları, toparlak suratında gerinen kediler gibi yükseldi, dudakları pembeleşip nemlendi. Onları mendiliyle silip tekrar gülmeye başladı. Orvil kızardı, geriledi, derken kendine hâkim olup elini sabit tutmaya çalıştı, bu sefer de iyice titremeye başladılar.

Constance sandalyeye iyice eğilerek, "Büyükanne, Orvil Guy'ın okuldan eski bir arkadaşı," dedi ciddiyetle.

İhtiyar kadın başını kaldırıp genç kızın gözlerine suçlu suçlu baktı.

"Bu devirde böyle şeyler belli olmuyor ki," diye yakındı. "Kızlar pantolon giyiyor; hem bu çocuk kıvırcık saçlı zaten!"

Utançtan kıpkırmızı kesilmesine, şaşkınlığına rağmen, kadının pantolonu Amerikalılar gibi telaffuz etmeyi nereden öğrenmiş olabileceğini düşünmeden edemedi Orvil.

İhtiyar Lady Winkle gözlerini odaya gezdirdi, kırdığı pot yüzünden ona anlayış gösterecek birini arıyordu sanki; kimse onunla göz göze gelmedi ama, bunun üzerine kendine çekidüzen verip dört dörtlük bir çay saati sohbetine başladı. Orvil'e Hastings'i sevip sevmediğini, nerede yaşadığını, hangi okula gittiğini sordu. Delikanlı, babası yurtdışında yaşadığı için tatillerini büyükbabasının evinde, Horsham yakınlarında geçirdiğini söyleyince,

"Hogg'ları tanıyor musun? Nancy Hogg benim kız kardeşim. Onları tanıyorsundur mutlaka," deyiverdi.

Kendini cahil, müşkül bir duruma düşmüş gibi hissettiği için asabi asabi başını sallıyordu Orvil. Bu Hogg denen insanları tanımamasında şaşılacak bir şey yoktu, zira hepsi yıllar önce ölmüş, toprağa verilmişti.

Orvil'in gözlerinin, bir çocuğun tasvir edildiği, on sekizinci yüzyıldan kalma küçük bir tabloya kaydığını görünce, "Ah, ne kadar da güzel, değil mi? Raeburn'dür bu," dedi ihtiyar.

Odadaki öteki eşyalar hakkında, bundan da akıl almaz hikâyeler anlatmaya koyuldu. Şömine rafında duran, viktoryen balık bıçağı, onun dudaklarında İstanbul'dan getirilmiş bir Türk palasına, kurbağa şeklindeki seramik kumbaraysa son derece nadir bulunan bir fosile dönüştü.

Birden oturduğu yerden kalkıp odadan ayrıldı. Merdiveni hızlıca çıktığı duyulabiliyordu.

Constance belli belirsiz bir endişeyle annesine baktı; fakat Tim Amca, o kıkırdayan vaiz oralı olmamışa benziyordu; bunun üzerine rahatladı Constance. Hizmetçi Grey bodrumdan çıkana, başını kapıdan uzatıp, "Benim kuzum nerede?" diye sorana dek amcasıyla konuşmaya devam etti.

Constance, "Galiba yukarı çıktı, Grey," dedi, suçlu suçlu.

"Ne! Yukarı mı çıktı! Hem de tek başına mı?" diye, abartılı bir dehşetle bağırdı Grey. Lady Winkle da dâhil herkesi iyice bir payladı.

Rahibe dönerek, "Cheshire Yedisi gibi sırıtmayı bırak," deyiverdi.

"'Kedisi' demek istiyorsun Grey, yedisi değil. Kinayeleri hep karıştırıyorsun," dedi Tom Amca, gülümsemeye devam ediyordu.

Grey odadan ayrıldı, basamaklardan ikişer ikişer atlayarak yukarı çıktı. Yardım gerekebilir diye Constance kapıya yöneldi, Orvil de peşinden gitmek üzere kalktı. Tom Amca'yla tek başına kalıp konuşma fikri onu dehşete düşürmüştü.

İhtiyar Lady Winkle'ı oturma odasında, piyanosunun başında buldular. Kalın dantel tüllerin arkasında, pencere açıktı ve içeri dolan sıcak rüzgârda, erken dönem viktoryen şamdanların cam sarkıntıları birbirine çarpıyor, peri korkulukları gibi çınlayıp tıngırdıyordu.

Hem piyano çalıyor hem de şarkı söylüyordu Lady Winkle. Profesyonel müzisyenliğin inceliğini unutmuştu, yani çalmaya başlamadan önce yüzüklerini çıkarmayı; bu yüzden de, vibrato ya da mordan yaptığında, örümcek

bacaklarını andıran parmakları parıldıyor, parmaklarındaki tozlu, kirlenmiş yakutlar, safirler, yarımtur incilerle elmaslar ışıldıyordu.

Dudaklarından dökülen ses Orvil'i büyülemişti. Yaşı nedeniyle sesi o denli bozulmuştu ki kendine özgü, özel bir güzellik kazanmıştı. Titremeleri dahi güzel, tutkulu geliyordu kulağa. Meçhul şarkının hayat dolu bölümleri de olabilecek en olağanüstü örüntülerde şaklıyor, çatlıyordu.

Kadının elleri dönen bir piyano rulosu gibi, otomatik çalıyordu. Belki altmış, belki yetmiş yıl önce öğrendiklerini tekrarlıyorlardı.

Büyükanne taburesini arkaya çevirince, Grey'i tepesinde dikilirken buldu. Kendini koruma maksadıyla, ümitsizce Constance'a baktı, fakat berikinin elinden, Grey odadayken bir şey gelecek gibi değildi.

Katılıktan ödün vermeksizin, "Buraya gelmek de ne demek oluyor canım?" diye sordu Grey. "Yasak olduğunu biliyorsun."

Güldü, hanımını omuzlarından sıkı sıkı tutup odada yürütmeye başladı.

Büyükanneden cılız, beyhude bir itiraz yükseldi.

"Çalmaya devam edemez miyim?" diye rica etti. "Bırak da biraz daha çalayım, Grey!"

Gelgelelim, "Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*. Çalınca üzüldüğünü biliyorsun," dedi Grey.

İhtiyar bunun üzerine gözyaşlarına boğuldu. Çok geçmeden, kırış kırış, toprak beyazı yanakları ıslanmış, kayganlaşmıştı.

Orvil gördüklerine katlanamayıp başını çevirdi, Constance da pencereye gidip dantel perdeyi öfkeyle çekiştirmeye başladı.

Grey'in yatak odasında konuştuğunu, ihtiyarı azarladığını duydular.

Beriki birkaç dakika sonra odadan çıkıp onlarla birlikte yemek odasına doğru yürümeye başladı.

"O kadar yaramaz ki, yatağa yatırmak zorunda kaldım," dedi, kendinden memnundu. "Ancak böyle sakinleşebiliyor. O piyano hep çok kötü yapıyor onu. Herhâlde bir ara kapağını kilitleyip anahtarı saklamam gerekecek." Lady Winkle'a korkunç bir tavırla göz kırptı Grey.

"Artık çay için sabırsızlanıyorsunuzdur," dedi.

Paldır küldür bodruma indi, kaşık ve fincanların tınlamasından, teneke kutu tıngırtısından sonra, üzerinde ekmek, tereyağı, üç büyük reçel kavanozu ve bombeli, kahverengi bir çaydanlık bulunan kartonpiyer tepsiyle yeniden ortaya çıktı.

Tepsiyi yemek masasının bir ucuna koyup dikkatsizce ama iyi niyetle fincanlara çay koymaya başladı. Herkese gülümsüyor, etraftakilere muazzam bir bağımsızlık havası veriyordu.

"Cicili bicili olanlar misafirin," diyerek, sıradışı caz motifleriyle bezeli bir fincanı Orvil'e uzattı.

Dalgınlıktan ya da açgözlülükten, Tim Amca tabağına iki farklı reçel koydu. Grey hemen ona doğru eğildi, elindeki bıçağın sapıyla parmaklarının boğumlarına sertçe vurdu.

"Obur seni!" dedi. "Terbiyeli beyler bir seferde tek reçel yer."

Tim Amca, sinirli sinirli, "İyi de, Grey, burası çocuk yuvası değil," dedi, fakat sonra ağız dolusu gülümseyerek kıkırdamaya başladı.

Orvil bir tımarhanede kapana kısıldığını düşünüyordu artık. Ne Grey'in tavrına tahammül edebiliyordu ne de Winkle ailesinin ürkek ifadelerine. Genellikle kibirli olan Guy bile parmaklarıyla ritim tutmaya başlamıştı, başını ne kadar bir o yana bir bu yana çevirirse çevirsin, umursamıyormuş gibi yapmayı beceremiyordu. Grey içeri köpek almadığı için, yavrusunu evde bırakmak zorunda kalmıştı. "Her şeyi koklayan iğrenç şeyler," diyordu köpeklere. "Nereyi koklayacakları hiç belli *olmuyo*." Fiillerin sonundaki r'yi hiçbir zaman mı telaffuz

etmediği, yoksa zamanla ev sahibesini mi taklit etmeye başladığı pek anlaşılmıyordu.

"Zavallı büyükanne," dedi Constance, aklının üst katta olanlarda kaldığı belliydi. "Kalabalık onu üzdü galiba."

"Üzülmüşe benzemiyordu," diye haykırdı Orvil, "mutlu görünüyordu, çok güzel piyano çaldı."

Can sıkıcı bir sessizlik oldu. Grey ağzını sımsıkı kapamıştı. Lady Winkle'sa tedirgindi ve kendini açıklama yapmak zorunda hissediyordu.

"Odasından sadece yatağa gitmek için çıkar, Orvil, Grey'in olanları hoş görmemesinin, tuhaf bulmasının nedeni bu."

Tim Amca, konuyu değiştirmek için, "Biliyor musun Grey, annem Guy'ın arkadaşını kız sandı. Gözleri bozuluyor herhâlde," dedi. Dudaklarından yine kıkırtılar döküldü. Çıkardığı sesler, kahkaha denemeyecek kadar tiz ve karman çormandı.

Sesini yükseltip, "İnanabiliyor musun öyle bir şey söylediğine!" dedi Grey. "Aklınca muziplik ediyor işte... Arada nasıl bir fark olduğunu gayet iyi biliyor!"

Bu sıradışı açıklama üzerine bir mutlak sessizlik daha meydana geldi. Orvil kendini eziyet edilmiş, alnına leke sürülmüş gibi hissediyordu. Constance'a yalvarırcasına bakıyor, kalkma vaktinin geldiğini söylemesini diliyordu.

Yukarıdan, birinin "Grey... Grey..." diye, belli belirsiz seslendiği duyuldu.

Ama Grey duymazlıktan geldi.

Constance, sonunda Lady Winkle'a dönüp, "Anneciğim, kalksak mı artık?" dedi. "Büyükannem Grey'e sesleniyor, yemekten önce yapılacak çok şey vardır mutlaka."

Hep birlikte ayağa kalktılar.

"Hoşça kal, Grey," dedi Lady Winkle. "Ona iyice bir göz kulak ol," diye, ciddiyetle ekledi.

"Bakacağım, *endişelenmeyin*," dedi Grey, bunu o kadar üzerine basarak söylemişti ki, ses tonu Orvil'e tehditkâr geldi.

Onunla vedalaşırken elini kuvvetlice sıktı. "Seni çok sevdim," dedi. "Çok hoş, sessiz bir çocuksun. Bay Tim'in söylediklerini kafana takma, canımın içi seni üzmek istemeden söyledi onları. Oğlanların saçı böyle olmaz, günah bu."

Kapıdan çıkar çıkmaz, Constance'a "Ne kadar da sıradışı bir kadın!" demekten kendini alamadı Orvil. Babaannenin tamamen onun merhametine kaldığını düşündükçe öfkeleniyordu.

"Gerçekten de çok iyidir," dedi Constance. "Babaannem o olmasaydı ne yapardı bilmiyorum. O kadar

güvenilir biridir ki. İnsanların ilk başta onu itici bulmalarının tek nedeni tavırları."

Constance tekrar konuşmaya ancak sokağın sonuna dek yürüdükten sonra başladı.

"Tim Amca çok ilginç biri," dedi. "En saçma şeylere bile saatlerce gülüyor. Umarım seni rahatsız etmemiştir. Gerçekten de hiç büyümeyen Peter Pan gibi biridir."

Amcasının tavırlarının onu utandırdığı ayan beyan ortadaydı, Orvil'i o kadar zor durumda bıraktığı için de canı sıkkındı.

"Yok, hiç önemsemedim," dedi Orvil hemen. İçi Constance'a karşı minnetle dolmuştu ve ailesi konusunda kendini bu kadar huzursuz hissetmemesini sağlamak istiyordu.

Yeniden tarihten bahsetmeye başladılar. Çılgın Damiens'a yapılan korkunç işkenceleri anlattı Constance; sonra İmparatoriçe Cixi'ye geçti.

Orvil onu ilgiyle dinliyor, yürümeye devam ededursun, ziyaretinin bir tam günü sona erdi diye neşeleniyordu.

VII

Orvil Hastings'ten otele dönünce, yalnız kalmak istediği için nehre indi.

Tatil sona ermek üzereydi. Bu gerçeği soğukkanlılıkla kabullenmeye çalıştı fakat okula dönme fikri ona korkunç geliyordu. İçi içini yiyerek, kendi kendine tartışarak sabahtan akşama kadar tek başına yürüdü.

Nehir kıyısındaki bazı ağaçların yaprakları solmaya başlamıştı. Sağanak hâlinde düşen ince, sarı yapraklar suda sürüklenirken küçük, ölü balıkların solgun karınlarını andırıyordu.

Sandallar, kanolar da azalmıştı. Yedekçi yolunda Orvil'in yanından tek bir tanesi bile geçmedi. Bir zamanlar annesinin ona verdiği, Çin akiğinden yapılmış kuş yanındaydı, yürürken sımsıkı tutuyordu onu. Sütbeyaz taş ağır ağır ısınmaktaydı. Onu dalgın dalgın pantolonuna sürdü Orvil, ufak, yuvarlak gözü, yüzüne kötü niyetle, kıvılcımlar saçarak bakar hâle gelene dek parlattı;

ardından nefesiyle ısıttı, böylece taş ışıl ışıl çiyle kaplandı. Taşı ağzına attı, iri bir şeker gibi emmeye başladı. Dişlerine çarptıkça, nalçaların soğuk kaldırım taşlarında çıkardığına benzer bir ses çıkıyordu. Taşı ağzından çıkarmadan adımlarını giderek hızlandırdı. Düşüncelerini kontrol edemez hâle geliyordu, zihnindeki akışa daha fazla dayanamayınca, kendi kendine resimli hikâyeler uydurmaya başladı.

Okula dönmeyi reddettiğini, ortadan kaybolduğunu hayal etti. Londra'daki küçük bir odada tek başınaydı, içeride portatif gaz ocağı vardı. Çalışma masasında bir şeyle uğraşıyordu Orvil. Belki bir kitaptı bu, belki bir tablo, hatta belki de bir yün minder. Ne olduğu fark etmezdi, sahici bir işti neticede, Orvil odada yapayalnızdı ve keyfine diyecek yoktu. Ardından ocakta tembel tembel yemek yapıyor, sıcak süt dolu tencereye kaşıkla iri çikolata parçaları serpiyor, omletleri havaya atıp tersyüz ediyordu; havaya fırlattığı krep miydi yoksa?

Hem aile üyeleri hem de okulunun yöneticileri odanın dışında vahşi hayvanlar gibi dört dönmekteydi. Çılgın Nebukadnezar gibi uzun dişleri, pençeleri vardı hepsinin; fakat kapıda Yale marka iki tane asma kilit, dört tane de sürgü olduğu için bir şey yapamıyorlardı, üstelik odanın camları da kurşungeçirmezdi.

Sadece geceleri dışarı çıkıyordu Orvil, binanın çatısına tırmanıyordu; çatıda eski moda tuhafiyecilerin şu havayla çalışan, paraları vezneye taşıyan aletlerini andıran bir düzenek vardı. O aletin kablosuna asılıp bir dilek tutması yetiyordu Orvil'in; varmak istediği yere, havada ıslık sesi çıkara çıkara hemen varabiliyordu. Pençeleri, dişleri uzun akrabaları ve okul yöneticileri, onun otuz metre yukarılarında nasıl da ihtişamla uçtuğunu görünce küfrediyordu.

Orvil'in fantezisi değişti. Tanrı'nın ona sorular sorduğu bir mahkemenin huzurundaydı şimdi. İlk soru şuydu: "Anneni hayata döndürebilecek olsaydın, okulun spor salonundaki ip merdivene tırmanıp yukarıdan tepetaklak sallanır mıydın?" Orvil ıstırap içinde düşündükten sonra, tek dürüst yanıtın, deneyeceğini söylemek olduğuna karar verdi. Merdivenin tepesine ulaşıp da kirişlerin orta yerinde olduğunu görünce derin bir dehşete kapılabilirdi çünkü.

Melun bir ısrarla, "Müdürden sağlam bir dayak yemeyi mi tercih edersin?" diye sordu Tanrı.

Orvil okul müdürünü, mide bulandırıcı törenleri ve badanalı duvarlara nasıl kan sıçradığı hakkında okuduğu bir tasviri düşünüp kederli ama kesin bir dille, "Hayır," dedi.

Hiddetle, "Ne yapardın peki?" diye sordu Tanrı, "Annenin geri gelmesine pek de meraklı değil gibisin."

"Babamı onunla değiş tokuş ederim," diye bir öneri getirdi delikanlı.

"Bilmez miyim!"

Tanrı gittikçe tehlikeli bir hâl alıyordu.

"Gerçi o zaman da geçinemezdin, babanla birlikte senin de her kuruşunu almam gerekir. Annenle birlikte lağımdan çöp toplayıp yemeniz gerekir maalesef. Ne sana tek kuruş verebilirim ne de ona. Annen lağımdan çöp yemeye istekli değildir herhâlde. Hatta sen bile olmayabilirsin."

"Azıcık paramız olsun yeter," dedi Orvil. "Çalışıp kazanabiliriz. Annem lüks bir mağazayı ustaca işletebilir, benim de bulabildiğim en güzel şeyleri satabileceğim harika bir antika dükkânım olur."

"Ne! Sizin gibi iki budala dükkân işletecek ha!" diye, kaba bir kahkaha attı Tanrı. "Charing Cross İstasyonu'nda tuvaletçilik yapabilsen şanslı sayman lazım kendini, annene gelince, elini hangi işe atsa ümitsiz vaka. Pansiyonda oda hizmetçiliği bile yapamaz."

Görüşme kesinlikle Orvil'in planladığı gibi gitmiyordu. Tanrı'ya hem kendisinin hem de annesinin zeki olduğunu ispatlayacak bir cümle düşünüyordu ki, kendini

çalıların arasından sefarethanenin kulübesine uzanan açıklıkta buldu. Müdürü ve o yağmurlu öğleden sonrasında birlikte çay içtiklerini hatırlaması üzerine Tanrı'yla tartışması sonra ermişti. Tanrı'yı da annesini de bir anlığına unuttu, müdürü tekrar görmek istediğini hissetti. Son görüşmelerinde, bisikletine binip geri dönmeyi reddedince onu incitip incitmediğini merak ediyordu. Beriki elleri çözülür çözülmez ona sağlam bir tokat attığı için Orvil rencide olmuş, öfkelenmişti. Oyun oynuyorlardı hâlbuki, ne var ki adam ona şamarı indirivermişti.

Orvil olanları unutmak istiyordu artık. Tereddüt etmeden ona tavsiyeler verecek, sağduyulu ve güçlü birinin yanında olmak istiyordu. Artık kendi iradesiyle hareket etmek istemiyordu.

Genç ağaçların arasından mümkün olduğunca sessizce ilerledi; niyeti Londra Misyonu'ndaki çocukları ya da başka yabancıları görür görmez toz olmaktı.

Etrafta kimse yoktu sanki. Keza kulübenin önünde de. Masa yan yatırılmıştı ve "Buckingham Sarayı"nın mandalına küçük bir dal sıkıştırılmıştı. Mekân kış mevsimi için kapatılmış olabilir diye endişelendi Orvil. Kulübenin köşesinden döndü, kıyısına kutsal lambanın asılı olduğu pencereye kadar yürüdü. İçeriye bakınca, lambanın kırmızı ışığının karanlıkta parladığını gördü,

alev titremiyordu. İşte o zaman, kulübede hâlâ birinin olduğunu anladı.

Biraz daha dikkatli bakıp da müdürün gaz ocağının dibindeki kanepenin ucuna oturduğunu fark edince şaşırdı. Kılını kıpırdatmadan, dimdik oturuyordu adam, sadece elini ritmik olarak kaldırıp indiriyordu. Haki şortları yamalıyordu.

Dikerken de, "Ayna ayna güzel ayna," diye, şarkı söylüyordu.

O müzik, başladığı gibi, aniden durdu. İplik, iğneden çıkmıştı. Orvil adamın pamuk ipini yaladığını, parmaklarının arasında çevirdiğini, iğneyi ışığa doğru kaldırdığını gördü. İpliği iğnenin deliğinden geçirmeye çalışırken gözleri şaşılaşmıştı sanki. Orvil'in içinden, ipliği kendisi geçirmek geçti, bu işin üstesinden kolayca gelebileceğini biliyordu.

Beriki ipi geçirmeyi nihayet becerince sevinçle çalışmaya döndü. Keyfi yerindeydi. İlkin mırıldanmaya, ardından da şarkı söylemeye başladı.

"Ayna ayna güzel ayna
Benden güzeli var mı bu dünyada?"

Orvil camın arkasından, dizeleri duymakta zorlanmıyordu. Alıntıyı doğru yapıyor mu acaba diye düşündü. Beste onundu sanki. Tok, cansız bir sesle, Handel'e özgü

umulmadık motiflerle de süsleyerek, melodinin çeşitlemelerini yapıyordu.

Birdenbire, içgüdüsel olarak, tiz perdeden ona eşlik etmeye başladı Orvil. Ağzını camın kenarına yaklaştırmış hâlde, dizeleri tekrarlıyordu. Yanağını sert ahşap tahtaya dayayıp beklemeye başladı. Böyle dururken adamın sadece kafasını görebiliyordu. Onun şaşırıp irkildiğini seçti. Adam gözleriyle etrafı kolaçan ettikten sonra, sesin sahibini metal payandaların ya da dar ahşap kalasların birine sinmiş hâlde bulmayı ümit ediyormuş gibi, başını çatıya kaldırdı. Kulübeye bir iki kere daha, kuşkuyla göz gezdirdikten sonra, kulaklarının onu yanılttığını düşünmüş olacak ki, gözlerini eğip işine geri döndü.

Orvil birkaç saniye bekledikten sonra dizeleri bir kez daha, ama bu sefer öncekinden de esrarengiz, cinsiyetsiz bir sesle söylemeye başladı.

Adam şimdi sahiden endişelenmişe benziyordu. Kalktı, odayı hızlıca gözden geçirdi, o sırada pantolon da yere düştü. Kapıya dayadığı bavuluna yöneldi. Onun arkasına baktı, masadaki leğenlere doğru yürüdü. Ters duruyordu hepsi, yataklarda da çarşaf yoktu. Kış yaklaşıyor diye, kulübeyi kapatmaya hazırlandığı ortaydı.

Kutsal lambanın asılı durduğu pencereye yaklaşması üzerine, Orvil eğildi; ardından duvar boyunca koşarak kulübenin köşesinden döndü. Arka taraftaki, yeni

kazılmış, içine de düzgünce teneke kutular yerleştirilmiş çukurun kenarında beklemeye başladı.

Kapıyı açmıştı adam, dışarı çıkıyordu. Orvil onun ıslak toprakta yürüdüğünü duydu.

Telaşlandı. Adamın karşısına çıkamayacağını hissediyordu. Berikinin gerisingeriye kulübeye girmesini diledi, fakat ayak seslerinin gittikçe yaklaştığını duyunca, gerginliğe daha fazla dayanamadı. Topuklayıp koşmaya başladı.

Adam onu takip ediyordu. Kamçı gibi şaklayan çalıların arasından hızla geçtiler. Ayağı eğimli bir yere gelince, Orvil bileğini hafifçe burktu. Canı yanmamıştı, dengesini de hemen yeniden kurdu; fakat o sırada adam ona yetişti. Aniden atılıp Orvil'i yakaladı. Sadece tek bir ayağını tutabilmişti, fakat elini hissedince Orvil çılgına döndü. Yere yatmış, ayağına yapışmış adama dehşet içinde baktı; sonra, zapt ettiği ayağıyla adamın suratını sertçe tekmelemeye başladı. Kemiklerinin sertliğini, dişlerinin birbirine çarptığını hissediyordu. Adamın gözünün hemen altında ayakkabısıyla açtığı çamurlu yaradan yusyuvarlak kandamlalarının fışkırdığını gördü.

"Bırak, bırak beni!" diye bağırdı. İçini korkunç bir ümitsizlik kaplamıştı. Adamın yüzünü tekrar, duygusuzca tekmelemeye başladı. Berikiyse şaşkınlığından sıyrılmıştı. Orvil'in dizini bütün gücüyle, ustaca çevirip onu çamura, yanı başına devirdi. Vakit kaybetmeden de bütün

ağırlığını diziyle Orvil'in göğsüne bastırdı. Delikanlının kollarını kartal gibi iki yana açıp onu toprağa mıhladı.

"Derdin ne senin?" diye sordu adam; sesi hem gaddarcaydı hem de Orvil'i anlamaya çalışıyor gibiydi.

Delikanlınınsa iki gözü iki çeşmeydi. Ağlama krizine teslim olmuştu. Adama bir kez olsun bakmadan başını sağa sola sallıyordu.

"Yapamam, yapamam, yapamam," diye bağırdı. Biriyle konuşuyor değildi, kendi kendisiyle boğuşuyordu sadece.

"Ne yapamazsın?" diye sordu adam, ifadesiz bir tonla.

"Git başımdan, domuz seni!" diye tısladı Orvil.

Adam bir şey demeden tokatladı onu. Sert darbe Orvil'i ayıltmış gibiydi. Bu sayede adama sakin sakin bakabildi. Gözlerini gözlerine dikmişti. Adamın gözbeneklerinde sızım sızım kahverengi, yeşil, gri, sarı çizgiler olduğunu, onların altındaki boşluğu gördü; her şeyi gören karanlıktan mürekkep, simsiyah bir mağara olduğunu.

Orvil'in taşkınlığı dinmişti, gücünün yarısı da çekilmişti sanki.

"Merhaba," dedi şaşkın, titrek bir sesle.

Beriki bir şey söylemeden, onu toprağa iyice bastırmakla yetindi. Dik dik bakıyordu Orvil'e. Kemikleri çıkık dizinin baskısı nedeniyle delikanlının midesi

bulanıyordu. Mide boşluğuna batıyor, acıdan midesi allak bullak olup kalkıyordu.

Adam eğilince, kanının yanağındaki çamurdan damla damla süzülüp gömleğine damladığını gördü Orvil. Hatta yüzüne de bir damla geldi. Aktığını görmüş, gözlerini kapayıp beklemeye başlamıştı. Ilık, tiksindirici sıvının ağzının kenarına bulaştığını hissetti. Bir damla da kapalı dudaklarından geçip diline isabet etti. Tuz tadı vardı ağzında. "Et suyu bu," diye düşündü. "Hemşire buna et suyu derdi."

"Uslu duracak mısın artık?" diye sordu adam.

Orvil, "Canımı acıtıyorsun," dedi.

Adam birden, tek seferde Orvil'i bıraktı, ellerini yanağına götürüp, "Yüzümü ne hâle getirmişsin!" diye bağırdı. Yaraya ihtiyatla dokundu, hafifçe tıslayarak ellerini çekti.

Orvil'in vicdanı sızlamıştı, şaşkın şaşkın adama baktı.

Mendilini avucuna aldı, fırlayıp adamın yanında diz çökerek, "Ah, özür dilerim, çok özür dilerim," dedi.

İzin almadan, çamuru özenle temizlemeye başladı. Beriki itiraz etmedi. Orvil mendili yaraya götürdü, hafifçe bastırıp kanı biraz sildi. Açık yaraya dokununca adamın gözleri, ağzı seğirmişti.

Ciddiyetle, "Kötü sıyrılmış," dedi; adamın yanına oturmuş, mendile bulaşan çamura, kana bakıyordu.

Yağmurun ıslattığı ağaçların altında, toprak soğuktu. Gri gökyüzü yumuşamış, takırdayıp duran ağaç gövdelerinin üzerine kapanmıştı, ince yapraklarsa suyla ağırlaşmıştı, düştü düşecekti hepsi.

"Melankoli," diye, kendi kendine mırıldandı Orvil.

"Niye benimle kafa bulup sonra kaçtın?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum, birden senin yüzüne bakamayacağımı düşündüm."

"Niye bu kadar utangaçsın?"

"Utangaç değilim, ama korkuyorum," dedi Orvil.

"Neden korkuyorsun?"

"Her şeyden, okula geri dönmem lazım."

"Ne var büyütecek. Daha önce de defalarca dönmüşsün. Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Okuldan zevk alacağın yaşa daha yeni geliyorsun. Başta kimse sevmez; ama bir de bakmışsın ki gün geçtikçe daha fazla keyif alıyorsun, sonunda ayrılma düşüncesinden nefret eder hâle gelirsin."

Orvil'in zihnini yine hiçbir yerden yardım bulamayacağı, çabalamanın yersiz olacağı düşüncesi kapladı. Bu noktada, okulun fena olmadığını, aptallık ettiğini,

işlerin yolunda gittiğini söylemesinin beklendiğini biliyordu; fakat bunların yerine, ağaçlara baktı, kendini zorlayarak şöyle dedi:

"Ölmek istiyorum."

Adamın yüzünde bir tiksinti belirdi.

Soğuk soğuk, "Çok aptalca ve çok melodramatik bir laf," dedi.

"Nasıl yaşanacağını, neyin nasıl yapılacağını bilmiyorum," dedi Orvil, adamın söyledikleri onu öfkelendirmişti ve sesi yükseliyordu.

Beriki bir an sessiz kaldıktan sonra, "Annen nerede?" diye sordu.

Orvil irkildi. Sert sert baktı ona.

"Öldü," dedi. "Uzun zaman oldu, ben on iki yaşındaydım. Ara sıra tartışırdık, o bana vururdu, ben de ona. Bir keresinde fildişi fırçasıyla dövmeye kalktı beni, ama galeyana gelip fırçanın yanlış tarafını kullanınca her yerimde kılların izi kaldı. Çok güzel bir kadındı, Hıristiyan bilimini sever, Mary Baker Eddy'nin İsa ayarında biri olduğunu düşünürdü. Bu yüzden öldüğünü söyleyenler var zaten, ama ben inanmıyorum. Ölmesi gerekiyordu. Karanlık çökmeden önce perdelerin çekilmesine tahammül edemezdi; bazen de, merdiven çıkarken durur, derin derin nefes alırdı. Onu o hâlde görünce öfkelenir,

tutup alelacele üst kata sürüklerdim. Öyle davranmasına tahammül edemezdim; saçmalamamasını söyler, kollarından yukarıya doğru çekiştirir ya da arkasından iterdim. Kendini ne zaman hasta hissetse kızardım.

Kışın bazen, eve dönünce doğruca üst kata çıkar, üzerinde hâlâ kürk mantosu olduğu hâlde yatağa uzanırdı, şapkası da bir yana devrilmiş ya da başının altında ezilmiş olurdu. Şapkasını alır, elbiselerini berbat etmemesini söylerdim. Takmazdı. Yanına gidip güzel Hıristiyan Bilimi ilahileri söylerdim ona. 'O gentle presence, peace and joy and power', 'O'er waiting harp-strings of the mind', 'Make channels for the streams of love'. Ama bazen annemin yatakta yatması bana o kadar dokunurdu ki, sözleri değiştirir, ilahileri yanlış söylerdim. Çirkin kelimeler kullanırdım, o zaman gözlerini açar, şaşkın şaşkın, tertemiz ilahileri mahvetmenin komik olmadığını söylerdi. Gülerdi sonra. Ama bazen ikimiz de o kadar üzgün olurduk ki, elimizden ağlamaktan başka bir şey gelmezdi. Çıt çıkarmadan ağlardık. Ona karşı içimde büyük bir öfke olurdu, üzüntüsünden kurtarmak isterdim onu. Değişebileceğini aklım almazdı, hep aynı görünürdü.

Onu en son okula geldiğinde gördüm. Taksiden indi, ama yanında bozuk para yoktu, bavulunu biz almak zorunda kaldık. Paris'ten yeni dönmüştü, birkaç Hıristiyan

bilimci arkadaşıyla birlikte gitmişti oraya. Çok güzel iç çamaşırları almıştı, ekru dantelleri olan, soluk mavili yeşilli çamaşırlar; bana da gül goncasıyla kedidili bisküvili çikolatalar getirmişti. Para çıkarmak için bavulu yan tarafından açınca, o güzel şeylere bakmak için iç çamaşırların bir köşesini çekip çıkardım, ama annem, 'Dur, şoförün önünde yapma,' dedi.

Benimle vedalaştıktan sonra, yola çıkıp arabanın arkasından koşmaya cesaret edemedim ama, ayağımda ev ayakkabılarım vardı. Durmuş el sallıyordum ona, sonunda müdürün karısı, 'Durmasana, aptal şey, araba kapıdan çıkana kadar annenin arkasından koş,' dedi.

'Bayan Wilson, koşamam ki, ev ayakkabılarımı giyiyorum,' dedim. 'Bir şey olmaz!' dedi bana. Annemin arkasından deli gibi koşmaya başladım. Arabanın arkasındaki küçük camdan baktığını gördüm. Ağlıyordu, ama ben ağlamıyordum. El salladım, bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra araba köşeden döndü, bir daha da annemi görmedim. Babamın yanına, Çin'e gitti, sonra da öldü."

Bu duygu patlamasından sonra sırtüstü yere uzandı Orvil, koluyla gözlerini örttü. Adam yüzünü görmesin istiyordu. Onunla konuştuğu için adamdan nefret ediyordu.

Beriki susuyordu. Solmuş bir yaprakla oynuyor, ince bir dalla yaprakta delikler açıyordu. Nihayet, "Ama annenin ölümü karşısında sakin kalamazsın," dedi.

Orvil, "Kim ister ki sakin kalmayı," diye bağırıp ayağa fırladı. "Sakin kalmayacağım, gidiyorum. Sana anlattığım her şeyi uydurdum, sen de inandın!" Adama alaylı alaylı gülmeye çalıştı.

"Kapa çeneni. Aptallaşma, tabii ki hepsi gerçek," dedi adam, Orvil'i kolundan yakalayıp onu tekrar yere yapıştırdı. "Doğru dürüst konuş bu konuda," dedi.

Adamın dibindeydi Orvil, yatışmıştı, başka bir şey söylemedi. İtaat ediyordu ona, kendini dili bağlanmış gibi hissediyordu. Bir daha hiç konuşamayacağını hissediyordu. Beriki kolunu Orvil'in omuzlarına sıkıca doladı, "Toparlan! Kendine gel!" dedi.

Adamın bu içten cümleleri, gülümsemesi, kuvvetli kolunun ağırlığı, yosun tutmuş toprağın nemiyle birlikte Orvil'in bilincine nüfuz etti. Zihnine kazıdılar kendilerini. Adamın omzuna yaslandı, birkaç dakika boyunca sadece bunları düşündü. Sonra başını çevirdi, adamın yüzüne bakıp, "Hoşça kal," dedi.

Bir gayret ayağa kalkınca adamın kolu uyuşmuşçasına toprağa düşüverdi. Adamın yüzüne tersten bakınca kaşlarının yayını, aralık, kaba, kahverengi kırmızı

dudaklarını, elmacıkkemiğindeki çamur ve kanın kurumaya, katılaşmaya başladığını gördü.

Adam elini uzattı, Orvil de eğilip onunla tokalaştı. Mesih'in hasta adamı ayağa kaldırışının tasvir edildiği bir tablo geldi aklına. "Tıpkı İsa gibiyim, kudretsize el uzatıyorum," diye düşündü.

Adam Orvil'in elini tutup öyle bir sıktı ki, berikinin parmak kemikleri sızlamaya başladı. Ne kadar ciddi olduğunu göstermek için de, canını yakana kadar elini bırakmadı.

Orvil arkasını döndü, ağrıyan elini tutuyordu. Çalıları iki yana ayıra ayıra, çukurlardan atlaya atlaya, ağaçların arasından koşmaya başladı. Kulübenin aşağısında kalan yedekçi yoluna döndü. Koşarken bir yandan da şarkı söylüyor, adamın adını hiçbir zaman öğrenmeyeceği, onun da kendisininkini bilmeyeceği için seviniyordu. En doğrusunun tanımadığı bir insanla konuşmak, her şeyi muallakta bırakmak olduğunu düşündü. Heykel gibiydi adam, ıstırabının bir kısmıyla sırılsıklam olmuş, delik deşik bir heykel. Dehşetin bir kısmı kemiklerine işlemişti. Onunla bir daha hiç karşılaşmayacağını, onu sadece, pantolonunu onarırken, ayna ayna güzel ayna diye şarkı söyleyen biri olarak hatırlayacağını düşündükçe derin bir nefes alıyordu Orvil.

Otele döndüğünde, babasını avluda oturmuş, sigara içip kitap okurken buldu. Bay Pym başını kaldırıp oğluna baktı: "Tek başına kır koşusu mu yaptın, Mikrop? Üstün başın çamur olmuş, nefes nefesesin."

Orvil hiçbir şey söylemeden, beceriksizce gülümsemekle yetindi, babasının yanından ayrılmaya can atıyordu.

"Yukarı mı çıkıyorsun?" diye sordu babası. Orvil başını salladı.

"O zaman bir zahmet gidip Charles'a bir şey lazım mı bak. Uçuştan biraz önce döndü, kendini pek iyi hissetmiyormuş, başı ağrıyor, uzandı. İçecek isteyebilir ya da ağrısını dindirecek bir şey."

Orvil, "Tamam, baba," diyerek merdivenden çıkmaya başladı. O basamaklardayken, asansör onu geride bıraktı. O an, asansörlere karşı güçlü bir önyargısı olduğunu, tek başınayken hiç asansöre binmediğini ilk kez fark etti.

Merdiven görkemli ve açıktaydı, asansörse zalim bir kafesti. İnsan merdiven çıkarken yorulursa durup dinlenebiliyordu. Asansördeyse bekleyebiliyordu ancak, midesi ağzına geliyordu.

Charles'ı görmek istemiyordu Orvil, yatak odasının kapısını açmak istemiyordu.

Ağabeyini yatağa uzanmış hâlde buldu, gözleri de kapalıydı. Birden, bütün isteksizliği yok oldu, onunla baş başa olmaktan çekinmiyordu artık.

"Bir şey getireyim mi sana, Charles?" diye, usulca sordu. Beriki gözlerini açıp gülümsedi.

"Merhaba Vil," dedi. "Ağrıdan başım çatlıyordu, ama şimdi daha iyi. Kalkıp bir şeyler yiyeceğim, bir şeyim kalmaz. Bomboş göğe böyle uzun uzun bakmak gözleri yoruyormuş galiba."

Orvil'e bir kez daha gülümsedi. Onu gördüğüne sahiden de memnun olmuş gibiydi.

Tatlılıkla, "Yaka düğmelerimle kol düğmelerimi temiz bir gömleğe takar mısın?" diye sordu. Orvil'in içi ısınsın, yardımseverlik damarı kabarsın istiyordu.

Delikanlı dolaba gidip ağabeyinin kirli gömleğini çıkardı. Elmas ve oniks yaka düğmelerini, kol düğmelerini söktü. Beğenirdi onları, Charles'ın yaşına geldiğinde kendisinin de elmas ve oniks yaka düğmeleri olup olmayacağını düşündü. Olmazdı herhâlde. Kimseyi gözünde ona böyle hediyeler verirken canlandıramıyordu. Bütün arkadaşları fakir olacaktı muhtemelen.

Charles'a kusursuzca uşaklık etti; temiz ipek çoraplar, iç çamaşırı, gömlek, pantolon, ceket, yelek ve kravat

çıkardı ona. Pantolon askılarını bağladı, usturasına yeni bir jilet taktı.

Beriki o sırada farklı farklı şeylerden bahsediyor, Orvil'in sahiden de ilgisini çekecek bir konu bulmaya çalışıyordu. Müziği, güzel kızları, tantanalı törenleri denedi, sonra da, can havliyle, resimleri. Oxford'daki evinde bulunan resimlerden birini tarif etti. Ameliyat aletleri, ölü gece kelebekleri, mantar ve yalancı memelerden ibaret bir tabloydu. Neşeli bir arkadaşı şakacıktan hediye etmişti, ama Charles tabloyu şöminesinin üstüne asmıştı, o yüzden şimdi çoğu insan onu büyük bir Dali hayranı sanıyordu.

Charles güldü, Orvil'i omzundan tutup yatağa, yanına oturttu.

"Ne kadar da harika bir uşaksın sen böyle!" dedi minnetle. Tekrar uçaklardan bahsetmeye başladı; kendini o kadar kaptırdı ki Orvil'in dalıp gittiğini, gülümseyerek muğlak, kof yanıtlar vermeye başladığını fark etmedi. Kardeşiyle havadan sudan sohbet etmekten zevk alıyordu Charles. Huzurluydular. Yatakta, yan yana geçirdikleri o dakikaların tadı en ufak bir düşmanlık ya da korku yüzünden olsun kaçmadı. Charles'ı en sevdiği konuda konuşmaya devam etsin diye kendi hâline bırakmak Orvil'in de hoşuna gitmişti. Ağabeyine nefret ya da korku değil, sadece hafif bir yakınlık hissettiği nadir

anlardandı bu. Efelik ya da küstahlık taslamadığında hoş bir insan olduğunu düşündü. Ağabeyinin bir yönüne içten içe hayranlık duyduğunun farkındaydı. Ondan muhtemelen yarın, hatta belki birkaç saat içinde yine eskisi kadar nefret edeceğini de biliyordu. Fakat bu düşünceyi aklından kovup motorlardan, makinelerden anlıyormuş gibi davranmaya devam etti.

Biri kapıyı tekmeledi, sonra Ben'in, "Charles, orada mısın?" diye seslendiğini duydular. Yanıt beklemeden kapıyı itti Ben. Elindeki squash raketini sallıyordu, hemen hemen renksiz saçı terli, pembe alnına düşmüş, nemlenmişti. Yatağa gitti, yorgana raketiyle vurmaya başladı.

Keyifli keyifli, "Bu iş böyle yapılır işte," dedi, "her seferinde farklı noktaya vuracaksın ki vurduğun yer bir önceki darbeyle uyuşmamış olsun."

Okuldan birini dövüyormuş gibi davranıyordu tabii. Raketi yorgana altı kez ustaca indirip Charles'a döndü.

"Kusura bakma, Charles," dedi, "unutmuşum. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Yatağın ucuna ilişip raketi bacaklarının arasına sıkıştırdı. Charles'ın yanına rahat bir şekilde uzanmış yatan Orvil'e şöyle bir baktı. Beriki onun şaşırdığını gördü. Hemen geçmişti şaşkınlığı.

Bir an üç kardeşten de çıt çıkmadı. Onları birbirlerine kenetleyen kan bağını düşünüyorlardı sanki. O bağı kalın, ruhsuz bir halata benzetiyordu Orvil, aralarındaki farklılıkları dikkate almayan, onları zorla bir arada tutan bir halata. Gergin bir lif gibi sağlam ve elastikti. Bu lifin onu kör kör çekiştirmesine kazan kaldırmıştı Orvil, ama kardeşlerinin kocası gibi olduğunun da bilincindeydi; ölüm onları ayırana dek, hastalıkta ve sağlıkta onlarla birlikte olacaktı.

Sonunda, "Kalkın hadi, gidip üstünüzü değiştirin," dedi Charles. Dirseğinden destek alarak doğruldu, nazikçe başına dokundu.

Ben tembel tembel Orvil'e uzanıp onu yataktan kaldırdı. Sertçe çekiştire çekiştire, üzerine vura vura elbiselerine çekidüzen verdi, berikinin koluna girip kapıya yöneldi.

"Hadi," dedi, "hâlâ yarı yarıya uyuşmuş gibisin."

Orvil'i kapıdan dışarı çekiverdi, uzun koridorlardan geçip odalarına doğru yürümeye başladılar.

Orvil pencereye gidip avlunun karşı tarafına baktı. Perdeleri hâlâ açık duran, aydınlık bir pencere, otelin o kanadında parlıyordu. O aydınlık odada, Clifton'ın belinde sadece bir havlu olduğu hâlde dolaştığını görebiliyordu Orvil. Geniş pencere eteğindeki gramofondan da müzik yükseliyordu. Siyahi sesler, "Tanrımı çarmıha

gerdikleri sırada orada mıydın?" diye şarkı söylüyordu. Israrcı gibiydi sesleri, tuhaf bir heyecan duyuyorlardı sanki. Soluk soluğa mırıldanıyor, sonra gırtlaktan çıkıyormuşçasına sertleşiyor, akışkan notalara kapılıp gidiyor, ardından yorgun düşmüş gözyaşlarında yatışıyorlardı.

Müzik çaladursun, Clifton odada yürümeye devam ediyordu; çekmeceleri açıyor, gömleklerini çıkarıyor, kollarını, göğsünü ovalıyor, bir şişeden briyantin alıp saçına sürüyordu. Kısa kıllı iki fırça alıp saçını arkaya doğru, sert sert taramaya başladı. Aynada yüzüne baktı, parmağını üstdudağında gezdirdi.

Birden Orvil'e, "Neye bakıyorsun?" diye sordu Ben.

"Bir arkadaşın perdelerini çekmeyi unutmuş," demekle yetindi Orvil.

Kardeşinin bir kadını kastettiğini düşünüp hemen pencereye yaklaştı Ben, fakat Clifton'ı görünce gülmeye başladı.

Beriki dans ediyordu. Kolunu hayali dans arkadaşına dolamış, omuzlarını eğmişti ve başkalarının yanındayken tekrarlamaya cesaret edemeyeceği bir kabalıkla dans ediyordu, gorilleri andırıyordu hareketleri. Karnını dışarı çıkarmıştı ve kalçalarını çevirip duruyordu.

Avlunun karşı tarafına doğru, "Defol git, Jimmy, şu edepsizliğe bak. Üzerine bir şey almazsan tutuklayacaklar seni," diye bağırdı Ben.

Jimmy hemen dans etmeyi bırakıp pencereye yaklaştı, dışarı sarktı.

Pencerenin çerçevelediği bedeninin pembeleşmiş üst yarısının bir şarküterideki, özenle aydınlatılmış, ödüllü bir jambona benzediğini düşündü Orvil.

Jimmy, seslenenin kim olduğu görünce havluyu çözdü, ışığın altında, odasının ortasında çılgınca dans etmeye başladı, çırılçıplaktı.

İki kardeş şaşkınlık içinde, neşeyle çığlık attı.

Jimmy birden lavaboya gitti, sonra koşa koşa pencereye döndü.

Bütün gücüyle bir şey fırlatıp, "Yakala!" diye bağırdı.

Hemen sonra Orvil'in başının üstündeki kanatlı pencereden bir şangırtı yükseldi; ensesine keskin, küçük mızraklarla birlikte kaygan bir şey düştü.

Başını eğip bakınca, cam kırıklarının arasında nemli, mor bir sabun kalıbının durduğunu gördü Orvil. Burnuna sabunun menekşe kokusu geldi.

Avlunun karşısına doğru, "Şapşal!" diye bağırdı Ben. "Aptal herif, camı kırdın."

Jimmy kahkaha attı, katıla katıla gülüyor, kendini tutamıyordu. Yerde fırıl fırıl dönüyor, pencere eteğine güç bela tutunabiliyordu.

Ben de kıkırdamaya başladı, derken Orvil de ona katıldı. Hep birlikte, çılgınca gülüyorlardı. Orvil'in kaburgalarının altı, gövdesinin yan kısımları ağrımaya başladı. Kahkahasının neden olduğu sarsıntılar dinsin istiyordu, ama ona o kadar eziyet verir oldular ki, sonunda kendini çaresizce yatağa atıp yastığının bir köşesini ağzına soktu.

VIII

Son gün gelip çatmıştı. Uyandığında buz gibi, korkunç bir bitkinlik hissedince böyle olduğunun farkına vardı Orvil. Odadaki eşya bir başkalaşmıştı; gardırobun, şifoniyerin, sandalyelerin ruhu vardı artık. Orvil'in okula dönmek zorunda olduğunu bildikleri için habis ruhlarıyla, içten içe bekliyorlardı. Kılı kıpırdamıyordu hiçbirinin, oralı olmadan delikanlıyı izliyor, oda bir kez daha onlara kalsın diye, duygusuzca durmakla yetiniyorlardı. Kuştüyü yorganın dahi içinde kötülük vardı.

Orvil siyah okul üniformasını dışarı çıkardı. Sağlıksız bir kafa derisinin yağı siyah taraklarda nasıl gizlenirse, üniformanın renginde de öyle bir dehşet saklıydı.

Beyaz yakasını iliklemeye başladı Orvil. Yaka sıkıydı, tırnakları keten bezinin sert, kısa kanatlarının arasından, boğazının alt kısmındaki hassas deriye batıp duruyordu. Orvil irkildi, ardından tırnaklarını aynı yere tekrar tekrar batırdı, sonunda derisi koyu mor kesilip su topladı.

"Vampir yarasalar da insanın boğazına yapışıp böyle iz bırakana kadar emiyor işte," diye düşündü. "Tanıdığım bir vampir yarasa olsaydı boynumu uzatırdım ki bütün kanımı emsin."

Aynanın karşısında, ağzını oynata oynata yüzüne kederli ifadeler kazandırdı. Titreyerek göğüs geçirdi, ilk baştaki hevesi kaçtıysa da ifadesini değiştirmeye uzun süre devam etti.

Ben hâlâ yataktaydı, sakin bir hâli vardı.

Orvil dolaplara, çekmecelere bir kez daha köşe bucak baktıktan sonra tek başına kahvaltıya indi.

Midesi bulanıyordu, fakat kendini zorlaya zorlaya yulaf lapası ve kaymak yedi. Oteldeki o tuhaf pudra şekeri dilini törpülüyordu, kaymağın tadıysa o kadar hayvansaldı ki iğrenç geldi ona. Lapanın yarısını bırakıp bahçeye çıktı.

Aşağıda, gölde kuğular kanatlarını kaldırıyor, hışımla çırpıyordu. Terastaki ayaklı vazolarda bulunan pembe beyaz sardunyaların bir kısmı kahverengiye dönmeye başlamıştı. Orvil en kırılgan, en küçük yaprakları toplamaya koyuldu, limon kokusu bütün parmaklarına bulaşmıştı.

Hayvan mezarlığından ve dereden geçerken, "Elveda kulübe, mağara, mezar taşları, elveda her şey," diye bağırdı. Oracıkta uydurduğu anlaşılmaz dizeleri okumaya başladı.

"Kutsal, ayinsel okulda
Bilgi kimsenin umurunda değil.
Mürekkep kuyularında parfüm yapıyorlar
Ve keçi yavrularını
Emaye sos kabından besliyorlar."

Başlarda, söylemeden önce her dizeyi biraz düşünüyordu, fakat çok geçmeden uydurulmuş kelimeler anlaşılmaz bir şekilde akmaya başladı. Patavatsızlığa dahi yeltenmiyordu artık Orvil.

"Magatena mediatu,
Faesa intello con sura do
Ren le tenango supramer
Belladixiano."

Şiirin ritmi onu sakinleştirmişti. Koşmaya başladı, hareket ederse biraz daha yatışacağını ümit ediyordu.

Çalıların arasından otelin önündeki yola çıktı. Herkes ona bakmaya başladı, Orvil'i daha önce koyu elbiselerle hiç görmemişlerdi.

Avluya geçince babasını orada, bavulların başında beklerken buldu. Hâlâ yatakta olan Charles'la vedalaşmak için yukarı çıkmıştı Ben; Orvil ise ağabeyinin yanına gitmeyeceğine kendi kendine yemin etti. Charles'ı yatakta, küf kokuları içinde yatar, gözlerinden uyku akar hâlde hayal etti. Beriki birden kalkıp avluya inecek olsa tabanları yağlayacak raddedeydi Orvil.

Ben aşağı indi, hep birlikte arabaya bindiler. Londra'ya giderlerken, Orvil yol boyunca istifini bozmadan camdan dışarı baktı; Bay Pym ile Ben'se kaymış kıkırdaklar hakkında konuşuyordu.

Birden, "Öğle yemeğini nerede yiyelim?" diye sordu Bay Pym. "Son günümüz bu, o yüzden nereyi istersenız seçin."

Orvil hemen, "Ritz Oteli'ne gitmek istiyorum, oraya hiç gitmedim," dedi. Bütün dikkatini orada yiyeceği öğle yemeğinde toplamaya çalıştı. Başka şeyleri kafasından atabilirse güne bir nebze de olsa katlanabileceğini düşünüyordu.

Ritz'i görmüştü Ben, dolayısıyla ondan daha heyecan verici, daha deneysel ruhlu bir yeri tercih ederdi, fakat kardeşinin kararlı olduğunu görünce, onun isteğini memnuniyetle kabullendi. Başkalarının planlarına uymayı hiç dert etmezdi.

Araba Piccadilly girişinin önünde durdu; Bay Pym temizlensinler diye onları tuvalete götürdükten sonra, portakal ya da domates suyu değil, martinili kokteyl ısmarladı onlara. Orvil üç siyah zeytin yedi, tuzlu bademleri bir bir ağzına attı.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendini okulu düşünmekten alamıyordu Orvil: Siyah, emaye iskeletleri andıran demir yataklar, sanatoryumdaki et kırmızısı at örtüleri, eskimiş cüppelerinin omuzlarına kar gibi kepek

yağmış hocalar, ana salondaki, orta viktoryen döneme ait vitrayların grotesk güzelliği...

Hepsinde şeytani bir gerçekdışılık vardı, kıtıpiyos bir korkutma çabası...

Makul şeyler düşünmeye çalıştı Orvil: Öğle yemeğindeki yumuşak, haşlanmış patatesler, harabeye dönmüş kapıcı odasının ayakta kalabilmiş tek kemeri, kış aylarında solmuş yaprakların birbirini kovaladığı boş havuz.

Ama aklına gelen tuhaf şeyler ağır bastı, makul şeyleri ayaklarının altında ezip hepten un ufak ettiler.

Vadinin uzak ucunda, trenlerin hat değiştirdiği geldi Orvil'in kulağına. Gece yarısıydı, okulda, yatağına uzanmıştı. Tren düdüklerini belli belirsiz duyuyordu. Vagonların uç uca eklendiğini de işitti

Sonra aniden, gözünün önüne nehrin eski paralı köprünün altından hızla aktığı geldi. On bin şehrin pisliğiyle kabarmıştı nehir. Taş kemerlerden ter, dışkı, kan, iltihap akıyordu. Kir mermerin desenlerine kıvrım kıvrım yayılıyor, dehşet verici girişik bezemeler oluşturuyordu.

"Öğle yemeğine otursak mı?" diye sordu Bay Pym, birer kokteylin oğullarına yetip de artacağını düşünmüştü, gerçi ona kalsa, kendisi bir tane daha içerdi. Kalktı, oğullarının önünden yemek salonuna gitti.

Green Park'a bakan masalardan birine oturabildiler. Saat çok erken olduğu için salonda onlardan başka sadece bir kişi vardı. Adam üzeri yusyuvarlak soğan halkalarıyla

süslenmiş haşlanmış yumurtanın durduğu, kıyılmış tavuktan, görünüşü iştah açıcı bir yemek yiyordu. Orvil'in Ritz'de görmeyi bekleyeceği yemeklerden değildi bu, adamın tabağına bakakalmıştı. Derken tuhaf bir biçimde çocuksulaştı, adamın tabağını işaret etti, babasına yüksek sesle, "Bundan istiyorum," dedi.

Tek başına yemek yiyen adam bu küstah cümleyi duyunca, farkında olmadan tabağının kenarını kavradı. Yemeğini önünden alacaklar sanmıştı sanki. Orvil'i uyarmak için kaş çattı Ben, sonra burun deliklerini kibirli kibirli şişirip ona sırtını döndü.

Orvil sessiz salonun gri tonlarını bir tabak dolusu pişmiş beyne benzetti. Kıvrım kıvrımdı tabak, hatta biraz da mide bulandırıcıydı, tam bir rezaletti.

Orvil'in gülümsemesi silindi. Birkaç saniyede bir, kendini sil baştan gülümsemeye zorluyordu. Babası ona sataşıyor, yesin diye ısrar ediyor, onu neşelendirmeye çalışıyordu.

Tatlı mı tatlı çikolatalı pastayı tekerlekli arabayla getirdiler. Orvil'in midesi kalkmıştı. Kusmaktan korkuyordu. Kıvamlı, turuncu bir kusmuk yığını geldi gözünün önüne; yabancı garsonların şatafatlı, ölçüsüz tavırlar sergilediği, yüzlerinin abartılı bir korku ve tiksintiyle çarpıldığı geldi.

"Zencefil reçeli alacağım," dedi, birinin ona, Konfüçyüs'ün her yemekten sonra zencefil yenmesini tavsiye ettiğini söylediğini hatırlamıştı.

Babasının hesabı ödemesini izledi. İçinden tabaktaki banknotları kaptığı gibi koşmaya başlamak, bir otobüs buluncaya kadar da durmamak geliyordu. Otobüse atlardı, deniz kıyısına varana dek ön koltukta seyahat ederdi. Orada bir filika beklerdi onu. Kleopatra'nınki gibi altın kaplı, tüylü yelpazelerin, müziğin eksik olmadığı bir filika. Orvil ona doğru yüzerdi, filikadakiler çapayı topladıkları gibi denizlerde binlerce millik bir yolculuğa çıkar, en nihayetinde de, harabeye dönmüş tapınakların bulunduğu, eşsiz bir adaya varırdı. Orada karaya çıkarırlardı Orvil'i, o da harabelerin bir köşesine inziva kulübesi inşa ederdi. Yuvarlak mermer sütunların arasına tuğla örerek yapardı kulübesini. Sert, solgun tuğlalara, yontulmuş mermere, üzerine demir suyu damlamışçasına lekelenmiş altınlara dokunduğunu hissetti. Yediği son sardalyelerin tüy gibi kemiklerini, çobanın getirdiği keçi sütü dolu testiyi gördü. İlelebet bir keşiş olacaktı Orvil...

Ritz'in kapısından dışarıya, arabaya doğru yürüyorlardı şimdi. Gara vardılar, Orvil artık duygularını saklayamıyordu. Dudakları sarkmış, gözleri ıslanmıştı. Radyatörden yükselen sıcak havayla yıkanmıştı sanki yüzü; gözleri, boğazı, burun delikleri ağırlaşmış, tozlanmış gibiydi.

"Ee, Mikrop, dönmeye pek meraklı değilsin sanki," dedi Bay Pym, onu teskin etmeye çalışıyordu.

Orvil başını hızlı hızlı sallayıp laf olsun diye gülümsedi.

Platformda çocuklar toplanmıştı bile. Bay Pym pencereye yaklaşıp oğullarıyla vedalaştı. Aynı anda hem muzip hem de içten olabilen biriydi. Ben onunla dürüst işadamları gibi konuştu. Orvil'se, ister melek olsun ister iblis, gerçeküstü varlıklarca son anda kurtarılmayı bekliyormuşçasına, başını sağa sola çeviriyordu.

Tren hareket etti. Bay Pym belli etmeden gülümsedi, elini şöyle bir sallayıp arkasını döndü.

Çocukların gürültüsü kompartımanda uğulduyordu. Koridorda durmuş, Mısır, Türk, Meksika, Amerikan, Fransız, İspanyol, Hint sigaraları içiyorlardı. Hem tabakalarının pahalılığıyla gösteriş yapmak hem de okula varmadan önce mümkün olduğunca fazla sayıda sigaradan kurtulabilmek için birbirlerine ikramda bulunuyorlardı.

Pencere kenarındaki koltuklardan birine oturmuştu Orvil, hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Nasıl böyle oturabildiğine, her şeye nasıl katlanabildiğine şaşıyordu. On beş yaşında değil, yirmi beş yaşında hissediyordu kendini. O on yıllık mesafeden kendine, kompartımandaki sefil hâline bakıyordu. O yaşa geldiğinde bu manzaraya gülüp geçebilecek, başını sallaya sallaya üzerinde durmamayı bilebilecekti. Oturduğu yerden havalanmayı, bütün hayatına bakmak, gördüklerini hafifsemek üzere bir

kilise kulesinin tepesine konana dek yükselmeyi denedi. Ne acı duyuyordu orada ne de zevk alıyordu, o yükseklikte sadece hiçlik vardı.

Ne zaman biri onunla konuşsa, ona dokunsa istemsizce gülümsüyor, kaygısının ürkütücü bir keyif kisvesi altında içinden fışkırdığını fark ediyordu. Ardından o kasılma diniyor, beti benzi atıyordu. Birdenbire kendini takdis edilmiş, Tanrı'ya adanmış ulvi biri gibi hissetmeye başlıyordu; korkunç bir sınavla yüzleşmeye soğukkanlılıkla hazırlanan soylu bir şehit gibi. Aklına yakılmak üzere, çelenklerle süslenmiş direklere bağlanmış insanlardan meşalelerle aydınlanan Roma Kolezyumu geldi. Amfitiyatronun kumlu zeminindeki yapış yapış kan göllerini yalayan aslanlar geldi. Burnuna aslanların o ekşimtırak kedi kokusu geldi...

Kompartımanın kapısı açıldı, Woods içeri girdi. Geçen dönemki yurt başkanıydı Woods. Orvil'i görünce, gösteriş kabilinden bir kötü adam ifadesi takındı, hayali bıyığını burup, "Hah!" diye bağırdı. Orvil'in yanına oturdu, ona büyüleyici bir sütçü kızmış gibi davranmaya başladı; baştan çıkarıcı bir tonla, "Nasılsın bakalım, tatlım?" deyip pis pis sırıttı. Eski moda melodramları hicvetmek özel numaralarından biriydi. Orvil'e böyle takılmayı severdi.

Onu ustaca dizine oturtması üzerine herkes gülmeye başladı. 'Sür tahta atı' ninnisini söyleye söyleye

hoplatıyordu onu. Orvil dehşetle etrafına baktı, Ben'in kompartımanda olmadığını fark etti. Pulman vagonuna gitmiş olabileceğini düşündü, ya da lavaboya. Gergin gergin titremeye başladı, hapşırdı. Woods onu dizinde zıplatıyor, 'Hoyratça konuşun küçük oğlunuzla' şiirini okuyordu. Her dizenin sonunda Orvil'i şakacıktan tokatlıyor, çimdikliyordu, bazen de yanağından makas alıyor ya da ona yumruk atıyordu. Beriki korkmuştu, fakat ağzını açmıyordu. Woods gerçekten canını yakıyor değildi. Sadece şakalaşıyordu.

Sonra ucu küt bir tırnak makası çıkardı Woods, Orvil'i geriye doğru yatırıp, "Gözlerini kapat, kıpırdama, kirpiklerini düzelteyim ki gürleşsinler, o zaman filmlerde iş bulabilirsin. Bunca zahmete girdiğim için bana teşekkür etmen lazım. Oğulcuklarıma annelik yaparım ben!" dedi.

Orvil onun kollarında sırtüstü yatarken başını sallamaya başladı, paniğe kapılıyordu.

"Kıpırdama!" diye bağırdı Woods, "kıpırdarsan ucu gözüne girer."

Kompartımandaki biri Woods'a dönüp pislik dedi, bir başkasıysa bok çuvalı; ama ikisi de işe yaramadı. Orvil'le sadece şakalaştığının herkes farkındaydı.

Derken kaskatı kesildi Orvil, Woods'un kirpiklerini sahiden keseceğini anlamıştı.

Kıtır kıtır kesildiklerini hissetti, elini götürüp bir zamanlar yumuşacık ve uzun olan tüylere dokundu, diş fırçası kıllarına dönmüşlerdi. Bu değişim bir hayli etkiledi onu, parmaklarını kesilmiş kirpiklerinde gezdirdi.

Woods diğer kirpiğini de kesmek için onu tekrar yatırdı, berikiyse balık gibi kıvranıyordu, sonunda yere düşüverdi.

Woods onu kaldırdı, "Tamam, öbürünü boş verelim, ama tırnaklarını kontrol etmem lazım, muhtemelen asıl onlarla ilgilenmek gerekecek," dedi. Orvil'in bir elini kıvırarak parmaklarına birer birer baktı. Hamarat hamarat, "Evet, düzeltmek lazım bunları, kısaltmak lazım, ama kesmeden," diye ekledi.

Çakısını çıkardı, bir ucunda tırnak makası vardı aletin, bir de, at nallarındaki taşları çıkarmaya yarayan, çivili bir alet.

Makası görmek Orvil'i nedense dehşete düşürdü. Kısalığı, kalınlığı midesini bulandırmıştı.

Woods onun bir parmağını tuttu, makası ucuna götürdü. Tırnağın hemen altındaki eti sıkınca, parmağın ucundaki yumuşak, pembe çember kıpkırmızı olmuştu.

Dehşetle, kendinden geçmiş hâlde bekliyordu Orvil. Gözünün önüne ulu büyük makas adam, kandamlaları, kopmuş başparmak görüntüleri geldi.

Woods tırnak makasını yaklaştırdıkça yaklaştırıyordu. Sonunda tırnağa dokundu.

Hemen sonra makasın ağzının açılacağını, bir bıçak rafadan yumurtayı nasıl dümdüz ikiye bölerse, parmağının pembe ucunu öyle keseceğini biliyordu Orvil.

Endişesi öyle bir raddeye varmıştı ki içinde bir tel koptu sanki. Birden çığlık atmaya başladı. Buharın tıslayışını çağrıştıran, keskin bir ses çıkarıyordu. Woods'un dizinde kılını kıpırdatmadan yatıyor, çığlık atıyordu. Zembereği sonuna dek kurulmuş bir kurmalı bebekti Orvil.

Kompartımandakiler ona boş boş bakıyordu.

Orvil ise kendini durduramayacağını, hayatı boyunca bu çığlığa hazırlandığını anlamıştı. Çılgınlığının arasında, şu düşüncelerini apaçık duyabiliyordu: "Bir daha sana asla ilişmeyecekler. Hayatının sonuna kadar aklını oynattığını sanabilirler, böylece seni kendi hâline bırakırlar."

Çığlıkları duyması üzerine Ben kompartımana geri döndü. Orvil'i Woods'un dizlerinde görür görmez tutup kaldırdı kardeşini; sonra istifini hiç bozmadan Woods'a bir tokat attı, berikinin başı geriye savrulunca da, layığını bulsun diye, bacaklarının arasına insafsız bir tekme savurdu.

İki büklüm olup büyük bir acıyla inledi Woods. Yüzü sarımsı bir yeşile bürünerek terden parlamaya başladı.

Diğer yolcular Ben'in çok ileri gittiğini düşünmüştü. Canice tekmesi nedeniyle onu ciddiyetle, sertçe azarladılar. Berikiyse oralı olmadı, azametli, kibirli bir edayla Orvil'e yaklaştı. Tek kelime etmedi, hatta eğilip bakmadı

bile, Orvil'in tepesinde dikilmiş, kardeşinin kendine gelmesini bekliyordu. O kadar derin bir öfkeye kapılmıştı ki, dişlerini kenetlemiş olmasına rağmen çenesi tir tir titriyordu.

Orvil kolunu tuttu, maymunlar gibi sesler çıkarmaya, anlaşılmaz şeyler söylemeye başladı. Bu yarı yarıya sahte cinnetine dürtüleri izin verene, kararlılığı yatışana dek, birkaç dakika devam etti. Sırf Ben'in hatırı için bile olsa, kendini kontrol etmesi gerektiğini anlamak hiç hoşuna gitmemişti. Ben'in itibarı onun için bir anda muazzam bir önem kazanmıştı. Ona daha fazla zarar vermemeliydi. Olanların üstünü örtmeye çalışmalıydı. Hiçbir şeyin değişmediğini dehşet verici bir berraklıkla gördü. Alışılagelmiş biçimde davranması şarttı hâlâ.

İşte bu yüzden, tren raylarda zangırdaya zangırdaya kayarak okula dönedursun, Orvil huzurlu, doygun gülümsemesini yüzüne yapıştırdı, ağzı kulaklarına varmış hâlde kompartımandakilere gülümsemeye devam etti.

9 786259 851204

Aile üyelerinden, arkadaşlarından bambaşka bir ruhu olduğunu adım adım kabullenen bir gencin hikâyesi bu.

O güzelim öğretiliği, ona kayıtsız olan dünyayı harikalar diyarındaymışçasına, ama ürkekçe tecrübe etmesinden bellidir zaten.

Gençlik Hazları, 33 yaşında hayata gözlerini yuman İngiliz yazar ve ressam Denton Welch'in sağlığında yayımlanan son romanı.